

၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ စာပေဗိမာန်စာမူဆု

ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် ပထမဆုရ

“ပင်လယ်ခေါင်သံနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ”

ရေးသူ - သွဲ့ထားညို (သက္ကလ)

အဖ ဦးသောင်း၊ အမိ ဒေါ်ဖြူတို့မှ ခုနှစ်တွင် မွေးဖွားသည်။ ၁၉၉၄ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ သိပ္ပံဘွဲ့ ရရှိခဲ့သည်။

၁၉၈၆ ခုနှစ်တုတ် ပဲခူးကောလိပ် နှစ်လည်မဂ္ဂဇင်းတွင် စတင်ရေးသားကာ စာပေနယ်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ ဝတ္ထု၊ ကဗျာ၊ ဆောင်းပါးပုဒ်ရေ ၅၀ ကျော်ရေးခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ပညာတန်ဆောင် စာပေပြိုင်ပွဲ၊ မူးယစ်ဆေးဝါးတိုက်ဖျက်ရေးအထိမ်းအမှတ် စာပေပြိုင်ပွဲ၊ ပခုက္ကူဦးအုံးဖေ စာပေဆုပြိုင်ပွဲ၊ စာပေဗိမာန်စာမူဆုပြိုင်ပွဲများတွင် ဆုများရရှိခဲ့သည်။

ယခုအခါ ပဲခူးတိုင်း၊ သက္ကလစံပြကျေးရွာ အထက်တန်းကျောင်းတွင် အလယ်တန်းပြဆရာမအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်လျက် ရှိသည်။

- အမည်ရင်းမှာ - ဒေါ်သန်းသန်းစိုး ဖြစ်သည်။
- နေရပ်လိပ်စာ - အထက်တန်းကျောင်းရွှေ၊ ကန်ကုန်းရပ်ကွက်၊ သက္ကလစံပြကျေးရွာ၊ ပဲခူးတိုင်း။

'W/roef a&o kyg

- jyn fax rnfkyM G&, 'Ma&
- w&f& fo ngn fv h D G f r M G&, 'Ma&
- t c&f jch rP mwn fv h h&, 'Ma&

jyn b y ab n& m

- jyn yt nu h& e/f q h i G D& m q e y s M/
- E&f hlv r h w n N b& t ,c s f& E&f hlv r h w n v& u h a E&f h S z s t q p r s t m q e y s M/
- E&f hlv r h jyn fv G& u h i f& m p G z u f& E&f h S f o m jyn f E&f h& t m q e y s M/
- jyn fv G y n f t z s b r n s t m b E&f t j p f o w f G f a c s e f M/

E&f h& Q n t s i f(4)& y f

- E&f hlv r h w n N b& t ,c s f o m n a& E&f h w n Q y a p h h&/
- t r s h n j e f n f n f v h D G f&/
- c&f r o n h p h f y k l a j c c y a o p z p a y v n a&/
- j z p a y v r o n f z p h f y k l a j c c y a o p E&f h n D a c w f z h h& w h v u f o n h E&f hlv r b p v p o y f v n f a q m a f&/

p y G a& Q n t s i f(4)& y f

- p h f y h& u h i a j c c h t j m p y G a& u @ r s u h n f b u p h z h h& w h v u f t m f v n f a q m a f&/
- a p s u G p y G a& p e p y j i p o p a y v n a&/
- jyn fv G y n f r S w w f n r E&f h & f E&f h z o l f a c i p y G a& z h h& w h v u f t m f v n f a q m a f&/
- E&f hlv r p y G a& w p o y f h h e l v h E&f p c t n o n E&f hlv r E&f h w h f o n j n b l w v u o f v G f&/

v h& Q n t s i f(4)& y f

- w p f h n v h p o l f n w E&f h u s p r o l j a i f n a&/
- t r s h r z h w r j i f n a& E&f h G u s t a r G E f s t r s h n a& v u o m s r a y s u f s i f t m k e j o d a p i h s h f&/
- r s p o l f n w E&f h e k u j r u f&/
- w p f h n v h s i r n h h& E&f h n r h j i f n a&/

၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု ၂၀၀၀

2007 ခုနှစ်၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု ၂၀၀၀
ကျမ်းဂန်နှင့် ဝေါဟာရ

ကျမ်းဂန်နှင့် ဝေါဟာရ

သွေးထားညို (သက္ကလ)

တန်ဖိုး () ကျပ်

- စီစဉ်တည်းဖြတ်သူ - ဒေါ်တင်မွှေး (မွှေးငယ်ငယ်)
- စာတည်း - ညီညီ
- အဖုံးပန်းချီ - ညီညီ

ပုံနှိပ်ရေးနှင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်း
 စာပေဗိမာန် စာတည်းမှူးချုပ်က
 မှတ်ပုံတင်အမှတ် (၀၇၄၉၂) ဖြင့် ရိုက်နှိပ်၍
 မှတ်ပုံတင်အမှတ် (၀၃၉၁၁) ဖြင့် ထုတ်ဝေသည်။

စာပေဗိမာန်ထုတ် ပြည်သူ့လက်စွဲစာစဉ်

မာတိကာ

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	အိုဘယ့် ဒုက္ခသစ္စာ	၁
၂။	တစ်ဖက်မြင်	၁၄
၃။	မျက်လှည့်	၂၉
၄။	ခင်ပွန်းယောက်ျား	၄၁
၅။	မျက်နှာတခြား	၅၁
၆။	အုန်းတစ်ပင်၏ ရာဇဝင်	၆၄
၇။	နေရာ	၇၆
၈။	ပွဲ တစ္ဆေ	၉၄
၉။	အမှားခြစ်တဲ့ နေ့	၁၁၅
၁၀။	ဆီပူလောင်တဲ့ ည	၁၂၅
၁၁။	ဆားလမ်းသက်သေ	၁၄၀
၁၂။	အက္ခရာမတင်သော ကမ္ပည်း	၁၅၂
၁၃။	သင်းကွဲဆည်းဆာ	၁၇၃
၁၄။	ပင်လယ်ခေါ်သံ	၁၈၃

t ၏ စာအုပ်

မနက် ဆိုင်ဖွင့်ကတည်းက ယခုအချိန်အထိ ထွေးမောင်တို့ အလုပ်သမားတွေ တစ်ယောက်မှမနားရသေးတာ ဆိုင်ရှင် ဒေါ်မြထွေး အသိဆုံးဖြစ်သည်။ သို့ပါလျက် မြည်တွန်တောက်တီး နေသည်က မဆုံးတော့၊ သခွတ်ပင်က မီးတကျည်ကျည်ဆိုတာ ဒါမျိုးဖြစ်မှာ ...

“ဟိုကောင်လေး ထွေးမောင်၊ ဘာငိုနေတာလဲ”

“ပိုးပိုး နင့်လက်က လေမိထားလို့လား၊ တုန်ချည့်ချည့်နဲ့ ဟယ်... ကြည့်ရတာ စိတ်မသက်သာဘူး”

“မိုးနောင်၊ နင့် မုန့်ပုံးတွေစီတာ ကြည့်စီနော်၊ ပစ်ကျပြီးကွဲရင် မလွယ်ဘူး”

“ရွှေစင်နဲ့နီနီ ပဲခြမ်းကြော် မထုပ်နဲ့ဦး၊ လက်ဖက်ခြောက် ပြောင်းထုပ်၊ နင်တို့လုပ်နေတာ မပြီးတော့ဘူး၊ လက်ကိုစင်အောင် ဆေးဦး၊ လက်ဖက်ခြောက်တွေ ဆီပေမယ်”

အလုပ်သမား အယောက်လေးဆယ်လောက်ကို တန်းစီပြီး ပြောနိုင်သည်ကပင် သူ့အရည်အချင်းလို ဖြစ်နေသည်။ ဒေါ်မြထွေး

ယောက်ျားဦးမောင်က လူအေးဖြစ်သည်။ ယခုလည်း ဒေါ်မြထွေးက ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက်ပြောနေသလောက် ဦးမောင်က ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် စကားပြောနေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စတိုးကောင်တာမှ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဆီ မျက်စိကစားတတ်သည်မှလွဲ၍ ဦးမောင်က အေးအေးချမ်းချမ်းရှိသည်။ သည်ဆိုင်က တစ်မြို့လုံးမှာ အရောင်းအဝယ် အကောင်းဆုံးဆိုင် ဖြစ်သည်။ စတိုးဆိုင်၊ ကုန်ခြောက်ဆိုင်၊ မုန့်ဆိုင်၊ အထည်ဆိုင်နှင့် ဆန်ဆိုင်ဟူသော ခေါင်းစဉ်အားလုံးအောက်မှာ ဤဆိုင်က အကျုံးဝင်သည်။ အလုပ်သမားပေါင်းများစွာနှင့် အရောင်းအဝယ်လုပ်နေသော်လည်း လစ်ဟင်းသည် မရှိ။ ဒေါ်မြထွေး ပါးစပ်သေနတ်ကိုကြောက်၍ အလုပ်သမားအားလုံး မခိုမကပ် လုပ်ကြသည်။

သည်နေ့ မောင်ထွေး ခေါင်းမူးနေသည်။ ညက ရပ်ကွက်ထဲမှာ မင်္ဂလာဆောင်ရှိသည်။ မင်္ဂလာဆောင်မှာ ကာရာအိုကေ ဆိုကြသည်။ ထွေးမောင်တစ်ယောက်ဆိုဖို့ အလှည့်ကျနိုးနိုးဖြင့် တစ်ညလုံး စောင့်ခဲ့ရသည်။ နံနက်မိုးလင်းပိုင်းမှ သီချင်းတစ်ပုဒ် ဆိုခွင့်ရသည်။ ထွေးမောင်အိမ်ရောက်တော့ နံနက်လေးနာရီထိုးပြီ။ အိပ်ရာထဲမှာ နှစ်နာရီနီးပါး အိပ်ခဲ့ရပြီး အလုပ်ပျက်မှာစိုး၍ နံနက်ခြောက်နာရီ ထခဲ့ရသည်။ အခုတော့ လူက မလန်းဆန်းဘဲ ငေးတိငေးငိုင်ဖြစ်နေသည်။ ဟော ... ထွေးမောင်မျက်လုံးထဲ အလင်းတန်းတစ်ခု ဝင်လာသည်။ ကျောပိုးအိတ်နှင့် ကောင်မလေးပုံစံက တကယ့်ကို ထူးထူးခြားခြားလှသည်။ အခြယ်အသ ကင်းသော မျက်နှာရှင်းရှင်း

လေးနှင့် မြင့်မားသောအရပ်အမောင်းက လိုက်ဖက်လွန်းလှသည်။ ဂျင်းဘောင်းဘီ အနက်ရောင်အောက်မှ ကိုယ်လုံးသည် ဖြောင့်စင်းပေါ်လွင်လှသည်။ ကောင်မလေးက စတိုးဆိုင်ဘက် ဦးတည်သွားသည်။

“မိုက်တယ်ကွာ”
 “ပိုင်ဟိန်း၊ ခေါင်းထဲရှင်းမသွားဘူးလား”
 “ငါလဲ အာရုံလာတယ်”

ထွေးမောင်တို့အုပ်စုတွေ တီးတိုးပြောကြသည်။ လက်တွေက အလုပ်လုပ်နေသော်လည်း မျက်လုံးတွေက ကောင်မလေးဆီ တစ်စုတစ်ဝေး ပါသွားသည်။

“ဟိုကောင်တွေ၊ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်စမ်း၊ တကတဲတော် ငေးနေလိုက်ကြတာ၊ အဲဒါ ဒုက္ခနော်”

သွားပြီ။ ဒေါ်မြထွေးအသံစာစာကြောင့် မျက်လုံးတွေကို ကပျာကသီ ကောက်သိမ်းလိုက်ရသည်။ ထွေးမောင်တို့နည်းတူ စတိုးဆိုင်ဘက် ခြေဦးလှည့်မည့် ဦးမောင်ခြေလှမ်းလည်း တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ ပြည့်ပြည့်တစ်ယောက် ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီး ကျိတ်ပြုံးလိုက်သည်။

“ကောင်းတယ်၊ လဒတွေ၊ ဆိုင်က မိန်းကလေးတွေကို မထီ မဲ့မြင်နဲ့၊ အခုကျတော့ ငမ်းလိုက်တာ၊ ဟွန်း ... ဟိုဦးမောင်ဆိုတဲ့ လူကြီးလဲ ဒီအတိုင်းပဲ”

ပြည့်ပြည့်က မျက်စောင်းတစ်ချက်ခဲပြီး စိတ်ထဲက တရစပ်ပြောနေမိသည်။ လက်မှနှာရီလေးကို ကြည့်မိခိုက် ဦးမောင်မျက်နှာ

ကို ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင်မိပြန်သည်။ မကြာသေးမီက ဦးမောင် ပေးခဲ့သော နာရီလေး။

“ရော့၊ ညည်းအတွက် လက်ဆောင်၊ ညည်း အန်တီမြ မသိ စေနဲ့”

အံ့ဩနေဆဲ လက်ကိုဆွဲယူပတ်ပေးလိုက်၍ ပြည့်ပြည့်မငြင်း သာခဲ့။ နာရီလေးကလည်း လှသည်။ တန်ဖိုးလည်း ရှိပုံရသည်။ ဘာကြောင့်ပေးသည် မသိသော်လည်း နာရီလေးကို ပြည့်ပြည့် သဘောကျသည်။ ဖြူပြီးလုံးနေသော ပြည့်ပြည့်လက်ကလေးနှင့် လည်း လိုက်ဖက်လှသည်။ ဈေးရောင်းရင်း လှုပ်ရှားနေသော လက် ကလေးမှာ နာရီကြိုးရွှေရောင်လေးက တဖျပ်ဖျပ်လက်နေသည်။ ပြည့်ပြည့်က နာရီလေးနှင့် လက်ကလေးကို တကြည့်ကြည့်ဖြစ် နေသည်။

ဖေ့ခြည်သဲက လက်ဖက်ခြောက်ထုပ်နေရာမှ ပြည့်ပြည့်ကို မကြာခဏ လှမ်းကြည့်မိသည်။ ပြည့်ပြည့်က မုန့်ကောင်တာ ထိုင်ရသူဖြစ်၍ ဆိုင်၏မျက်နှာသာမှာ ရှိသည်။ ဖေ့ခြည်သဲတို့ အထုပ်သမားများက ဆိုင်၏အတွင်းပိုင်းမှာဖြစ်၍ ဈေးဝယ်သူများ ကို တော်ရုံဖြင့်မမြင်ရ။ သည်တော့လည်း တော်ရုံ၊ တန်ရုံဝတ်စား ထားလျှင် ကိစ္စမရှိ။ ဆိုင်မျက်နှာသာနေရသော ပြည့်ပြည့်တို့ မုန့်ရောင်းအဖွဲ့သာ ရှိုးများကြသည်။ ယခုလည်းကြည့်၊ ပြည့်ပြည့် တစ်ယောက် ရှိုးထုတ်လွန်းသည်။ ကိုယ်လုံးလှမှန်းသိအောင် ကိုယ်နေခါးကျအင်္ကျီကို တိတိရိရိဝတ်ထားသည်။ ဆံပင်ကို မရတရ

စုစည်းထားပြီး သူ့ကိုယ်သူ့ အပျိုကြီးတစ်ယောက်လို ပြင်ဆင်ထား သည်။ အရပ်ကလေးမြင့်မြင့်နှင့် အသားလေးဖြူသည်မှလွဲ၍ ပြည့်ပြည့်သည် သူ့လောက်မလှဟု ဖေ့ခြည်သဲထင်သည်။ ဖေ့ခြည်သဲ ကို ညိုချောဟု အတော်များများ ပြောဖူးသည်။ ဖေ့ခြည်သဲက ဆံပင်ရှည်သလို အရပ်လည်းမြင့်သည်။ ဦးမောင်လက်ဆောင် ပေး ထားသော ဒေါက်ဖိနပ်နှင့်ဆိုလျှင် ဖေ့ခြည်အရပ်က လွင့်နေသည်။

“ညည်းက ဒေါက်ဖိနပ်နဲ့လိုက်လို့ ဦးမောင် ဝယ်လာပေးတာ”

ဦးမောင်က ဖိနပ်လေးကို အတင်းထုပ်ပေး၍ ဖေ့ခြည် ငြင်း မယ်စိတ်ကူးသေးသည်။ သို့သော်လည်း လှပလွန်းသည့် ဖိနပ်ဒီဇိုင်း လေးကို ကြည့်မိသည့်အခိုက် ဖေ့ခြည်နှုတ်က အလိုလို ဆွံ့အ သွားခဲ့ရသည်။

“တွေ့မယ်၊ ဒီတစ်ခါ အန်တီမြ မွေးနေ့မှာ ရှယ်ပြင်ပြီး ဖိနပ် လေးကို စီးပြမယ်”

ဖေ့ခြည်က ကျိတ်ပြီးစိတ်ကူးယဉ်ထားသည်။ မျိုးဇော်ထွန်းက အားလုံးအလစ်ကို ကြည့်နေသည်။ သူ နံနက်ကတည်းက ဘာမှ မစားရသေး။ နံနက်က အမေဆန်ပြတ်သွား၍ ထမင်းချက် နောက်ကျသည်။ ဆိုင်မှာ နေ့လယ်စာ စားခွင့်ရသော်လည်း စောစောစောကို ကိုယ့်အိမ်မှ စားလာရသည်။ ဆိုင်ဝင်နောက်ကျမှာ စိုး၍ ဘာမျှမစားဘဲ ပြေးလာခဲ့ပါသည်။ အခု နေမြင့်မှ အူထဲက တကြုတ်ကြုတ်မြည်လာသည်။ အရေးထဲ ကုန်ကားဆိုက်လာ၍ မုန့်သေတ္တာတွေချရပြီဆိုမှ ဗိုက်က ပိုပြီးဆန္ဒပြလာသည်။ မွေးလွန်း

သော မုန့်နံ့ကြောင့်လည်းဖြစ်မည်။ မျိုးဇော်ထွန်း အကြံရှိထားသည်။ မကြာသေးမီက မုန့်သေတ္တာတွေ နေရာချရင်း ကြွက်ဆွဲထားသော ကိတ်မုန့်တစ်လုံးကို မျိုးဇော်ထွန်း ရထားသည်။ မုန့်ဗီရိုနောက်မှာ အသာတင်ထားပြီး လူလစ်မှ ယူစားမည်စိတ်ကူးသည်။ ခက်နေသည်က အန်တီမြ။

ယခုအချိန်ထိ တစ်ချက်လေးမျှမလစ်သေး။ ကောင်တာမှာ အေးအေးထိုင်ရုံမဟုတ်၊ မျက်လုံးများက ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ကြည့်သေးသည်။ တစ်ခုပဲ မျှော်လင့်စရာရှိသည်။ ဦးမောင် စတိုးဆိုင်ဘက်သွားလျှင် မျိုးဇော်ထွန်း လစ်မည်။ အန်တီမြက ဦးမောင်ကိုလည်း အလွတ်ပေးသူမဟုတ်။ ဦးမောင်နောက်ကို မျက်စိဒေါက်တပ်ထားသူ။ ဦးမောင် စတိုးဆိုင်ဘက်သွား၍ သူ လိုက်ကြည့်ဦးမည်။ ထိုအခြေအနေကိုစောင့်ရင်း တံတွေးကိုသာ တဝှတ်ဝှတ် မျိုချနေရသည်။

“အလှူခံပါရှင်၊ ကျွန်မတို့ နံ့သာကုန်းကျောင်း...”

“အို ... ကန်တော့ပါသေးရဲ့”

အလှူခံအဖွဲ့ စကားမဆုံးမီ ဒေါ်မြထွေးအသံကြီး အောင်အောင်မြင်မြင် ထွက်လာသည်။

“အလှူခံဆိုတိုင်း ထည့်လို့မဖြစ်သေးဘူး၊ ကိုယ်က အလှူဆို တင့်တောင်းတင့်တယ် လှူချင်တာ”

ပိုက်ဆံထည့်ရုံသာမက ပါးစပ်ကလည်း ပြောလိုက်သေးသည်။ တကယ်ဆို ရပ်ရေး၊ ရွာရေးမဖြစ်မနေ အလှူဒါနမှလွဲ၍

လှူလှေတန်းလှေမရှိသော ဒေါ်မြထွေးအကျင့်ကို အလုပ်သမား အားလုံးသိသည်။

“ဟင်း ... ကြည့်ပါဦး၊ အလှူခံအဖွဲ့ကလဲ လူတွေများလိုက်တာ၊ ဒီလို အလုပ်ပျက်ခံပြီး အလှူခံလိုက်မယ့်အတူပူ ပိုက်ဆံရမယ့် အလုပ်လုပ်ပြီး လှူလိုက်တာမှ ဟုတ်ဦးမယ်”

တတွတ်တွတ်ပြောရင်း လက်ကလည်း ချိန်ခွင်ဘေးမှာကျနေသော ကုလားပဲခြမ်းတွေကို တဆတ်ဆတ် ကောက်ထည့်သည်။

“နင်တို့လေ ဒုက္ခမခံဘူးတော့ ချွေတာရမှန်း မသိဘူး၊ နောက်ဆို ဘေးဘီကြည့်ပြီး လက်စသတ်အောင်လုပ်”

ဒေါ်မြထွေး မြည်တွန်တောက်တီးနေဆဲ ဦးမောင် ဆိုင်ရှေ့ ထွက်လာသည်။

“အို ... ကြည့်စမ်း၊ ခုမှ ဆိုင်ရှေ့ရောက်ပြီး သတိထားမိတယ်၊ ပန်းတွေ လှလိုက်တာ”

ဦးမောင်က အလယ်ကုန်ခြောက်ဆိုင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ဘုရားပန်းသည်ကို ကြည့်ပြီးပြောသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ ယနေ့မှ ပန်းအမျိုးအစား အစုံအလင်ကို တစ်စုတစ်ဝေးတည်း တွေ့ရသည်။ ဂန္ဓာမာအဖြူဆွတ်ဆွတ် အပွင့်ကားကားကြီးများက အသည်းယားစရာကောင်းအောင် လှသလို၊ နှင်းဆီအဝါနှင့် သစ်ခွရောင်စုံကလည်း ဣန္ဒြေရရလှသည်။ ကြယ်ပန်းအဖြူလေးများကလည်း အရိုင်းဆန်ဆန် လှနေသည်။ အထူးသဖြင့် အလှဆုံးက ပါးချိုင့်လေးနှင့် ပန်းသည်အမျိုးသမီးဖြစ်သည်။

“အောင်မယ်လေး၊ ဘာမှ လှမနေနဲ့၊ အားလုံးက ဖြစ်ပြီးပျက်၊ ပွင့်ပြီးကြွေတဲ့ ဒုက္ခသစ္စာတွေချည်းပဲ”

ဒေါ်မြထွေးက ဦးမောင် ကြားအောင် ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်ပြောသည်။ သူ့အသံကြောင့် ဦးမောင်တစ်ယောက် ပန်းအလှကိုပင် ကြာရှည်မခံစားနိုင်ဘဲ ရုတ်ခြည်းပြန်လှည့်လာသည်။ “ဟူး ... တော်ပါသေးရဲ့” စိန်တုတ်က ခုမှသက်ပြင်းချနိုင်သည်။ စောစောပိုင်းက ကုန်ကားချ၍ ကြက်သွန်နီအိတ်ပေါက်ပြီး ကြက်သွန်ဥတွေ ထွက်ကျလာသည်။ သည်အတွက် စိန်တုတ်ခါးပုံစထဲ ကောက်ထည့်ထားလိုက်သည်။ လူသိမှာစိုး၍ ပုဆိုးပင်ပြင်မဝတ်ဘဲ အောင့်အည်းနေရသည်။ မတော်တဆ ဦးမောင်တွေ့လျှင် ကိစ္စမရှိ။ ဦးမောင် သွားလေရာ တကောက်ကောက်နှင့် လူမလိုက်ရလျှင် မျက်စိလိုက်နေတတ်သော ဒေါ်မြထွေး သိလျှင်ခက်မည်။

ပြောလိုက်မည်က မိုးမီးလောင်တာထက်ဆိုးဦးမည်။ ခါးပုံစထဲမှ ကြက်သွန်ဥတွေကို အမြန်ဆုံးနည်းနှင့် အိမ်ပြန်ရောက်ဖို့ စိန်တုတ် တွေးသည်။

“ဦးလေးရွှေ၊ ကျွန်တော် ဟိုဘက်နား ကွမ်းဝယ်သွားဦးမယ်” ဆေးလိပ်တိုလေးနှင့် မှိန်းနေသော ဦးလေးရွှေကို စိန်တုတ် ခွင့်တောင်းလိုက်သည်။ ဦးလေးရွှေက သည်ဆိုင်မှာ အလုပ်သမား ဦးစီးဖြစ်သည်။ ကျေးဇူးမကင်းသူမို့ တမင်လစာပေးပြီး ခေါ်ထားခြင်းပါ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဦးလေးရွှေအလုပ် ဘာမှမရှိ။ နံနက်စောစောရောက်လာ အလုပ်သမားတွေ ဟိုသည်ညွှန်ကြား၊ ပြီးလျှင်

ဆိုင်ရှေ့တန်းလျားမှာ ဆေးလိပ်ထိုင်သောက်၊ သူ့အလုပ်က ဒါပဲ ရှိသည်။ စိန်တုတ်ပြောတော့ ဦးလေးရွှေ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သည်။

“သွားလကွာ၊ အကြာကြီးတော့ မနေနဲ့ဟေ့၊ တော်ကြာ အလုပ်ပေါ်လာလို့ မရှိရင် ချိုးကူသလို ကူနေဦးမယ်” စိန်တုတ်က အကြံကြီးပါ။ ဈေးထဲမှာ သူ့မိန်းမ မအေး ကုန်စိမ်းရောင်းသည်။ ကွမ်းယာဝယ်သလိုလိုနှင့်သွားပြီး မအေးဈေးဖန်းထဲကို ခါးပုံစထဲက ကြက်သွန်နီများ သွန်ချခဲ့လျှင်ပြီးပြီ။ စိန်တုတ် ထွက်သွားသည်နှင့် ဦးလေးရွှေ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ကျန်ရစ်သည်။

မသိဘဲ နေပါ့မလား၊ သိသည်ပေါ့။ သို့သော်လည်း ဦးလေးရွှေ ပြောမထွက်။ အလုပ်သမားတွေလည်း သည်လိုနည်းနှင့်စားမှ စားနိုင်သည်။ သူတို့က နည်းနည်းလေးမှ သဒ္ဓါတရားမရှိ။ လုပ်ငန်းများစွာ ရှိ၍ အချိန်ပြည့်အလုပ်ရှိသည်မှလွဲပြီး လစာလည်း သူများထက် လျော့ထားသည်။ ဘောက်ဆူးဆိုတာ ဝေလာဝေး၊ ထမင်းကျွေးတော့လည်း ပဲရေပွလိုဟင်းမျိုးတောင် အစေ့ရေမတတ်ကျွေးသည်။ တစ်ခုပဲရှိသည်။ သူတို့အိမ်မှာ ဟန်လုပ်ကျွေးသော ဆွမ်းကျွေးများ ရှိလျှင်တော့ တစ်နေကုန် တစ်ပျော်စားနိုင်သည်။ ဟန်လုပ်ကျွေးသည်ဟု ပြောခြင်းကလည်း အကြောင်းရှိသည်။ မမြရော ငမောင်ကိုပါ ဦးလေးရွှေက ငယ်နိုင်တွေဖြစ်၍ အတွင်းသိ အစဉ်းသိ ဖြစ်နေသည်။ ငမောင်က သူ သဒ္ဓါချင်သူကို အရမ်းကာရာ သဒ္ဓါသည်။ ဘာရယ် ညာရယ်မဟုတ်။ မသဒ္ဓါလျှင်လည်း ကွမ်းတစ်ယာ တောင်ကျွေးဖို့ ဝေလာဝေးသည်။ မမြကတော့ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူ့ဝမ်း

တောင် သူသဒ္ဓါဖို့ခက်သည်။ ဒါတောင် စီးပွားရေးက ဒီရေ တက်သလိုတက်နေ၍ မဖြစ်စလောက် အလှူလေးကို ထထလုပ် နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဦးလေးရွှေ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဆေးလိပ်သောက်ပြီး စိတ်ကူး ယဉ်နေတာနဲ့ပြီးပြီ။ ဘယ်မှာလဲ စိန်တုတ်၊ နောက်ဘက်ပိုဒေါင်က ပဲအိတ်တွေထုတ်မယ်” မမြအသံက အနားမှာ ပွမ်ခနဲမြည်လာ၍ ဦးလေးရွှေ လန့်သွားသည်။

“ဈေးဘက် ခဏသွားတယ်ဟေ့”

“လုပ်ပြီ တွေ့လား၊ ဒီစိန်တုတ်ဟာလေ တစ်နေ့ တစ်နေ့ကို မိန်းမမျက်နှာကို အခါနှစ်ဆယ်လောက် ပြန်ကြည့်နေတာနဲ့ အလုပ် မတွင်ကျယ်တော့ဘူး။ ဦးလေးရွှေကလည်း နည်းနည်းပါးပါး မပြောဘူး။ စိတ်ကုန်ဖို့ကောင်းတယ်” သူ့အဖေလောက်ကြီးကို စိတ်ကုန်တယ်ပြောပြီး မမြခြေဆောင့်ထွက်သွားသည်။ ဦးလေးရွှေ ဆေးလိပ်ဖွာမပျက် ကျန်ရစ်သည်။ ဒါတောင် မပြောသာ၊ မဆိုသာ၍ သည်မျှပြောသွားခြင်းဖြစ်သည်။ အင်းလေ။ ပြောတိုင်းတင့်တယ် သည့် အခြေအနေရောက်နေပြီပဲ။ ယခင်လို ဦးလေးရွှေအိမ်နောက် ဘက်မှာ အဖီဆွယ်နေရသည့် မုန့်ပျားသလက်သည် မြမြထွေးမှ မဟုတ်ပါပဲ။ ဦးလေးရွှေတစ်ယောက် စိန်တုတ်နောက် လိုက်ရပြန် သည်။ စိန်တုတ်ဆိုသည့်ကောင်ကလည်း လစ်လျင်လစ်သလို နေတတ်သည်။ လိုသည်ထက်ပိုကြာနေလျှင် ဦးလေးရွှေလည်း မကောင်းဖြစ်မည်။ မမြပါးစပ်က ကြီးသည်ငယ်သည် ရွေးနေမည်

မဟုတ်။ လောကသဘောသဘာဝကို သိနေသော ဦးလေးရွှေက နာစရာဟု မထင်သော်လည်း သားသမီးတွေက ရှိသေးသည်။ ခေါင်းဖြူစွယ်ကျိုး နှင့် ဆိုင်မှာလာထိုင်နေသည်ကို သားကြီးက ကျေနပ်လှသည် မဟုတ်။

“အဖေ . . . အိမ်မှာပဲ အေးအေးနေပါလား၊ ဒီမိန်းမ မျက်နှာကြည့်ပြီး အဖေ ထမင်းစားနေရတာ ထမင်းဝင်ဖို့ မလွယ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် . . . အဖေ”

သားတွေက မငြိုမငြင်ကျွေးမှာ ဦးလေးရွှေ သိပါသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့ခမျာလည်း ကြွယ်ဖိုးကြွယ်ဝမဟုတ်၊ လက်လှုပ်မှ ပါးစပ်လှုပ်ရမည့်ဘဝတွေ။ ကိုယ့်အတွက်နှင့်ဝန်ပိုမှာ ဦးလေးရွှေ စိုးရိမ်သည်။ ဆိုင်မှာက မမြဘယ်လောက်အပြောဆိုးဆိုး အပြန် အလှန်ကျေးဇူးရှိထား၍ ငဲ့ညှာဦးမည်။ ကိုယ်လည်း ဘာမှလုပ်ရ သည်မဟုတ်။ ထမင်းကျွေးလစာ နှစ်သောင်းဆိုသည့်အလုပ်က အသက်ခြောက်ဆယ်အဘိုးကြီးတစ်ယောက်အဖို့ ဘယ်မှာလာရှာရ မည်နည်း။ ပြောချင်သလောက် ပြောပါစေ၊ ‘သစ်ငုတ်မြင့်တုံ၊ မြက်မြင့်တုံ’၊ ‘မှန်ကင်းတစ်လှည့်၊ ထင်းတစ်လှည့်’၊ ‘ဘုံလုံတစ်လှည့်၊ ငါးပျံတစ်လှည့်’၊ လောကဓံတရားတွေကို သိထားပြီးသည့်နောက် ဦးလေးရွှေ ဘာကိုမှမတုန်လှုပ်တော့ပြီ။

စိန်တုတ်ပြန်ရောက်တော့ ဂိုထောင်ထဲက ပဲတွေကိုထုတ်ပြီး နေလှန်းရသည်။ ယခုတစ်ကြိမ်မှာတော့ စိန်တုတ်ကူရွှေရနေ သည်။ မရလို့လည်းမဖြစ်၊ မလှမ်းမကမ်းမှာ ဦးမောင်ရှိနေသလို

ငွေရှင်းကောင်တာမှာ ဒေါ်မြထွေးလည်း မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်နေသည်။ ဦးမောင်က ပဲပုံအနီးမှာရပ်နေသော်လည်း သူ့မျက်လုံးက ပဲဆီမှာမရှိ။ သူ့စတိုးဆိုင်အဝမှ တန်းစီချိတ်ထားသော အင်္ကျီတွေကို တုတ်တစ်ချောင်းနှင့် မမိမကမ်းလှမ်းချူနေသည့် ကောင်မလေးဆီရောက်နေသည်။

“မမမြရေ ဒီဇိုင်းအသစ်တွေပါတယ်၊ ကြည့်ဦးမလား”

မကြာခဏလာနေကျ စိန်သည် မသိင်္ဂီက ဆိုင်ရှေ့မှ အသံပြုသည်။ ဒေါ်မြထွေးက ကိုယ်တိုင်ငွေပေး၊ ငွေချေမလုပ်သော်လည်း ငွေရှင်းကောင်တာကို တစ်စက်ကလေးမှ မျက်ချည်မပြတ်။ ငွေကိုင်ခန့်ထားသည်က သူ့တူမ အရင်းခေါက်ခေါက်ဖြစ်သော်လည်း တစ်စက်ကလေးမှ စိတ်မချ။ သူလည်း ဘာသားနဲ့ထုထားတာမို့လဲ၊ ဒေါ်မြထွေးက ဘယ်သူ့ကိုမှ ယုံကြည်စိတ်ချမှု မရှိသူဖြစ်၍ အလိုလို စိတ်ပင်ပန်းနေရသည်။

“ဪ . . . မသိင်္ဂီရေ၊ မယူသေးပါဘူးကွယ်”

“မယူလဲ ရတယ် . . . မမမြ . . . ဒါပေမဲ့ ကြည့်ကြည့်ပါဦးလား၊ ဒီဇိုင်းလေးတွေ ဆန်းလို့ပါ”

“တော်ပါပြီကွယ်၊ အလှအပတွေလဲ သိပ်မမက်မောတော့ပါဘူး၊ အားလုံးဟာ ဖြစ်ပြီးပျက်ပြီးပါပဲ”

ဒေါ်မြထွေးစကားကြောင့် မသိင်္ဂီ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ သွားပြီ၊ ဖောက်သည်တစ်ယောက်တော့ လျော့ပြီ။ ဘယ်လိုများ တရားရသွားပါလိမ့်ဟု မသိင်္ဂီစဉ်းစားသည်။ ယခင်ကဆိုလျှင်

ယောက်ျားသိအောင်တစ်မျိုး၊ မသိအောင်တစ်မျိုးနှင့် လက်သိပ်ထိုးဝယ်နေကျဖြစ်၍ မသိင်္ဂီဖောက်သည်ဖြစ်ရခြင်းပါ။ ယခုတော့ အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲသွားပြီ။ မသိင်္ဂီနှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာလိုက်သည်။

“ဟွန်း . . . ဟိုအနာကျကြီး . . . ငါ့မှာတော့ သူ့ သတိတရား ရပါစေဆိုပြီး ပြောလိုက်ရတဲ့ တရားစကား၊ ဒင်းကတော့ တွေ့ရာ ငမ်းကောင်းတုန်း၊ သူလုပ်တာနဲ့ ငါ့စိန်သည် လွတ်သွားပြီ။ နေနှင့်ဦးပေါ့”

ဒေါ်မြထွေးတစ်ယောက် စိတ်ထဲမှ ကြိမ်းဝါးနေမိသည်။ ဦးမောင်ကတော့ ကောင်မလေးလက်ထဲမှတုတ်ကိုယူပြီး အင်္ကျီကို သူ့ကိုယ်တိုင်ဖြုတ်ချပေးနေသည်။ ကောင်မလေးက သူနှင့် နီးနီးကပ်ကပ်ရပ်လျက် မျက်နှာလေးမော့ပြီးကြည့်နေသည်။ ဦးမောင်တစ်ယောက် အင်္ကျီဝယ်သူများများရောက်ပါစေ ဆုတောင်းနေသည်။

“ဟဲ့ . . . စိန်တုတ်၊ နင်လဲ မကြီးမငယ်နဲ့ဟယ် . . . ကွမ်းများ အရသာခံ ဝါးနေရတယ်လို့”

ကွမ်းဝါးနေသော စိန်တုတ်က ပြူးကြောင်ကြောင်ဖြင့် ဒေါ်မြထွေးကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ထိုခဏ ဦးလေးရွှေက ပါးစပ်မှ ဆေးလိပ်တိုကို ချွတ်ပစ်လိုက်ပြီး တစ်ယောက်တည်း တခွီးခွီးရယ်နေမိတော့သည်။

မောင်ငယ်၊ ပေါက်စ၊ ပိစိဟူသော ဘုရားများကိုသာ တစ်နှစ် တစ်ယောက် မှန်မှန်မွေးပေးတာပဲ ရှိသည်။ အမေက သူ့အလုပ် မလုပ်သော်လည်း သားသမီးတွေကိုဖြင့် ထောင့်စေ့အောင် ခိုင်းနိုင် သည်။

“အကြီးမ ထမင်းချက်၊ ငလတ် ထင်းရှာထွက်၊ မောင်ငယ်နဲ့ ပေါက်စ ကြွေးလိုက်တောင်း”

နံနက်မိုးမလင်းမီ အမေပိုးစပ်က စက်သေနတ်ပစ်သလို တရစပ် ထွက်လာသည်။ အဖေက ထုံးစံအတိုင်း အမေပြောသမျှ သဘောကျသည်။ နံနက်ပိုင်းမှာ ဖောက်သည်ပါး၍ တောက်တို မည်ရ အဖေလုပ်သော်လည်း ညနေပိုင်းမှာတော့ အဖေဝိုင်းထိုင်မြဲ။ အဖေ့အလုပ်က သောက်လည်းသောက်၊ ရောင်းလည်းရောင်း သည်။ အမေသည် အဖေ့ဝိုင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာထိုင်ပြီး တောင် စဉ်ရေမရစကားတွေကို ဟီးဟီးဟားဟားရယ်၍ နားထောင်နေ တတ်မြဲ။ တစ်ခါတစ်ရံ ပေါင်ပေါ်ဆေးလိပ် မီးပွားကျသည်ကိုပင် မသိလောက်အောင် အမေရယ်ကောင်းနေခဲ့သည်။

“ဟဲ့ ... မိကြီးမ၊ ဘာဝိုင်နေတာလဲ၊ သွက်သွက်လုပ်လေ”

အကြီးမ အတွေးမဆုံးမီ အမေ့အသံက ဇာဇာလန်ထွက်လာ သည်။ နောက်မိနစ်အနည်းငယ်ကြာလျှင် အမေ့ထံမှ ဇွန်းပျံ့ ပန်းကန် ပြားပျံ့၊ လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်လုံးပျံ့များ တရစပ်ရောက်လာတော့ မည်။ အမေ့ဒေါသကို အကြီးမ သိသည်။ လေးလံတုပ်ကွနေသော ခြေလှမ်းတို့ကို အနိုင်နိုင်သယ်လျက် အိမ်နောက်ဘက် ရေကပြင် ပေါ် အကြီးမ လှမ်းတက်လိုက်သည်။

တစ်ပက်မြင်

ခြံဝိုင်းအတွင်း လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် ယဉ်ပါးနေသော အနံ့တစ်မျိုးက ‘အကြီးမ’ နှာခေါင်းတွင်း တိုးဝင်လာသည်။ ပြေး မကြည့်ရပါဘဲ အကြီးမ သိလိုက်သည်။ အိမ်ထဲမှာ လူစည်နေပြီ။ ခေါင်းပေါ်မှအထုပ်ကိုချ၍ အကြီးမ အမောပြေမည်ကြံဆဲ အမေ့ အသံထွက်လာသည်။

“မိကြီးမ . . . ထမင်းအိုးတည်ဖို့လုပ်ဦး၊ ငါ ကလေးမနေလို့ ဘာမှ မလုပ်ရသေးဘူး”

ဘယ်နေ့ကရော လုပ်လို့လဲဟု အကြီးမ မေးလိုက်ချင်သည်။ အိမ်ထဲသို့ မျှော်ကြည့်ခိုက် အမေသည် ပိစိကောင်ကို ပေါင်ပေါ် တင်ပြီး ရေနွေးကြမ်းသောက်နေသည်။ အကြီးမ လူလားမြောက် သည့်အရွယ်မှစ၍ အမေ ဘာအလုပ်မှ မည်မည်ရရမလုပ်။ အိမ် အလုပ်တွေမလုပ်၍ အခြားအလုပ်တွေလည်း လုပ်သည်မထင် ပါနှင့်။ အမေ့ဆံပင်သည် အမြဲလိုလို ဖွာလန်ကျနေသည်။ အမေ့ မျက်နှာသည် ဆယ့်နှစ်ရာသီ သနပ်ခါးနှင့်ရန်ဖြစ်ထားသည်။ အမေ့ အဝတ်အစားက ဖိုသီဖတ်သီ၊ အမေက အကြီးမအောက် ငလတ်၊

“အလိုလေး”

အကြီးမနှုတ်က အာမေဇိတ်တစ်ခု ထွက်ကျသွားသည်။ မီးဖိုချောင်မြင်ကွင်းက အကြီးမကို အမောဆို့စေသည်။ မီးဖိုချောင်တစ်ခုလုံး ပွစာတက်နေသည်က ကောက်ရိုးပုံ ကြက်ယက်ထားသလို ဖြစ်နေသည်။ ထမင်းအိုးသည် ခုံပေါ်မှ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံကျနေသည်။ ထမင်းလုံးများက တစ်စစပြန်ကျလျက်။ ငါးပိရည်အိုးက စောင်းနေပြီး ငါးပိရည်တွေ ဖိတ်ကျထားသည်။ ဟင်းအိုးနှုတ်ခမ်းမှာ ကန်စွန်းရွက်ဖတ်တွေ ဒန်းစီးနေသည်။ စားပြီးသားပန်းကန်တွေက ဟိုတစ်ချပ်၊ သည်တစ်ချပ်၊ မြင်ကွင်းကိုကြည့်လျက် အကြီးမငိုချင်သွားသည်။ ဘယ်ကဘယ်လို စသိမ်းရမည်မသိ။ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ထမင်းအိုးကိုကောက်ယူပြီး ရေကပြင်ဆီ ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။ ထမင်းအိုးသည် ဂလုံဂလွမ်အသံပေး၍ ရေကပြင်ဆီ လိမ့်ဆင်းသွားသည်။ ပြီးတော့ ဟင်းအိုးနှင့်ပန်းကန်ပြားတွေ၊ နှစ်ခါပြန် ဂလုံဂလွမ်ပြီးသည့်နောက် အမေ့အသံ ထွက်လာသည်။

“အကြီးမ၊ တော်ရုံပဲ ကောင်းတယ်နော်၊ ငါ ဝင်လာရမှာလား”

အမေက သားအမိချင်း အထာသိနေ၍ အိမ်ရှေ့မှ လှမ်းအော်သည်။ အကြီးမ နောက်ထပ်မပစ်ရဲတော့။ အမေ့ကို အကြီးမ လန့်သည်။ ရေကပြင်ထွက်ပြီး အိုးတိုက်၊ ပန်းကန်ဆေးလိုက်သည်။ ကျင့်သားရနေသော လက်က ခဏအတွင်းမှာ ပြီးစီးသွားသည်။ ထမင်းအိုးဆန်ဆေး၍ မီးဖိုတင်ပြီးချိန်မှာ အကြီးမ သက်သောင့်သက်သာ နေခွင့်ရသည်။

ကောက်သင်းကောက်သည့်အလုပ်က တကယ်တော့လွယ်လှသည်မဟုတ်။ တစ်လယ်ဝင် တစ်လယ်ထွက်နှင့် မျက်စိသွေးထွက်အောင်ရှာပါမှ တစ်ဆုပ်တစ်ခဲရသည်။ ဒါတောင် သဘောကောင်းသော လယ်ရှင်နှင့်တွေ့ပါမှ။ သဘောဆိုးသောလယ်ရှင်အချို့က လယ်ထဲအဆင်းမခံဘဲ အော်လွှတ်တတ်သည်။ အမေသည် ယခုလို စပ်ကူးမပ်ကူးရာသီရောက်တိုင်း အကြီးမကို ကောက်သင်းကောက်ခိုင်းတတ်သည်။ အမေ့စိတ်ကူးက မဆိုးလှပါ။ ယခုရာသီတွင် လယ်သမားအများစုက ပဲအချိန်မီကျရေးအတွက် စပါးကို အပြေးအလွှားရိတ်ရသည်။ ဒီတော့ ကောက်သင်းကျသည်ပေါ့။ သဘောကောင်းသည့် လယ်ရှင်ဆိုလျှင် နောက်ကအသာလေး မှေးလိုက်သွားရုံသာ၊ လယ်ရှင်အပေါက်ဆိုးလျှင်တော့ သူ့အလစ်မှာ ဝင်ကောက်ရသည်။

ဦးလေးမောင်လို လယ်ရှင်မျိုးဆိုလျှင်တော့ အကြီးမ ကောက်သင်းကောက်ချင်ပါသည်။ ဦးလေးမောင်က သူ့လယ် ရိတ်သည်နှင့် အကြီးမကို ခေါ်ကောက်ခိုင်းမြဲ။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် အကြီးမတောင်းထဲ ကောက်ထည့်ပေးတတ်သည်။ အချို့နေ့များမှာ ငါးဟင်းစားပင် ပေးလိုက်သေးသည်။

သည်နေ့လည်း ဦးလေးမောင်ကောင်း၍ အကြီးမ ကောက်သင်းရလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ကောက်သင်းရှား၍ အကြီးမ စိတ်ပျက်ပြီး ကန်သင်းရိုးပေါ်အဝတ်ခင်း၍ ခွေနေမိသည်။ အချိန်မည်မျှကြာသည်မသိ။

“အကြီးမ၊ မကြီးမငယ်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ကန်သင်းရိုးပေါ် အိပ်နေတာတုံး”

ရှေ့ရှေ့တည့်တည့်ရပ်ပြီး မေးလာ၍ အကြီးမလန့်နိုးသွားသည်။ ဦးလေးမောင်ပါ။ အိပ်မှုနံ့စွဲများနှင့် အကြီးမလူးလဲထသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ အိပ်နေတာလဲ”

“ကောက်သင်းမရလို့ ဦးလေးရဲ့”

အကြီးမက ဦးလေးမောင်ကို အဖေ၊ အမေတို့ ခေါ်သံလို ဦးလေးမောင်သာ နှုတ်ကျိုးနေသည်။

“ကောက်သင်းက ဒီအချိန် ဘယ်ရတော့မလဲ၊ ကောက်လှိုင်းပဲ တလင်းဝင်နေပြီ။ နင့်အဖေနဲ့အမေလဲ ခက်ပါတယ်။ ကိုယ့်သား သမီးကို အရွယ်ရောက်လို့ ရောက်မှန်းမသိဘူး။ တွေ့ရာခိုင်းတာပဲ”

ဦးလေးမောင်ပြောမှ အကြီးမ မလုံမလဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဦးလေးမောင်ပြောသလို အကြီးမ အရွယ်ရောက်ပြီလား။ ရှုပ်အင်္ကျီ ပွပွအောက်မှ ခန္ဓာကိုယ်သည် အရင်လို သေးသေးကျစ်ကျစ်လေး မဟုတ်တော့တာ အကြီးမ သိနေသည်။ ပြီးတော့ ...။ ဦးလေးမောင် ကြည့်နေ၍ အကြီးမ ရှက်ကိုးရှက်ကားဖြင့် အင်္ကျီကို ဆွဲချလိုက်သည်။

“ကဲ ... ကဲ လာ ငါ့တဲမှာ ဘဲစာအတွက် ချန်ထားတဲ့ နံ့ကျတွေ ရှိတယ်။ လိုက်ယူ...”

ဦးလေးမောင်စကားကြောင့် အကြီးမ အူမြူးသွားသည်။ ကောက်သင်းတောင်းကို ဆတ်ခနဲကောက်ယူပြီး ဦးလေးမောင် နောက်မှ အပြေးအလွှားလိုက်ခဲ့သည်။

“ရော့ အမောပြေ ရေသောက်။ ထန်းလျက်ခဲစား”

တဲပေါ်အရောက် ဦးလေးမောင်က အကြီးမကို လူကြီးတစ်ယောက်လိုဧည့်ခံသည်။ အကြီးမ အကြိုက်တွေ့ပြီး ရေအိုးထဲမှ ရေကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ဆင့်သောက်ပြီး ရေသောက်ပြီးသည်နှင့် ထန်းလျက်ခဲပုလင်းကို မျက်စောင်းထိုးသည်။ အိမ်မှာဆို သရေစာဟူသမျှ အကြီးမ မစားရ။ အငယ်ကောင်တွေ ဦးစားပေးရသည်။ ဦးလေးမောင် ထန်းလျက်ခဲပုလင်းထဲမှ ဖြူဖြူလုံးလုံးထန်းလျက်ခဲတွေကို အကြီးမ စားချင်လှသည်။

“စားလေ ဘာကြည့်နေတာလဲ”

ဦးလေးမောင်က အလိုက်သိစွာ ပုလင်းဖွင့်ပေးသည်။ ဘာပြောကောင်းမလဲ။ အကြီးမ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ပါးစပ်ထဲပစ်သွင်း၍ ဝါးစားပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရေတစ်ခွက် ထပ်သောက်လိုက်သည်။ အကြီးမဗိုက်ထဲ ပြည့်တင်းသွားသည်။

“ကဲ ... စားပြီးရင်လဲ သွား။ ဒီမှာ ငါ တစ်တောင်းထည့်ပေးလိုက်တယ်”

တောင်းထဲမှာ ကောက်သင်းစာတွေ အပြည့်ထည့်၍ အကြီးမ မျက်နှာ ပြုံးရွှင်သွားသည်။

“တွေ့လား၊ ခုနတော့ ကန်သင်းရိုးပေါ် လဒ်မှိုင်းမှိုင်းနေတယ်”

ဦးလေးမောင်က အကြီးမကျောကို ဖွဖွသပ်ပြီးပြောသည်။ အကြီးမ ကောက်သင်းတောင်းကို ဆွဲယူပြီး အပြေးထွက်ခဲ့သည်။

“မိကြီးမ၊ ထမင်းအိုးတည်ရင်း ကြာရိုးချိုးထားလိုက်။ ဒီညနေ ကြာရိုးဟင်းချို ချက်မယ်”

အမေ လှမ်းအော်လိုက်၍ အကြီးမ အတွေးတွေ လွင့်ပြေးသွားသည်။ ကြာရိုးဆို၍ အကြီးမမျက်လုံးတွေ ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် ဖြစ်သွားသည်။ တွေ့ပါပြီ။ ကြက်တင်းခံသည့် တောင်းထဲမှာ အခွေ လိုက်ထည့်ထားသည့် ကြာနီရိုးတွေ။ ထမင်းအိုးကို တစ်ချက်မွှေပြီး ကြာနီရိုးတောင်းကို အကြီးမ ဆွဲယူလိုက်သည်။ ကြာနီပွင့်တွေ ညှိုးလျော်နေသော်လည်း ကြာရိုးတုတ်တုတ်ကြီးတွေက စားချင်စဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ ကြာရိုးတစ်ပင်ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး အခွံနွာ၍ အကြီးမ တစ်ဆတ်ဆတ်ချိုးစားသည်။ ကြာရိုးဝါးရသည့် အရသာက အလွန်ကောင်းသည်။ ပါးစပ်ထဲမှာ အေးစိမ့်ချိုမွှေးနေပြီး လည်ချောင်းတစ်လျှောက်လည်း အေးစိမ့်သွားသည်။ အကြီးမ တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း ဇိမ်နှင့်ဝါးနေသည်။ စိမ်ပြေပြေ ဝါးနေလျက်က သည်ကြာရိုးတွေ ဘယ်ကရသလဲဟူသောအတွေးက အကြီးမ ခေါင်းထဲဝင်လာတယ်။ ယခုအချိန်က ရိုးတွေ၊ မြောင်းတွေ ခန်းခြောက်စပြုပြီဖြစ်၍ လယ်ထဲမှာတော့ ကြာနီတွေ ရှိသည်။ ဒါဆို ဘယ်သူ့လှလဲ။ အဖေသည် တော်ရုံနှင့်လယ်ထဲသွားသူ မဟုတ်၍ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဖြစ်နိုင်ခြေတစ်ခုကို တွေးလိုက်မိသည့်ခဏ အကြီးမ လည်ချောင်းထဲ ခြောက်သွေ့သွားသည်။ ကြာရိုးတွေကို ပစ်ချလိုက်ပြီး အိမ်အဆင့်ပေါ် ဝုန်းခနဲ ခုန်တက်လိုက်သည်။

“အမေ”

“ဘာလဲ”

အမေအသံက တုံးတိတိထွက်လာသည်။

“အမေ၊ ဒီအတိုင်းပဲ ကြည့်နေမှာလား”

“ဘာကို ကြည့်နေရမှာလဲ၊ သူကများ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မအေကို”

“ဒီမှာလေ ကြာရိုးတွေ”

“ကြာရိုးတွေ ဘာဖြစ်လဲ”

“ငလတ်တို့ ခူးလာတာမဟုတ်လား”

“အမေက ကြည့်နေ၊ တော်ကြာ ရေနစ်တယ်ကြားရမယ်”

“မိကြီးမ၊ နင်တော်တော် ရှည်တယ်၊ ခုပဲ ဒီကောင်တွေ ငါရိုက်လို့ ပြေးပါရောလား”

အမေပြောလိုက်တော့မှ အကြီးမ ဟင်းလုံးကျသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်မောင်လေးတွေကိုတော့ အကြီးမ ဒုက္ခမရောက်စေချင်ပါ။ မနှစ်က ချက်ဖောင်းလေး ကြာရိုးခူးရင်း ရေနစ်သေတော့ ကိုယ့်မောင်လေးတွေနှင့် ကိုယ်ချင်းစာပြီး အကြီးမ အူလှိုက်သည်းလှိုက် ငိုရသည်။ မရှိအတူ ရှိအတူ မောင်နှမတစ်တွေ သိုက်သိုက် ဝန်းဝန်း နေရသည်ကိုတော့ အကြီးမ ပျော်ပါသည်။

“အကြီးမ၊ ထမင်းအိုးလဲ ကြည့်ဦးနော်”

အမေက မီးဖိုထဲဝင်လာပြီး ပြောမှ ထမင်းအိုးကို အကြီးမ သတိရလိုက်သည်။ သွားပြီ ထမင်းရည်တွေ ကြမ်းပေါ်အထိ စီးကျနေသည်။

“တွေ့လား၊ မရောင်ရာဆီလူးနေတာနဲ့ ထမင်းအိုးသွားပြီ။ မိကြီးမတို့ လုပ်လိုက်ရင် ဒီအတိုင်းပဲ”

အမေက ပြောပြောဆိုဆို ထမင်းအိုးအဖုံးကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး ယောက်မဖြင့် ခပ်သွက်သွက်မွှေပြီး အကြီးမက လက်ခုကို အပြေး အလွှားယူသည်။

“အဲဒါ လုပ်မနေနဲ့၊ ငါ့ကို ရေတစ်ခွက်ပေးစမ်း”

အကြီးမ ရေတစ်ခွက်ကို အပြေးအလွှားခပ်ပေးသည်။ အမေက ထမင်းအိုးထဲ ရေလောင်းထည့်ပြီး ကပျာကသီချဉ်းသည်။

“ဘာပြုကြည့်နေတာလဲ၊ ဒီလိုမှ ရေထိုးမငှဲရင် နင့်ထမင်းအိုး ပစ်ရပြီ”

အမေ့ဆီမှ ပညာတစ်ခုရလိုက်သည်။ အမေက ဒီလိုတော့ လည်း တော်နေပြန်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း အမေဖြစ်တာပေါ့ဟု အကြိမ် တွေးလိုက်သည်။

“ညရောက်ရင် ကောက်သင်းစာတွေ ထုထောင်းထား၊ မနက် ဖြန် ဟာလာမှာ သွားကြိတ်မယ်”

“အမေ၊ သမီးနောက်ဆို ကောက်သင်းမကောက်တော့ဘူး အမေ”

“ဘာဖြစ်ရပြန်ပြီလဲ၊ ကိုယ့်အိမ်မှာ တစ်မိုးတွင်းစာ ဆန်ဖိုး သက်သာရင် နည်းလား၊ နင်က ဘယ်လောက်ပင်ပန်းနေလို့လဲ”

အမေက ထမင်းအိုးငှဲရင်း ပြန်အော်သည်။

“အမေကပြောနေ၊ သမီးက လယ်ထဲမှာ ဘယ်လောက် ပင်ပန်းလဲ”

“အောင်မယ်၊ မိကြီးမ၊ နင်က ဒီအလုပ်လေးလုပ်ရတာ၊ နင့် လုပ်စာများ စားရရင် အသက်ထွက်မယ်”

“အမေကသာ အဲ့ဒီလိုပြောတာ၊ ဦးလေးမောင်က အရွယ် ရောက်နေပြီ၊ ကောက်သင်းမကောက်ရဘူးတဲ့”

“ဘာ ... အကြီးမ၊ နင်ဘာပြောလိုက်တယ်”

အမေက ထမင်းကို မီးဖိုပေါ်ပြန်တင်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဦးလေးမောင်က ဒီနေ့ပြောလိုက်တယ်၊ နင့်အဖေနဲ့အမေက ကိုယ့်သားသမီးကိုယ် အရွယ်ရောက်လို့ရောက်မှန်း မသိဘူး၊ လျှောက်ခိုင်းနေတယ်တဲ့”

“အောင်မာ၊ ကိုယ့်သားသမီးကိုယ်ခိုင်းတာ သူနဲ့ဘာဆိုလဲ၊ သူ့ထမင်း ငါစားနေတာကျနေတာပဲ”

“သူ့ထမင်းစားတာပေါ့ အမေရ၊ သမီးရတဲ့ကောက်သင်းစာက ဦးလေးမောင်လယ်ထဲကပဲ ကောက်လို့ရတာ၊ ဒီနေ့တောင် ဘဲစာ ထဲက ခေါ်ပေးလိုက်သေးတယ်”

“ဟုတ်လား”

အမေက တအံ့တဩဖြစ်နေတယ်။

“အကြီးမ နင်တကယ်ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ် အမေ၊ တစ်ခါတလေ ငါးဟင်းစားတောင် ပေး လိုက်သေးတယ်”

အမေ ဇဝေဇဝါဖြစ်နေသည်။ မျက်မှောင်ကျုံ့ပြီး စဉ်းစား နေရာမှ အကြီးမမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။ အမေ့အကြည့်က မျက်နှာမှတစ်ဆင့် ကိုယ်လုံးအထိ ရောက်လာသည်။ အခုမှ မြင်ဖူး သော လူတစ်ယောက်ကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်သည့် အကြည့်မျိုးပါ။

ကြည့်နေရင်းမှ အမေ့မျက်နှာ ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲသွားသည်။ တန်း
မှာလွှားထားသော အဖေ့လုံချည်တစ်ထည်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး အမေ
အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။ အကြီးမ ကြာရိုးချိုးရင်း ကျန်ရစ်သည်။

* * * * *

ကြာရိုးချက်ပြီး လက်ဖက်ရည်အိုးတစ်လုံး ကျက်သည်အထိ
အမေပြန်ရောက်မလာ၍ အကြီးမ နေထိုင်ထိုင်မသာ ဖြစ်လာ
သည်။ အမေ မပြောမဆိုနှင့် ဘယ်သွားလိုက်သည်မသိ။ ပိစိ
ကောင်လေးသည် အဖေ့လက်ပေါ်မှာ လှုပ်စိလှုပ်စိ ဖြစ်နေပြီ။

“အကြီးမ၊ နင့်အမေ ဘယ်သွားလဲ”

အဖေမေးတော့ အကြီးမ မပြောတတ်။

“သမီးလဲ မသိဘူးအဖေ၊ ဘာမှလဲ မပြောသွားဘူး”

“လိုက်ကြည့်စမ်းကွာ”

ပိစိကောင်မငိုခင် အဖေလိုက်ရှာခိုင်းသည်။ အကြီးမ တစ်အိမ်
တက်ဆင်းလိုက်ရှာသည်။ မတွေ့။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရွာပြင်ရောက်
လာသည်။ နေလုံးက မကြာခင်ပျောက်တော့မည်ဖြစ်၍ အမေ့
အတွက် အကြီးမ စိတ်ပူလာသည်။ အမေက အိမ်လည်တတ်သူ
လည်းမဟုတ်။ ကွင်းထဲ၊ တောင်ထဲလည်း အမေသွားခဲ့လှသည်။
ခုမှ ဘာဖြစ်သွားသည် မသိ၊ အကြီးမ တောင်တောင်အီအီ တွေး
နေဆဲ ရှေ့နားဆီမှ စီခနဲကြားလိုက်ရသည်။ လူလုံးမကွဲတကွဲဖြစ်
နေ၍ အကြီးမ သေသေချာချာကြည့်ရသည်။ ဟုတ်ပါသည်

အမေပါ။ ရှေ့မှ အပြေးတစ်ပိုင်းလျှောက်လာပြီး ပါးစပ်မှလည်း
ဘာတွေပြောလာသည်မသိ၊ နောက်ကိုလည်း မကြာခဏပြန်လှည့်
ကြည့်သည်။ အမေ ဘာဖြစ်လာမှန်းမသိ၍ အကြီးမ စိုးရိမ်ပြီး
အမေ့ဆီ ပြေးသွားလိုက်သည်။

“ဟော ... တော်”

အကြီးမ အံ့ဩသွားသည်။ နောက်မှ တုတ်ကြီးကိုင်ပြီး လိုက်
လာသူက ဦးလေးမောင်။

“အမေ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“လာစမ်း၊ မိကြီးမ၊ ဒီအကုသိုလ်ကြီးနဲ့ ငါ စကားမပြောချင်
တော့ဘူး”

အကြီးမလက်မောင်းကို အမေဆောင့်ဆွဲခေါ်သည်။ အကြီးမ
တစ်ရှိန်ထိုးပါသွားသည်။ အမေပါးစပ်မှ စကားကြမ်းတွေလည်း
တရစပ်ပြောလာသည်။

“မိကြီးမ၊ နင့် အဖေမေးရင် ဘာမှမပြောနဲ့ ကြားလား”

“အင်းပါ”

အမေ စိတ်ကျေနပ်စေရန် အင်းလိုက်ရသော်လည်း ကိုယ်တိုင်
လည်းဘာမှမသိ။ အိမ်ရောက်တော့ လူရှင်းသွားပြီဖြစ်၍ သားအမိ
တစ်တွေ ညနေစာ စားကြသည်။ ကြာရိုးဟင်းနှင့် အားလုံးခေါင်း
မဖော်တမ်းစားကြသော်လည်း အမေလက်ဆွဲနေသည်။ ယခင်နေ့
များမှာ အမေထမင်းစားနိုင်လွန်း၍ အဖေက မကြာခဏစသည်။
အစားကြီးလိုက်တာဟု အဖေပြောလျှင် ‘ကလေးနို့ဆွဲလို့ပါတော်’

ဟုချေပပြီး တစ်ပန်းကန်ပြီး တစ်ပန်းကန်ထည့်သည်။ သည်နေ့မှ တစ်ပန်းကန်ကုန်အောင်မစားဘဲ ထွက်သွားသော အမေ့ကို ကြည့်ကာ အကြီးမ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ အမေထမင်းမစား နိုင်လောက်အောင် ဦးလေးမောင် ဘာတွေပြောလိုက်သည်မသိ၊ ထမင်းဝိုင်းသိမ်းတော့လည်း အမေတစ်ယောက် ငြိမ်လျက်သား ကောင်းနေသည်။ အဖေက လက်မခြောက်မီ အိမ်လည်ထွက်သွား ပြီ။ လွန်ခဲ့သည့်ညများက အကြီးမတို့ မောင်နှမတစ်တွေ အိပ်ရာ မဝင်မချင်း အမေဆူငေါက်နေမြဲ။ ယခုတော့ အသေးကောင် မှောက်ခုံကြီး အိပ်ပျော်နေသည်ကိုပင် အမေမရွေးအား။ ပီစိကောင် ကို သိပ်သလိုနှင့် အစောကြီး အိပ်ရာဝင်သွားသည်။

အကြီးမလည်း အားကျမခံ ဝင်အိပ်လိုက်သည်။ လူငယ်ပီပီ ခေါင်းအုံးနှင့်ခေါင်းထိလိုက်သည်နှင့် တရူးရှူးအိပ်ပျော်သွားခဲ့ပြီ။ အကြီးမအိပ်ပျော်ပြီး မကြာမီ နားထဲမှာ ဆူဆူညံညံအသံများ ကြား လိုက်ရ၍ လန့်နိုးလာသည်။ ကြားနေရသော အသံများက နီးကပ် လွန်း၍ ခေါင်းအုံးမှခေါင်းကို ခွာကြည့်လိုက်သည်။ နီးကပ်မည်ပေါ့။ အကြီးမအိပ်ခန်းနှင့် ထရံတစ်ချပ်သာခြားသည့် အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ အဖေနှင့်အမေ စကားများနေသည်ပဲ။ ဘာတွေဖြစ်နေလဲဟု အကြီးမ နားစွင့်ထားမိသည်။

“ကျုပ်ကို ပြောတာတော့ မနာရဘူးလား၊ နင့် အသိဉာဏ်လေး တစ်ထွာတစ်မိုက်နဲ့ ငါ့ကို လာမစော်ကားနဲ့တဲ့၊ ကျုပ်ကပဲ အသိ ဉာဏ်မရှိတဲ့ပုံ”

အမေ့အသံက ဒေါသလွှမ်းနေသည်။
 “ဟုတ်တယ်လေ၊ နင် ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို မတရားသွားပြောလဲ”
 “ဪ ငါကတော့ ကျုပ်ကအမေပဲ ပြောရမှာပေါ့၊ ကျုပ် သမီးလေးက အခုမှအရွယ်ရောက်စ၊ ဘာမှနားလည်သေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူက ကလေးကို ဟိုဟာပေး၊ ဒီဟာပေးနဲ့ စည်းရုံး နေတာ ရှင်သိလို့လား”

“ဟာ ... ဝုန်း”
 အမေက ထရံကို တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ပစ်ပေါက်လိုက်ပုံရသည်။ အမေ့ထံမှ သမီးဟူသော အသုံးအနှုန်းထွက်လာ၍ အကြီးမ ပျော် သွားသည်။

“နင် ဒီစကားကိုပဲ ထပ်ကာထပ်ကာပြောနေ၊ ငါလဲ အဖေပဲ ပူတာပေါ့။ အခု ဦးလေးမောင်ပြောတာက ရှင်းရှင်းလေး၊ ဒီရွာမှာ သူက အပြေလည်ဆုံး၊ သူပြေလည်ပေမယ့် သူ့ရွာသားတွေ ဒုက္ခ ရောက်ရင် သူစိတ်မချမ်းသာဘူးတဲ့၊ ပြီးတော့ အားလုံးထဲမှာ ငါတို့က ပိုပြီး ဒုက္ခရောက်တဲ့အပြင် အကြီးမလေး ကောက်သင်းကောက်ရ တာလဲ သနားလို့တဲ့”

အဖေရှင်းပြမှ အကြီးမ ဇာတ်ရည်လည်သည်။ ညနေက မြင် ကွင်းကို ပြန်လည်မြင်ယောင်ပြီး ပြုံးမိရသည်။

“သိနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်က သမီးစိတ်နဲ့ထူပူပြီး ပြောချင်ရာပြောလာ ခဲ့တာ”

“နောက်ဆို ဆင်ခြင်ပါ မိန်းမရာ”

အဖေအသံ လေပျော့လေးနှင့်ဖြစ်သွားသည်။ အမေအသံလည်း တိတ်သွားသည်။ အကြီးမ မျက်ခွံတွေလည်း ပြန်လည်လေးလံလာသည်။ ညသည် တစ်စတစ်စ ညဉ့်နက်လာခဲ့သည်။

မျက်လှည့်

ရွှေတိုးမျက်လုံးတွေ ကျိန်းစပ်နေသည်။ နေသည် ရွှေတိုးကို မျက်နှာချင်းဆိုင် ကျီစယ်နေသည်။ ချွေးဖြင့် ရွှဲနေသောခန္ဓာကိုယ်သည် မြေမှုန့်များနှင့်ရော၍ ရွှံ့ကျံထားသလို ဖြစ်နေသည်။
ဘိလပ်မြေအိတ်ကို ကောက်ထမ်းလိုက်တိုင်း ရွှေတိုးနံနံဖက်က ဖားပြုပ်ဗိုက်ကြီးလို ဖောင်းကားထွက်လာသည်။ ကျဉ်းမြောင်းသော ဂိုဒေါင်လေးထဲမှာ ထောင်းထောင်းထနေသော မြေမှုန့်များက နှာခေါင်းအတွင်း အလှအယက်တိုးဝင်၍ မကြာခဏလည်း နှာချေရသည်။ နံနက်ခုနစ်နာရီကတည်းက ထမ်းလိုက်ရသည်က ယခုအချိန်အထိ ရွှေတိုးမနားရသေး။ ရွှေတိုးကိုယ်တိုင်ကလည်း အိတ်ထမ်းသည့်အလုပ်ကလွဲပြီး ဘာတစ်ခုမျှ ရေရေရာရာမတတ်သေး၍ သူများခိုင်းသမျှ လုပ်ရသည်။ ရွှေတိုးတို့အဖွဲ့က ဘုရားကုန်းတော်ကို ပြန်လည်ပြုပြင်ရသည့် ပန်းရန်အဖွဲ့ပါ။ အပေါ်မှာ တည်ပြီးသားစေတီတော်ကြီးက နေရောင်မှာ ရွှေရောင်ဝင်းနေသည်။ ရင်ပြင်တော်ပေါ်မှကြည့်လျှင် တစ်မြို့လုံးကို အပေါ်စီးမှ မြင်ရသည်။ ကုန်းတော်မြင့်လွန်း၍ ရင်ပြင်တော်သို့တက်ရန်

ဓာတ်လှေကားလည်း ရှိသည်။ ကုန်းတော်တစ်ဖက်ခြမ်း မြေသားသည် မိုးအခါ မကြာခဏပဲ့ပြိုကျတတ်သည်။ ဒီအတွက် ပန်းရန်အဖွဲ့များစွာနှင့် အုတ်ဘောင်တည်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအဖွဲ့ပေါင်းများစွာအတွက် လိုအပ်သည့် ဘိလပ်မြေကို ရွှေတိုးတစ်ယောက်တည်း ခိုင်ခံ့ထုတ်ပေးရသည်။ ဘိလပ်မြေထားသည့် ဝိုဒေါင်သည် ဘုရားကုန်းတော်အောက်ဘက်မှာရှိပြီး ကုန်းတော်မြေသားကို လိုက်ခေါင်း ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဝင်လျှင်လည်း ကုန်းကွကွဝင်ရသလို ထွက်လျှင်လည်း ကုန်းကွကွ ပြန်ထွက်ရသည်။ ယာယီဝိုဒေါင်ဖြစ်၍ ဇီဇာကြောင်နေလို့လည်း မရ။ လုပ်စရာရှိတာ သိမ်းကျုံးပြီး ရွှေတိုးလုပ်ပေးလိုက်သည်။

ရွှေတိုးလက်မောင်းတွေ ဘိလပ်မြေပွန်းထား၍ နီရဲနေသည်။ လက်ဝါးနှစ်ဖက်က ကော်ပတ်စားထားသလို ကျိန်းစပ်နေသည်။ နဖူးမှစီးကျသော ချွေးကိုလက်ဖြင့် မသုတ်ရဲ။ ဘိလပ်မြေမှုန့်များ မျက်လုံးတွင်းဝင်လျှင် ခက်မည်။ ဘယ်လောက်ပဲပင်ပန်းပါစေ အလုပ်လုပ်ရသည်ကို ရွှေတိုးပျော်ပါသည်။ ခဏတစ်ဖြုတ်နားခွင့်ရချိန်တွင် ဘုရားခြေတော်ရင်းမှာ အေးအေးလူလူထိုင်၍ အမောဖြေခွင့်ရသည်။ ဘုရားဖူးလာသူတွေကို ငေးကြည့်ခွင့်ရသည်။ တစ်မြို့လုံးတွင် ဓာတ်လှေကားရှိသည့် တစ်ဆူတည်းသောဘုရားဖြစ်သည်က တစ်ကြောင်း၊ ဆုတောင်းပြည့်သည်ဟု နာမည်ကျော်ကြားသည်က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ဘုရားဖူးတွေ စည်ကားလွန်းလှသည်။ နေ့စဉ် ဘုရားဖူးလာသူတွေအားလုံး ရွှေတိုးဝိုဒေါင်လေး

ရှေ့မှဖြတ်ပြီး ကုန်းတော်ပေါ်သို့ တက်ကြရသည်။ ဓာတ်လှေကားသည် သက်ကြီးရွယ်အိုများသာ တက်လေ့ရှိ၍ ငယ်ရွယ်သူများနှင့် လူလတ်ပိုင်းများက ရိုးရိုးလှေကားမှသာ တက်ကြရသည်။ ဘုရားဖူးလာသူတွေထဲမှာ ရွယ်တူမိန်းကလေးများပါလျှင် ဦးထုပ်ကို အောက်ဘက်အထိဆွဲချပြီး ရွှေတိုးမျက်နှာကို ကွယ်ထားဖြစ်သည်။ ဘာရယ်မဟုတ်၊ သူတို့လှည့်မကြည့်သော်လည်း စိတ်ထဲက အလိုလိုရှက်နေသည်။ ဒီအတွက် ရွှေတိုး အဖေ့ကိုပြောဖူးသည်။

“အဖေ ဒီအလုပ်ကြီး သားမကြိုက်ဘူး”

အဖေက ရွှေတိုးကိုကြည့်ပြီး မျက်လုံးပြူးနေသည်။

“ဘာလို့ မကြိုက်တာလဲကွ”

“ဒီလောက်လူစည်နေတဲ့နေရာမှာ အဖေရာ၊ သူများတွေက ကျော့မော့ပြီး ဘုရားဖူးလာတယ်၊ ကိုယ်ကတော့ ပေပေညစ်ညစ်နဲ့ အလုပ်တွေလုပ်နေရတယ်”

“ဟ၊ ဒါက မရှိလို့ လုပ်စားရတာပဲ၊ ရှိမှတော့ မင်းကို မင်းသားလို နေခိုင်းမှာပေါ့ကွ”

အဖေက လူဖြောင့်စိတ်တိုဖြစ်၍ ရွှေတိုးကို အပြတ်ပြောသည်။

“လုပ်စားတာကတော့ စားတာပေါ့အဖေရာ၊ ခုဟာက သူများတွေစိတ်အေးချမ်းသာရှိပြီး ကိုယ့်မှာတော့ ...”

“တော်တော့ ရွှေတိုး၊ မင်းကို ငါတန်တဲ့နေရာခိုင်းထားတာ၊ မင်း အတွန့်မတက်နဲ့”

ရွှေတိုး အောင့်သက်သက်နှင့် ငြိမ်နေရသည်။ ရွှေတိုးအသက်က ယခုမှ ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပြည့်ရုံရှိသေးသည်။ လူကောင်ထွားထွား၊ စားလုံးသန်သန် ရွှေတိုးကို အဖေကလည်း မြင်ပြင်းကတ်လှပြီ။ ယခင် အလုပ်မရမီက မြို့ထဲမှာလှည့်ပတ်သွားပြီး စားချိန်ကျမှ ရွှေတိုးပြန်လာတတ်မြဲ။ ထမင်းအိုးကို ဂလုံဂလွမ်ဖွင့်တိုင်း အမေဖရသဝါစာတွေကို ရွှေတိုးကြားရမြဲ။ ယခုအလုပ်ရ၍ ရွှေတိုးပိုက်ဆံအပ်နိုင်ပါမှ အမေတစ်ယောက် သားကြီး ... သားကြီး ဖြစ်နေသည်။ ရွှေတိုးကလည်း လုပ်အားခရသလောက် အမေထံအကုန်အပ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အမေပြန်ထည့်ပေးတတ်သော ပိုက်ဆံနှစ်ရာတန်တစ်ရွက်ဖြင့် ရွှေတိုးဗီဒီယိုကြည့်နိုင်သည်။ နေ့ခင်းကပင်ပန်းထားသမျှ ဗီဒီယိုထဲမှာ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် အပန်းဖြေနိုင်သည်။ အလုပ်လုပ်ရသည်ကို ရွှေတိုးမကြောက်ပါ။ ရွှေတိုးကြောက်သည်က ...”

“အဖေ ...၊ သား အဖေတို့ပွဲရုံမှာ ကုန်ထမ်းမယ်”

ရွှေတိုး အဖေ့ကို သွေးတိုးစမ်းကြည့်သည်။ အဖေ ခေါင်းခါသည်။

“မဟုတ်သေးဘူး သား။ အဖေတို့အလုပ်က ခွန်အားကိုပဲ အသုံးချတာ၊ ခွန်အားရှိတဲ့နေ့လုပ်၊ ခွန်အားကုန်တဲ့နေ့ သွားပဲ။ မင်း ဒီအလုပ်က တက်လမ်းရှိတာ မင်းမှမသိဘဲ”

အဖေချော့မော့ပြောတော့ ရွှေတိုးရောင့်တက်ချင်သည်။

“ဘာထူးလို့လဲ အဖေရာ၊ ပွဲရုံမှာ ကြက်သွန်နီအိတ်ထမ်း၊ ဒီမှာ ဘီလပ်မြေအိတ်ထမ်း၊ ဒါပဲ ကွာပါတယ်”

“ဒါကတော့ အစပဲကွ၊ ဘယ်အလုပ်မဆို အောက်ခြေကစရမှာပဲ၊ နောက်တော့ ဖြည်းဖြည်းဖြစ်လာမှာပေါ့၊ မင်း ကန်ထရိုက်တစ်ဦးဖြစ်မလာဘူးလို့ ပြောနိုင်မလား”

ခြောက်တန်းနှင့်ကျောင်းထွက်ထားသော ရွှေတိုးကို အဖေရည်ရွယ်ချက်ကြီးကြီး ထားပုံရသည်။

“မင်းဦးလေးကျော်သာကို မင်း အခုတွေ့တယ်မဟုတ်လား”

“တွေ့သားပဲ၊ အဲ့ဒီလူကြီး ဘာမှမလုပ်ဘဲ သူများကိုပဲ ဩဇာပေးနေတာ”

ရွှေတိုး စိတ်ချင်ပေါက်ပြီး ပြောမိသည်။

“သူများကို ဩဇာပေးနိုင်တာက လွယ်တယ်မှတ်လို့ ကိုယ်ဟာ သူများထက်အရည်အချင်းသာမှ ပေးလို့ရတာ၊ မင်းဦးလေးလစာက မင်းတို့ထက် အပုံကြီးသာတယ်”

“သာတာပေါ့ အဖေရာ၊ သူက အလုပ်သမားတွေဆီကလဲ အခိုင်းကြေးဆိုပြီး ဖြတ်သေးတယ်၊ အလုပ်ရှင်ဆီကလဲ ခေါင်းဆောင်ဆိုပြီး ပိုယူသေးတယ်”

“အဲ့ဒါကတော့ ယူရမှာပေါ့ကွ၊ သူက အလုပ်ရဖို့ အမြဲရှာနေရတာကိုး၊ အလုပ်ရှင်နဲ့အဆင်ပြေအောင် စကားပြောရတာလဲ သူပဲလေ”

အဖေက သူ့ညီဝမ်းကွဲဘက်မှ လိုက်ပြောသည်။

“ဒါဖြင့် အလုပ်သမားတွေဆီက ဖြတ်တာရော”

“ဒါလဲ မြတ်ရမယ်လေကွာ၊ မင်းတို့ အလုပ်သမားတွေ ကိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ သူပဲ ခိုင်ခံ့ဝယ်နေရတာပဲ”

ရွှေတိုး အဖေ့ကို အရှုံးပေးလိုက်သည်။

“ဘုရားမှာလုပ်ရတာလဲ တစ်အောင့်တစ်နားပါကွာ၊ နောက် တော့ မြို့ထဲကတိုက်တွေ၊ အဆောက်အအုံတွေရှိတဲ့ဆီ ရွှေ့ရမှာပဲ ငါ့သား၊ အဲဒီတော့ အပြင်ထွက်ချင်တယ်ဆိုလို့တောင် မလွယ်တော့ ဘူးမှတ်”

အဖေစည်းရုံးရေးကောင်း၍ ရွှေတိုးငြိမ်နေလိုက်ရသည်။ ဘုရားမှာ ပန်းရန်စဆင်းသည့်နေ့က ဦးလေးကျော်သာ ပြောဖူးသည်။

“ခုနေတော့ သူများမလုပ်ချင်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်ဦး၊ နောက် တော့ တဖြည်းဖြည်းအဆင့်တက်လာမှာပေါ့”

ရွှေတိုး ချိုသည်ခါးသည် မပြောတော့၊ အဖေပြောသလို ပြောင်းလဲလာမည့်နေ့ကို မျှော်လင့်လျက် ဘိလပ်မြေအိတ်ကို တွင်တွင်ထမ်းသည်။

ယခုလည်း ရွှေတိုး စိတ်ညစ်နေသည်။ နေရောင်ကြောင့် မဖွင့် ရသောမျက်လုံးကို အနိုင်နိုင်ကြိုးစားဖွင့်ရင်း ဘိလပ်မြေအိတ်တွေ ကို စိထပ်ရသည်။ ထောင်းထောင်းထနေသော ဘိလပ်မြေအမှုန့် တွေက ရွှေတိုးနှာခေါင်းကို ပြေးရိုက်သည်။

“ဟပ်ချီး”

“ဟေ့ကောင်ရွှေတိုး မင်းခဏနားဦး ဟိုမှာ အိတ်တွေပုံနေပြီ”

ဦးလေးကျော်သာ အနားရောက်လာပြီး ပြော၍ ရွှေတိုး ဝမ်းသာသွားသည်။ ကျဉ်းကျဉ်းကျုတ်ကျုတ် ဂိုဒေါင်လေးအတွင်းမှ ထွက်ပြီး ဘုရားရင်ပြင်တော်အတက်လမ်းမှာ အားရပါးရထိုင်ချ

လိုက်သည်။ နေရောင်ကွယ်သွား၍ ရွှေတိုးရင်ထဲ အေးသွားသည်။

ဘုရားရိပ်သည် အခိုက်အတန့်အတွင်း ရွှေတိုးစိတ်ကို အေးချမ်း သွားစေနိုင်သည်။ မကြာခဏဝင်လာသော ဘုရားဖူးကားများကို ကြည့်ရင်း ရွှေတိုးအားကျမိသည်။ ကားပေါ်မှ အရွယ်အစားစုံသော ဘုရားဖူးများဆင်းလာ၍ ဦးထုပ်ကိုငိုက်စိုက်ဆောင်းပြီး ရွှေတိုး မျက်နှာကို ကွယ်ထားလိုက်သည်။

ဘုရားဖူးတစ်သိုက် ရွှေတိုးဘေးမှဖြတ်ပြီး ရင်ပြင်တော်လှေ ကားပေါ် ပြေးတက်ကြသည်။ ရွှေတိုးနှင့်ရွယ်တူ လူငယ်အချို့လည်း ပါ၍ ရွှေတိုးစိတ်အားငယ် ဝမ်းနည်းမိသည်။ လူချင်းတူပါလျက် ဘဝပေးအခြေအနေမတူသည့်အဖြစ်ကို ရွှေတိုးတွေးနေမိသည်။

“အောင်မာ၊ ဒီမှာ ဇိမ်ကျနေတာ”

ပခုံးကိုပုတ်ပြီး ပြောလိုက်သူကြောင့် ရွှေတိုးမော့ကြည့်လိုက် သည်။ ရွှေတိုးဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သူက ရွှေတိုးတို့ရပ်ကွက်ထဲမှ ပန်းရန်ဆရာ ကိုအောင်လွင်ပါ။

“အစ်ကိုရော၊ အားနေလား”

“အားတယ်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ၊ ဆရာဆိုတော့လဲ ဟိုလျှောက်ဒီသွားပေါ့”

“အစ်ကိုကတော့ ဟန်ကျတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ စိတ် ကုန်တယ်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

ကိုအောင်လွင်က ရွှေတိုးအပြောကို သဘောကျပြီး တဟားဟားရယ်သည်။

“မင်းက တော်တော်ဟုတ်တဲ့ကောင်ပဲ၊ အလုပ်ဆင်းတာမှ နှစ်ရက်တစ်ပိုင်းပဲ ရှိသေးတယ်”

“မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဒီမှာသူများတွေက အေးအေးလူလူ ဘုရားဖူးနေ၊ ကိုယ်က ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်နေရတော့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်တွေ့ပြီး အားငယ်စိတ်ဝင်လာရော”

ထူးထူးခြားခြား ရွှေတိုးစကားကြောင့် ကိုအောင်လွင်က ရွှေတိုးမျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“ဪ ကိုယ့်လူက ဦးထုပ်ကြီး မျက်နှာဖုံးပြီး မိုင်နေတာကိုး”

“ဖော်ထားစမ်းပါကွာ၊ ဒီဦးထုပ်ကို”

ကိုအောင်လွင်က ရွှေတိုးဦးထုပ်ကို ဆွဲမလိုက်ပြီး တဟားဟားရယ်သည်။ အမှန်လည်း ရွှေတိုးရုပ်ရည်က သနားကမားပါ။ ဖြူဖြူထွားထွားမြင့်မြင့်နှင့် မျက်နှာကအတော်ကြည့်ကောင်းသည့် မျက်နှာကျမျိုးပါ။ သို့သော်လည်း နေလောင်သည့်ဒဏ်နှင့် မြေမှုန့်အလိမ်းလိမ်း၊ ချွေးသံတရွဲရွဲကြောင့် ပင်ကိုရုပ်ပျောက်နေသည်။

“ယောက်ျားပဲကွာ၊ ကြံ့ကြံ့ခံစမ်းပါ။ လူတိုင်းမှာ ဘဝပေးကုသိုလ်ဆိုတာ ရှိတယ်၊ တို့တစ်တွေ ဘဝပေးကုသိုလ်နည်းခဲ့လို့ ဒီလိုဘဝမျိုးရောက်တာပေါ့၊ သူတို့တွေက ဟိုဘဝမှာ စိတ်ထားကောင်းကောင်းထားပြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ အပြတ်လုပ်ခဲ့လို့ ဒီဘဝ သက်သောင့်သက်သာနေရတာ၊ မင်းလဲ စိတ်ထားကောင်းကောင်းထားပြီး အလုပ်ကို ကြိုးစားရင် တစ်နေ့ ကံကောင်းမှာပါ”

ကိုအောင်လွင်က အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြနေသည်။ ရွှေတိုးက ကိုအောင်လွင်ပြောသည့် ဘဝပေးကုသိုလ်ဆိုတာကိုပဲ စဉ်းစားနေမိသည်။

“ကဲ မင်းလဲနားတော့၊ ငါလဲ သွားမယ်”

ကိုအောင်လွင်က ကွမ်းတစ်ယာကို ပါးချောင်ထဲထည့်ပြီး ရွှေတိုးဘေးမှ ထသွားသည်။ ရွှေတိုးက ပွန်းရှုနေသော လက်ဝါးပြင်နှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ကြည့်ရင်း ဘဝပေးကုသိုလ်ဆိုတာကြီးကို ဒေါသထွက်နေမိသည်။

“ဟာ”

ရုတ်တရက် ခြေမျက်စိနားမှာ ပြီးပြီးပြက်ပြက်နှင့် ဝင်းလက်နေသောအရာတစ်ခုတွေ့လိုက်၍ ရွှေတိုးကောက်ယူကြည့်လိုက်သည်။ ကျောက်များကို ပန်းပွင့်ပုံသဏ္ဍာန်ဖော်ထားသော ဆွဲကြိုးတစ်ကုံးဖြစ်နေသည်။ လက်ထဲမှာစီးစီးပိုင်ပိုင်ရှိပြီး တဖျပ်ဖျပ်လက်နေသောအရာသည် ရွှေမှလွဲ၍ အခြားမဖြစ်နိုင်။ အံ့ဩစိတ်ဖြင့် ရွှေတိုးရင်ထဲ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေသည်။

“ဒါ ... ငါ့ကို ဘုရားမတာပဲ”

လက်ထဲမှအရာကို တင်းတင်းဆုပ်ရင်း ရွှေတိုးရေတွက်မိသည်။ ပြီးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိကစားလိုက်သည်။ သူ့အဖြစ်ကို အာရုံစိုက်မည့်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ရှိမနေ၍ ရွှေတိုး ဝမ်းသာသွားသည်။ ပစ္စည်းကို နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ကြည့်မိပြန်သည်။ ကျောက်များမှ အရောင်တဖျပ်ဖျပ်ထွက်နေ၍ စိန်ဆိုတာများလား

ဟု ရွှေတိုးတွေးလိုက်မိသည်။ လက်ရာကလည်း ကောင်းမွန်သေသပ် လှသည်။ အကယ်၍ ရွှေမဟုတ်ဘူးဆိုသည့်တိုင်အောင် အမှတ် တရသိမ်းထားသင့်သည့် ပစ္စည်းမျိုးပါ။ ပိုင်ရှင်ကိုစဉ်းစားမိသည့် ခဏ ရွှေတိုးရင်ထဲ နှမြောစိတ်ဝင်လာသည်။ သို့သော် ခဏပါ။ ဘုရားဖူးလာတာတောင် ဤပစ္စည်းမျိုးဝတ်လာနိုင်သည်ဆိုတော့ တော်ရုံချမ်းသာသူတော့ မဖြစ်နိုင်။ အို ကိုယ်နဲ့ထိုက်လို့ ကိုယ်ရတာ၊ ချမ်းသာသူအတွက်ကတော့ ဒါအကင်းပေါ့၊ ငါ့အတွက်တော့ ဘဝ ပြောင်းပြီ။ ပစ္စည်းလေးကို အမြတ်တနိုးနမ်းရှိုက်ပြီး အကျီအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ ထိုခဏ ...

“ညီလေး ... မင်းဒီနားမှာ ပစ္စည်းလေးတစ်ခု မတွေ့မိဘူးလား ကွာ”

ရွှေတိုးရင်ထဲ ဗုံးတစ်လုံးပေါက်ကွဲသွားသည်။ ရွှေတိုးအဖြေ ပေးဖို့ ခက်နေဆဲ ...

“အစ်ကို့ဇနီးက ဒီနေရာမှာကျနေခဲ့တာ သေချာတယ်တဲ့၊ ဒီ နေရာမှာ သူခေါင်းကိုလက်နဲ့သပ်လိုက်တော့ သူလက်ကိုင်အိတ်နဲ့ တစ်ခုခု ငြိတာသိလိုက်ပေမယ့် ကြိုးကိုတော့ သတိမထားလိုက်မိ ဘူးတဲ့၊ ဟိုမှာလေ အစ်ကို့ဇနီး”

သူညွှန်ပြရာသို့ ရွှေတိုးကြည့်လိုက်သည်။ ရင်ပြင်တော်ခြေရင်း ရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာထိုင်နေသည့် အမျိုးသမီးက ရွှေတိုးကို လှမ်းပြုံးပြနေသည်။ လှလိုက်သည့်အမျိုးသမီး၊ ခေတ်မီခမ်းနား သောအလှမျိုးဖြစ်၍ ရွှေတိုးအိတ်ထဲမှ ဆွဲကြိုးလေးနှင့်လိုက်မှာ

အသေအချာပါ။ ပိုင်ရှင်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်မည်။ ရွှေတိုးစိတ်ထဲ ခိုးလိုးခုလု ဖြစ်သွားသည်။ သူ့အဖြစ်က ခံတွင်းဝရောက်ပြီးမှ ပုတ်ချ ခံရသူလိုဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။ မတွေ့မိဘူးဟု လိမ်လိုက်ပြန်လျှင်လည်း စောစောပိုင်းက ရွှေတိုးပစ္စည်းကို အကြာကြီးကြည့်နေခဲ့မိသည်။ ထိုအဖြစ်ကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲက လှမ်းမြင်ကောင်းမြင်မည်။ မြင်သည်ထားဦး၊ ရွှေတိုးက ဇွတ်ငြင်းသည်ဆိုပါစို့၊ ဘာဖြစ်နိုင် မည်လဲ၊ မတော်တဆ ရဲကို အကြောင်းကြား၍ ရှာမည်ဆိုလျှင် ပစ္စည်းက ကိုယ့်အိတ်ထဲမှာ၊ ရွှေတိုးချွေးပြန်လာသည်။ အလုပ်လုပ် နေစဉ်က ချွေးထွက်သော်လည်း လူက လန်းလန်းဆန်းဆန်း ရှိသည်။ ယခု ချွေးက ရင်ထဲမောပြီးထွက်သည့် ချွေးပါ။

“ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ ညီလေးကောက်ရထားတယ်ဆိုရင် အစ်ကို ပိုက်ဆံနဲ့ရွေးပါ့မယ်။ ရော့ ဒီမှာ”

ယောက်ျားကိုင် လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ တစ်ထောင်တန်အချို့ ထုတ်ပေး၍ ရွှေတိုးအသက်ရှူချောင်သွားသည်။ လက်က အိတ် ကပ်ထဲသို့ လေးလေးပင်ပင် နှိုက်မိလျက်သားဖြစ်သွားသည်။

“ကျေးဇူးပဲညီလေးရာ၊ သွားပြီနော်”

ရွှေတိုးအိတ်ကပ်ထဲ ပစ္စည်းအစား ငွေစက္ကူအချို့ရောက်လာ သည်။ မတတ်နိုင်၊ ဒါလည်းအမြတ်ပဲဟု ရွှေတိုးတွေးလိုက်မိသည်။ ပစ္စည်းပြန်ရသွားသော စုံတွဲက သွက်လက်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် ဆိုင်ကယ် မောင်းပြီးထွက်သွားပြီ။ ရွှေတိုး စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် လှမ်းမျှော် ကြည့်နေမိသည်။

“သား”

နူးညံ့သောခေါ်သံတစ်ခုကြောင့် ရွှေတိုးနောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အမေ့အရွယ် အဒေါ်ကြီးတစ်ဦးနှင့် ရွှေတိုးထက်ငယ်ပုံရသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးရပ်နေသည်။

“သားရယ် ဒီနားမှာ ဆွဲကြိုးလေးတစ်ကုံးများ မတွေ့ဘူးလား”

“ဗျာ”

“အို ... ဆွဲကြိုးဆိုလို့ ရွှေမဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ သားညီမလေး အလှဝတ်ဖို့ ဝယ်လာတဲ့ ကျောက်ကြိုးလေးပါ။ ကျောက်ဖြူလေးတွေကို ပန်းပွင့်ဖော်ထားတာလေ၊ တော်တော်လေးလက်ရာမြောက်လို့ နှမြောမိတာပါ”

ရွှေတိုး အံ့ဩလွန်း၍ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရသည်။

“မတွေ့ရင်လဲ ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ်၊ မင်းညီမက သူကြိုက်လွန်းလို့ဝယ်လာတဲ့ ပစ္စည်းလေးမို့ ပြန်ရှာရတာ၊ ခုနဒီနားမှာ ဖိနပ်ကုန်းချွတ်လိုက်လို့ ကျသွားတယ်ထင်လို့ပါ”

ရွှေတိုး ပြောစရာစကားလုံးရှာမတွေ့၊ ရွှေတိုးပါးစပ်အဖွင့်ကို ငုံ့လင့်နေသည့် ကောင်မလေးမျက်နှာကိုသာ ငေးကြည့်နေမိတော့သည်။

ခင်ပွန်းယောက်ျား

“လင်နဲ့မယား၊ လျှာနဲ့သွား” ဟူသော ဆိုစကားက သူတို့အတွက်အမှန်ဟု ချိုမြဲကြည်ထင်သည်။ ချိုမြဲကြည် ထင်ကြေးနှင့် ပြောခြင်းမဟုတ်။ သူတို့အိမ်သည် ချိုမြဲကြည်တို့အိမ်နှင့် တံစက်မြိတ်ချင်းထိနေသည်။ ချိုမြဲကြည်တို့အိမ်က တစ်ထပ်တိုက်လေးဖြစ်သလို သူတို့အိမ်ကလည်း ခြေတံရှည်သစ်သားအိမ်လေး ဖြစ်သည်။ ပို၍နီးစပ်သည်က ချိုမြဲကြည် အိပ်ခန်းသည် သူတို့အိပ်ခန်းနှင့်ကပ်လျက်ရှိရာ ခြံဝင်းတွေကလည်း မကျယ်လှ၍ တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ်လေသံဖြင့်စကားပြောသည်ကိုပင် ကြားနေရသည်။ ဒီအတွက်လည်း သူတို့နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောသောစကားအချို့ကို ချိုမြဲကြည် ကြားနေရသည်။

သူတို့ဆိုသည်က ချိုမြဲကြည်တို့ ခြေရင်းအိမ်မှ စန်းစန်းဝေတို့လင်မယားပါ။ သူတို့မှာ မိသားစု (၅) ယောက်ရှိသည်။ သားအကြီးဆုံး ကောင်းထက်ဇော်သည် အလယ်တန်းကျောင်းသားဖြစ်ပြီး အလတ်ကောင် ရွှေထက်ဇော်က သူငယ်တန်းတက်နေသည်။ အငယ်ဆုံးကလေးက ယခုမှ တောက်တောက်ပြေးစအရွယ်ဖြစ်၍

သူ့အမေ စန်းစန်းဝေခမျာ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါဖြစ်ရသည်။ ထိုအခြေအနေမှာတောင် စန်းစန်းဝေက တစ်နေ့ ဆေးလိပ် ကိုးရာ တစ်ထောင်လိပ်နိုင်သည်။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်မအိပ်မနေလိပ်၍ ချိုမြကြည်တစ်ရေးနိုးလျှင် စန်းစန်းဝေ ဆေးလိပ်ဆောင့်သည့် တတောက်တောက်အသံကို ကြားရမြဲ။

ညဉ့်နက်သန်းခေါင်လိပ်၍ စန်းစန်းဝေ အိပ်ရာထနောက်ကျ မည်မထင်ပါနှင့်။ နံနက်စောစော ချိုမြကြည်အိပ်ရာနိုးလျှင် စန်းစန်းဝေရော၊ ကလေးတွေပါ သနပ်ခါးအဖွေးသား၊ ထမင်းဟင်းချက် ပြီးသား၊ ခြံတွင်းတံမြက်စည်းလှည်းပြီးသား ဖြစ်နေသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံ ချိုမြကြည်မေးကြည့်သည်။

“မစန်းဝေ ညက အိပ်ရာအိပ်ရဲ့လား”

“အိပ်တယ် ဆရာမရေ၊ ကျွန်မ ဘယ်လောက်ပဲ ညဉ့်နက်နက် နေမြင့်အောင် မအိပ်တတ်ဘူး၊ နံနက်လေးနာရီဆို နိုးတာပဲ”

ချိုမြကြည် အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်လိုက်လျှင် စန်းစန်းဝေ ဆေးလိပ်လိပ်သည့်နေရာကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ချိုမြကြည်က နံနက် ခြောက်နာရီဆို ပုံမှန်နိုးနေကျဖြစ်၍ ချိုမြကြည်အိပ်ရာထပြီး အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်ဖွင့်လိုက်လျှင် စန်းစန်းဝေဗန်းထဲမှာ ဆေးလိပ် အတော်များများ ရနေပြီ။ ဤမျှ အိပ်ရေးပျက်ခံ၍ လားမသိ။ စန်းစန်းဝေကိုယ်လုံးလေးက ဝါးခြမ်းပြားအချောသပ်ထားသလို ပါးပါးလှုပ်လှုပ်လေး ဖြစ်လို့နေသည်။ သို့သော်လည်း စန်းစန်းဝေ နေမကောင်းဖြစ်သည်ဟူ၍ တစ်ခါမျှမကြားဖူးခဲ့။ ထိုကိုယ်လုံးမတ်

မတ်လေးဖြင့် အိမ်ဝေယျာဝစ္စများစွာနှင့် သားသမီးသုံးယောက် တာဝန်ကို မညည်းမညူလုပ်နေတတ်သည်။ ယောက်ျားဖြစ်သူက ကြုံရာကျပန်း အလုပ်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ညဉ့်နက်မှအိမ်ပြန် လာလေ့ရှိသည်။ ပြန်လာတိုင်းလည်း စိတ်အေးလက်အေး သီချင်း ဆိုလာတတ်မြဲ။ သူ့အသံကို ဘယ်လိုပြောရမည်မသိ။ ပါးစပ်ဟ သည်နှင့် အကျယ်ကြီးကြားရတတ်ပြီး၊ ဆိုသည့်သီချင်းတိုင်းလည်း သူ့အသံနှင့်အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်နေတတ်သည်။ သီချင်းဆိုလည်း ဝါသနာပါပုံရသည်။ အရက်မူးသည်ဖြစ်စေ၊ မမူးသည်ဖြစ်စေ သူ့ သီချင်းဆိုသံကို ကြားရသည်။ သူ့ဆိုလေ့ရှိသည့် သီချင်းအချို့ကို ချိုမြကြည်ပင် အလွတ်ရနေသည်။

“ချစ်ပင်ချစ်မိုး ချစ်လိုက်ပါတဲ့မေ သဗ္ဗာညောင်ဗွေ အမြပင်တမ်းတနေ မောင်မှန်းဆကာ လွမ်းမပြေ မေ့ဓာတ်ပုံတွေဟာလေ ပြုံးယောင်ပါလို့နေ မုန်းနိုင်ဘူး မောင့်တစ်သက်မှာလေ ဘုန်းမောင် သက်ထား သက်ထားမေ”

သူ့သီချင်းသံကြားရလျှင် သူပြန်လာပြီဖြစ်ကြောင်း တစ်ရပ် ကွက်လုံးသိသည်။ သူ့အသံက လူတစ်ဖက်သားကို အာရုံဆွဲယူ စုစည်းသွားမြဲ။ ခေါင်းအုံးနှင့်ခေါင်းထိသည်နှင့် အိပ်ပျော်သွားတတ် သော ချိုမြကြည်ပင် ရုတ်တရက်လန့်နိုးလာပြီး တစ်ပိုင်းတစ်စ သီချင်းသံကို ကြည်ကြည်သာသာ နားထောင်တတ်မြဲ။ အရက် သောက်လာသောညများမှာလည်း သူ့ သီချင်းဆိုလေ့ရှိသည်။

“ယောက်ျား ယောက်ျားသပ်သပ် မိန်းမ မိန်းမသပ်သပ်”

အစအဆုံးမရှိသော ထိုသီချင်းမျိုးကိုဆိုလေ့ရှိ၍ သူ့မိန်းမ စန်းစန်းဝေက တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် ပြောသည်။

“ပတ်ဝန်းကျင်ကို အားနာစရာအစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုသီချင်းက ကောင်းကောင်းကမ်းကမ်းလဲ မဟုတ်ဘူး” ပြောလို့မှ အသံမတိတ် လျှင် အခြားသီချင်းကို ပြောင်းဆိုခိုင်းသည်။

“အစ်ကို တခြားသီချင်းပြောင်းဆိုပါလား၊ အစ်ကိုဆိုနေကျ သီချင်းလေ”

အမူးသမားကလည်း ပါးသည်။

“မိုးရွာမယ်မထင်မိပါလို့ပါလာသည့်ခြုံတဘက်ကလေးခေါင်းပေါ်တင်မိရင် သဲသဲမဲမဲရွာပြန်တော့ခမျာလေးကင်ပွန်းချုံ နဘေး”

အေးအေးလူလူပြောင်းဆိုလိုက်သည်က တကယ်မမူးသည့်ပုံ။ အချို့ညများမှာ သူ့ယောက်ျား အရက်မသောက်ရန် ရှည်ရှည်ဝေးဝေးဖျောင်းဖျနေသည့် စန်းစန်းဝေအသံကို ကြားနေရသည်။ ယောက်ျားဖြစ်သူက “အင်း” တစ်လုံးမှလွဲ၍ ဘာမှပြန်မပြော။ ထူးဆန်းသည်က စန်းစန်းဝေတို့လင်မယားသည် အခြားလင်မယားတွေလို ခွန်းကြီးခွန်းငယ်မရှိ၊ ကတောက်ကဆမရှိ၊ ရန်ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ ဝေလာဝေးသည်။ ဒီအတွက်လည်း အိမ်နီးချင်း ချိုမြကြည်အဖို့

စိတ်ချမ်းသာရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ယောက်ျားဆိုသော သီချင်းများတွင် ဆရာမဆိုသော စကားလုံးများပါလာလျှင် စန်းစန်းဝေက ပျာပျာသလဲတားသည်။

“ခေါင်းရင်းမှာ ဆရာမရှိတယ်၊ မလွတ်မလပ် မဆိုပါနဲ့အစ်ကိုရယ်”

စန်းစန်းဝေက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဤမျှလေးစားသည်။ အရက်မူးလွန်ပြီး လမ်းမပေါ်လဲနေသည့် အခါမျိုးမှာတော့ စန်းစန်းဝေသည် သူ့ယောက်ျားကိုယ်လုံးကြီးကို မနိုင်တနိုင်မ၍ သူ့အိမ်အထိ တွဲခေါ်လေ့ရှိသည်။ အိမ်ပေါ်ရောက်လျှင် ခြေလက်ဆေး၊ အဝတ်အစားလဲပြီး အိပ်ရာပေါ်အထိ အရောက်ပို့မြဲ။ အရက်မူးလွန်၍ ငြူစူရန်ဖြစ်သည်လည်းမရှိ။ သူ့ပင်ကိုဟန်အတိုင်း အေးအေးဆေးဆေးနေသည်။ ဤမျှအေးချမ်းလှသော စန်းစန်းဝေတို့အိမ်ကို မထင်မှတ်ဘဲ အပူသောကဝင်သည်။ သွေးလွန်တုပ်ကွေးရာသီဖြစ်၍ ရပ်ကွက်ထဲမှကလေးအချို့ သွေးလွန်တုပ်ကွေးဖြစ်ကြရာ စန်းစန်းဝေသား အလတ်ကောင် ရွှေထက်ဇော်လည်းပါသည်။ ရွှေထက်ဇော်က ပင်ကိုချည့်နဲ့သော ကလေးဖြစ်သည်ကတစ်ကြောင်း၊ ဆေးရုံအရောက် နောက်ကျသည်ကတစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် အသက်ကယ်ခွင့်မရဘဲ ဆုံးပါးသွားခဲ့သည်။

“သားရေ၊ လူလေး အဖေကိုခွင့်မလွှတ်နဲ့၊ အဖေအပြစ်ပါ၊ ငါ့သား အဖေကြောင့်သေရတာ”

ရွှေထက်ဇော်အဖေ ကယောင်ကတမ်းပြောငိုသည်။ စန်းစန်းဝေက သားမျက်နှာကိုတစ်မိမ့်မိမ့်ကြည့်၍ မျက်ရည်ကျရုံမှလွဲပြီး

အူလှိုက်သည်းလှိုက်မငိုခဲ့။ စန်းစန်းဝေ အငိုနည်း၍ ရပ်ကွက် ကပင်မေးငေါ့သည်။

“အမေဖြစ်ပြီး တော်တော်ကြောင်တောင်တောင်နိုင်တဲ့ မိန်းမ”

သားအနီးမှာ တစ်အောင့်နားနေပြီး လုပ်စရာရှိတာလုပ်နေ သည့် စန်းစန်းဝေဟန်က တကယ့်အေးအေးဆေးဆေးပင်၊ လာ သမျှနည်းသည်ကို နည်းခံစကားပြောသည်။ ကွမ်း၊ ဆေးလိပ် ချပေး သည်။ ကိုယ်တိုင်ရေခွေးကြိုသည်။ ဒီလိုနှင့် ရွှေထက်ဇော်လေးကိစ္စ ပြီးသွားသည်။ စန်းစန်းဝေတို့အိမ်လည်း ပြန်လည်ဆိတ်ငြိမ်သွား သည်။ တစ်ညနေမှာ စန်းစန်းဝေတစ်ယောက် ချိုမြကြည်ထံရောက် လာသည်။

“ဆရာမ သားကြီးကို ကျောင်းပြောင်းလက်မှတ်ယူချင်လို့ ဆရာမ ကူညီပါ”

ဆိုင်းမဆင့်ပုံမဆင့်ပြောလာ၍ ချိုမြကြည် အံ့ဩရသည်။

“ဒီအချိန်ကြီးမှ ဘာဖြစ်လို့ပြောင်းမှာလဲ မစန်းဝေရယ်၊ ဟိုမှာ ဝင်ဖို့ခက်မှာပေါ့၊ နောက်နှစ်မှပြောင်းပါလား”

“မဖြစ်လို့ပါ ဆရာမရယ်”

တစ်ခွန်းတည်းပဲ ပြန်ပြောသည်။ နောက်ဆုံး ချိုမြကြည် အလျှော့ပေးခဲ့ရသည်။ ကောင်းထက်ဇော် ကျောင်းပြောင်းလက် မှတ်ယူပြီးမကြာမီ သားအမိသုံးယောက် ခရီးထွက်သွားကြသည်။ ပထမတော့ ခဏတစ်ဖြုတ် ခရီးထွက်သွားသည်ဟု ထင်နေကြ သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် တစ်ပတ်၊ နှစ်ပတ်မှ တစ်လကိုးသီတင်း ဖြစ်လာသည်။ ယခင်က အေးအေးချမ်းချမ်းရှိလှသော အိမ်ကလေး

မှာ စန်းစန်းဝေ၏ တတောက်တောက်အသံလေးပါ ပျောက်နေ၍ ဟာတိဟာတာဖြစ်နေသည်။ စန်းစန်းဝေယောက်ျား ကိုခင်ထွန်းက သီချင်းဆိုမြဲပါ။

“နှမငယ်လေးရယ် အတူတွဲပေါင်းရရင် မြေကြီးတောင် ကန္တာရ စိမ်းလန်းမြက်ခင်း ပွင့်လန်းမှာပါကွယ် အခုတော့နှမငယ်ရယ် လနေကွယ်ပျောက် တောက်ပ သောနေ့များ အားလုံးမြေသို့သက်ကြွေ မိုးနဲ့မြေထိစပ် ရဟတ်သို့လည်ဦးတော့ ဘယ်သောအခါမှကွယ် တူနှစ်ကိုယ်ပေါင်းဖို့ကြုံပုံမယ် ငိုပါနဲ့နှမငယ်ရယ်

ဤမျှ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ဆွေးဆွေးမြည်မြည်သီချင်းသံကို ချိုမြကြည်မခံစားနိုင်ခဲ့။ စန်းစန်းဝေကို သတိရသလို ရွှေထက်ဇော် လေးကိုလည်း သနားသည်။ သူတို့သားအမိတွေ ဘယ်များသွား နေလို့ ဒီလောက်ကြာပါလိမ့်ဟု ကိုခင်ထွန်းကိုယ်စား တွေးရင်းဆွေး နေမိသည်။ ချိုမြကြည်နည်းတူ ရပ်ကွက်ကလည်း ထပ်တူခံစားပေး သည်။

“ဘယ့်နှယ်တော်၊ ယောက်ျားပစ်၊ အိုးပစ်၊ အိမ်ပစ် ဒီလောက် အကြာကြီး ခရီးသွားရတယ်လို့”

ကိုခင်ထွန်းမူးလေလေ စန်းစန်းဝေကို အပြစ်တင်လေလေ ဖြစ်နေကြသည်။ နောက်ဆုံး စန်းစန်းဝေအပြီးထွက်သွားသည်ဟု သိရသောအခါလည်း တစ်ရပ်ကွက်လုံး ကိုခင်ထွန်းဘက်က နာကြ သည်။

“မူးပေမယ့် လုပ်ကျွေးရှာပါတယ်။ မိန်းမကို ရိုက်ဟယ်၊ နှက်ဟယ်လဲ မရှိပါဘူး။ ဒီမိန်းမကိုက အေးစက်စက်နဲ့အကြောတင်းတာ”

ဘာပဲပြောပြော စန်းစန်းဝေ ပြန်မလာတော့ပြီ။ ကိုခင်ထွန်းလည်း သီချင်းဆိုမပျက်။ သို့သော်လည်း တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ကိုခင်ထွန်း အိုစာသွားသည်။ ကွက်ကျားဖြူနေသော ဆံပင်တွေကို မညှပ်ဘဲ ထားသည်။ နေ့စဉ်ရက်ဆက် အရက်သောက်လွန်း၍ မျက်နှာက ပန်းသွေးရောင်ထနေသလို အဝတ်အစားက ဖရိုဖရဲနှင့် ကြည့်ရသည်မှာ တကယ့်ဝါရင့်ဇိုးသမားကြီးလို ဖြစ်နေသည်။

စန်းစန်းဝေရှိစဉ် အမြဲလိုလိုသန့်သန့်ရှင်းရှင်းနေသော အိမ်ကလေးလည်း ကိုခင်ထွန်းနည်းတူ ဖရိုဖရဲ၊ မြက်တစ်ပင်မရှိအောင် ရှင်းထားသော အိမ်ခြံဝင်းသည် သဘာဝပေါက်ပင်မျိုးစုံနှင့် တောထနေသည်။ ခြံဝင်းတံခါးသည် ဆယ့်နှစ်ရာသီ စေ့ပိတ်ထားမြဲ။ ညစဉ်ကြားနေရသော ဘုရားရှိခိုးသံ၊ ကြေးစည်ရိုက်သံနှင့် စန်းစန်းဝေ ဆေးလိပ်လိပ်သံ တတောက်တောက်က ဘယ်သောအခါမျှ ပြန်လည်ကြားရမည်မသိ။ တစ်ခါတလေတော့လည်း ချိုမြဲကြည်လွမ်းမိသည်။ စန်းစန်းဝေထွက်သွားရသည့် အကြောင်းအရင်းကိုလည်း သိချင်နေမိသည်။

ကြာခဲ့ပြီ၊ ပြန်လည်ဆုံစည်းရမည်ဟု ချိုမြဲကြည် တွေးမထားခဲ့။ အထူးသဖြင့် အခြားအရပ်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်လည် တွေ့ဆုံရမည်ဟု ယောင်လို့မျှ ချိုမြဲကြည်မတွေးခဲ့။ သို့သော်လည်း ချိုမြဲကြည်ရှေ့မှာ ဘွားခနဲပေါ်လာသည်။

“ဝ လာလိုက်တာ မစန်းဝေရယ်၊ ကြည့်ပါဦး၊ စိတ်ချမ်းသာနေတယ်မဟုတ်လား”

ချိုမြဲကြည်လက်ကို သူ တင်းတင်းဆုပ်ထားသည်။

“ဆရာမ ဒီမှာ သင်တန်းလာတက်တာလား၊ ကြီးမေတို့ရော နေကောင်းကြတယ်မဟုတ်လား”

သူ့ပင်ကိုဟန် အေးအေးလေးဖြင့် စန်းစန်းဝေ သတင်းမေးသည်။ ကလေးတွေရောဟု ချိုမြဲကြည် မေးဖြစ်သည်။

“သားကြီးက ဆယ်တန်းအောင်ပြီးလို့ ရုံးမှာ အလုပ်ဝင်နေတယ်ဆရာမ၊ အငယ်မလေးက ကျောင်းမှာ ငါးတန်းရောက်ပြီလေ”

ကြာခဲ့ပြီဟု ချိုမြဲကြည်တွေးလိုက်သည်။

“ဒီလောက်တောင် အတန်းရနေပြီလား၊ ကြည့်ချင်လိုက်တာ၊ အရင်လို ဝဝလေးပဲလား”

“ငယ်ငယ်ကလိုပဲ ဝတယ်ဆရာမ၊ ကျွန်မလဲ အိမ်ဆိုင်လေး ဖွင့်ထားတော့ သူက အကူရတယ်”

သူ့ယောက်ျား ကိုခင်ထွန်းအကြောင်း ဖွင့်ပြောရကောင်းမလား ချိုမြဲကြည် စဉ်းစားသည်။

“ဒါနဲ့ မစန်းဝေ ပြန်မလာတော့ဘူးလား”

ချိုမြဲကြည်မေးတော့ သူ့မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ပြီးမှ ဖြည်းဖြည်းလေးလေး ရှင်းပြသည်။

“ဆရာမတို့ကတော့ ကျွန်မထွက်သွားလို့ တစ်မျိုးထင်မှာပေါ့။ မထွက်သွားဘဲ ကျွန်မ ဆက်ပေါင်းနေရင် ကျွန်မသားသမီးလေးတွေ

နွံနစ်တော့မှာ၊ သူက ယောက်ျားပဲဖြစ်တာ၊ ခင်ပွန်းတစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာ ဆရာမရယ်၊ အခု ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန် ကျွေးတော့ ကလေးတွေ ပညာသင်ရတယ်။ သူ့အရက်ကြွေး၊ ဖဲကြွေးလဲ ပေးစရာမလိုဘူး၊ လောင်းကစားရှုံးလို့ ပိုက်ဆံရှာပေးရ တာလဲ မရှိဘူး”

စန်းစန်းဝေပြောမှ ချိုမြကြည် အံ့ဩရသည်။ ကိုခင်ထွန်းကို တစ်ခါတစ်ရံ အရက်သောက်တတ်သည်မှလွဲ၍ လောင်းကစားလုပ် ခဲ့သည်ဟု လုံးဝမထင်ခဲ့။

“အခုလို ထွက်လာလိုက်တော့ အေးရောလေ”

စန်းစန်းဝေက နောက်ဆုံးစကားကို သက်သောင့် သက်သာ ပြောပြီး နှုတ်ဆက်ထွက်သွားသည်။ ချိုမြကြည်တစ်ယောက် လမ်းမ ပေါ်မှာ အငိုင်းသား ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သင်တန်းပြီးဆုံး၍ အိမ်ပြန် ရောက်လျှင် ထိုစကားကို ချိုမြကြည် အားရပါးရ ပြောပြဖြစ်သည်။

“ဒါကြောင့်ထင်တယ်၊ အိမ်ကလေးကို အကြွေးသိမ်းခံရတယ်၊ ကိုခင်ထွန်းလဲ တစ်လမ်းကျော်က သူ့အစ်ကိုအိမ်ပြောင်းသွားပြီ”

သို့သော်လည်း အချို့ညများမှာတော့ “ဒီဘဝအတွက်တော့ နှမလက်လျှော့ နေလေဦးတော့ကွယ်”

ဆိုသည့် ကိုခင်ထွန်း၏ အသံဝါဝါကြီးကို ကြားနေရသေး သည်သာ။

မုက်နွာတခြား

စွေစိမ့်စိမ့်နိုင်သော ရန်ကုန်မိုးကို သူ စိတ်ပျက်နေမိသည်။ မိုးရိပ်မိုးခြည်မပြဘဲ အုန်းအုန်းခြိမ့်ခြိမ့်ရွာချပြီး ယခုအချိန်ထိ မမဲသေး။ တကယ်ဆိုလျှင် သူ့အတွက် အချိန်များစွာကျန်သေး သည်။ တကူးတကန့် လာရသောခရီးစဉ်မို့ သူ့စိတ်တိုင်းကျ နေချင် သေးသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် စာအုပ်တိုက်တွေမှာ သူလိုချင်သော စာအုပ်တွေ ရှာချင်သေးသည်။ သို့သော်လည်း မိုးကနည်းနည်း လေးမှ အလိုက်မသိ။ တဖြန်းဖြန်းရွာချနေသည်က ရှေ့နောက် ဝဲယာပင်မမြင်ရ။

သည်းသည်းထန်ထန်မိုးကြောင့် ဆီဝေနေသော ညိုညစ်ညစ် ဗွက်ရေများက လမ်း၏ချိုင့်ဝှမ်းရာမှာ စုအိုင်လျက်သား။ လမ်း လျှောက်သွားလျှင် နောက်ဘက်မှ ခုန်ပေါက်လိုက်လာတတ်၍ ခရမ်းပျော့ရောင် သူ့လုံချည်သည် အနက်ရောင်ပွင့်ရိုက်ထားသလို ဖြစ်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အရှိန်ပြင်းစွာမောင်းတတ်သော ကား အချို့ကြောင့် ခါးအထက်ပိုင်းထိ ရွံ့ရေတွေပေကျံတတ်သေးသည်။ သည်းမခံနိုင်သည့်အဆုံး စာပေဗိမာန်စာအုပ်အရောင်းဆိုင်သို့ သူ ခပ်သွက်သွက် ပြန်လျှောက်ခဲ့သည်။

“ဈေးချိုချိုနဲ့ ဖတ်ကောင်းမယ့်စာအုပ်တွေရင် ဝယ်ခဲ့ပါ”

စာဖတ်ဝါသနာပါသူအချို့က သူရန်ကုန်လာတိုင်းမှာလေ့ရှိ၍ မဖြစ်မနေစာပေဗိမာန်ရုံးသို့ သူ့ရောက်လာတတ်မြဲ။ ယခုလည်း မိုးခိုရင်း၊ စာအုပ်တွေကို သူ့စိတ်ကြိုက်ကြည့်သည်။ ပိုက်ဆံနည်းနည်းနှင့် စာအုပ်များများရ၍ သူတစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ဝယ်သည်။ သူ စာအုပ်ဝယ်ပြီးသည့်တိုင် မိုးမစဲသေး။ လက်ကနာရီကြည့်တော့ တစ်နာရီခွဲ။ ကားက သုံးနာရီပြန်ထွက်မှာမို့ နှစ်နာရီနည်းပါး သူ အချိန်ဖြုန်းနိုင်သေးသည်။ သို့သော်လည်း မိုးက ကဖျက်ယဖျက် လုပ်နေသည်။ မဖြစ်နိုင်သည့်အဆုံး တက္ကစီတစ်စီးငှားပြီး ကားဂိတ် ပြန်ဖို့သာ သူဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ စာအုပ်ဆိုင်ရှေ့မှာ တန်းစီရပ်ထားသော တက္ကစီတွေကို သူ အကဲခတ်လိုက်သည်။ ယခုလိုမိုးနှင့် တက္ကစီစီးရမှာလည်း သူ လန့်သည်။

“သွားမှာလား”

အနီးကပ်မေးလိုက်သူကြောင့် သူ အံ့ဩသွားသည်။ သူ့အနီး အပါးမှာ ရပ်နေသူဖြစ်၍ ဘာကိုမေးမှန်း သူမသိ။

“တက္ကစီစီးမှာလားလို့ မေးတာပါ”

“ဪ ... ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်ကို သွားမှာလဲ”

“သခင်မြပန်းခြံပါ”

“ထောင့်ငါးရာပဲပေး ရှေ့မှာ ကားရပ်ထားတယ်”

ဇွတ်ကြီးပြောနေ၍ တက္ကစီသမားမှန်း သူသိလိုက်သည်။ ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျသည်။ မဟုတ်လျှင် မိုးရွာထဲထွက်ပြီး

တက္ကစီငှားရဦးမည်။ မိုးကြောင့် တက္ကစီသမားအတော်များများ ကားထဲမှာ ငြိမ့်နေသည်။

“အထုပ်တွေပေးပါ”

လက်ထဲမှ စာအုပ်ထုပ်ကိုဆွဲယူပြီး မိုးကာအင်္ကျီနှင့်ကွယ်၍ သူ့ကားပေါ် သွားတင်သည်။ မနေသာ၍ ထိုလူ့နောက် သူကပ်လိုက်သွားသည်။ ဆိုင်ထဲမှထွက်လိုက်သည်နှင့် မိုးစက်တွေက သူ့ကိုယ်ပေါ်တပေါက်ပေါက် ကျလာသည်။ သုံးဆစ်ချိုးဂျပန်ထီးလေးသည် မိုးရေကြောင့် သိမ့်သိမ့်ခါနေသည်။

“မြန်မြန်တက်လိုက်၊ မဟုတ်ရင် မိုးစိုကုန်လိမ့်မယ်”

အသင့်ဖွင့်ထားသောတံခါးမှ သူ့ကားအတွင်း ဝင်လိုက်သည်။ အလိုက်တသိကူညီပြီး ပြောပေးနေ၍ ကျေးဇူးတင်လိုက်မိသည်။ အလာတုန်းက တက္ကစီမျိုးဆိုလျှင် မိုးရေထဲ သူဒုက္ခရောက်ရဦးမည်။ သုံးဆယ့်သုံးလမ်းဟုပြောပါလျက် ဝင်လို့မရဟုပြောပြီး အလွယ်ချပေးသွား၍ သူ့အတော်လေး လျှောက်လိုက်ရသည်။ ရန်ကုန်ရောက်တိုင်း တက္ကစီသမားအမျိုးမျိုးနှင့် ဆုံရသည်။

သွားချင်သည့်နေရာကို အလွယ်တကူမသွားတတ်၍ တက္ကစီစီးပါသည်ဆိုမှ အချို့တက္ကစီသမားများ ဖြစ်သလိုချပေး၍ မကြာခဏ မျက်စိလည်ရသည်။ တစ်ဖက်သားကို စေတနာနှင့် ထိထိရောက်ရောက် ကူညီတတ်သူတွေလည်း ရှိသည်။ လူအမျိုးမျိုး စိတ်အထွေထွေပါ။

“မိုးကောင်းတော့ အလုပ်လုပ်ရတာ ခက်တယ်ဗျာ”

ရုတ်တရက် စကားပြောလိုက်၍ သူ့အတွေးတွေ ရပ်တန့်သွားသည်။ တက္ကစီသမားက သူ့ကိုယ်သူပြောသလိုနှင့် စကားစလိုက်ခြင်းပါ။ သူမသိဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်၍ အရောတဝင်စကားပြောရမှာ သူဝန်လေးနေသည်။

“တစ်ယောက်တည်း ခရီးသွားတယ်ဆိုပြီး မစိုးရိမ်နဲ့ဗျ။ ဒီခေတ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ခရီးသွားတတ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေကို လူရှိန်တယ်။ နိုင်ငံခြားမှာဆို တစ်ယောက်တည်း ကမ္ဘာပတ်နေကြတာ”

သူ့စိုးရိမ်စိတ်ကို ရိပ်မိနေပြီလားတွေ့ပြီး မျက်နှာတင်းလိုက်သည်။

“ကားမှန်ဖွင့်ချင်လဲ ဖွင့်နော်၊ မိုးပါးသွားပါပြီ”

သူ ခွန်းတုံ့မပြန်မိ။

“မိုးတွင်းခရီးသွားရတာလဲ မလွယ်ဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မနေသာသည့်အဆုံး သူ တစ်ခွန်းပြန်ပြောမိသည်။

“ဒါနဲ့ စာအုပ်ဝယ်တာ စာအုပ်ဆိုင်ရှိလို့လား”

စပ်စုလိုက်တာဟု သူ့တွေးမိသည်။

“စာအုပ်ဆိုင်မရှိပါဘူး၊ ကိုယ်တိုင်ဖတ်တာပါ”

“ဪ အချိန်တွေအားနေလိုက်တာ”

သူ့မှာနက ဆတ်ခနဲ ထောင်ထလာသည်။

“အားနေလို့ ဖတ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ တမင်အချိန်ယူပြီး ဖတ်တာပါ”

“အင်းလေ၊ အချိန်ယူနိုင်တယ်ဆိုကတည်းက အချိန်ပိုတွေ ရှိနေလို့ပေါ့”

“အချိန်ပိုဆိုတာ လူတိုင်းမှာ ရှိတာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ဝါသနာပါရာလုပ်နေတော့ ဘယ်လာပိုမှန်းသိမှာလဲ”

သူ့စိတ်တိုလာ၍ ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်မိသည်။ ထိုသူ့ထံမှ ဟက်ခနဲ ရယ်သံတစ်ချက်ထွက်လာသည်။

“ဝါသနာဆိုတာကို တစ်ချက်ရှင်းပြပါလား”

လမ်းကြောင်းရှင်းနေ၍လားမသိ၊ တက္ကစီသမားမှာ စကားကို အမျှင်မပြတ် ပြောနေသည်။

“ဝါသနာဆိုတာ အားတဲ့အချိန်လေးမှာ စာဖတ်ဝါသနာပါတဲ့ သူက စာဖတ်မယ်၊ စကားပြောဝါသနာပါတဲ့သူက စကားပြောမယ်၊ အအိပ်ဝါသနာပါတဲ့သူက အိပ်မယ်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်လေ့ရှိတဲ့သူက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်မယ် အဲ့ဒါကိုပြောတာ”

ရှည်ရှည်ဝေးဝေးရှင်းလိုက်ရ၍ ရင်ထဲမောသွားသည်။

“ဒါတော့မှန်တယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ အချိန်အားရရင် စာမဖတ်ဘူး၊ လူတွေမျက်နှာဖတ်တယ်၊ လူတွေစိတ်ကိုဖတ်တယ်၊ အဲ့ဒါက ပိုပြီးလက်တွေ့အသုံးကျမလားလို့”

“ဒါကတော့ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ်ပဲ”

စကားလက်စသတ်အောင် သူ တုံးတိတိပြောလိုက်သည်။

“ခုနဲပဲကြည့်လေ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားမျက်နှာကိုဖတ်လိုက်တာ ခင်ဗျားတက္ကစီရာနေတယ်ဆိုတာသိလို့ ကျွန်တော်မေးလိုက်တော့ တန်းနေတာပဲ”

စီးမိတာမှားပြီလားဟု သူ နောင်တချင်သည်။

စောစောပိုင်းက မွန်ရည်သည်ဟု သူ့တွေးထားခဲ့သည်။ ယခု အချိန်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုရှိလွန်းသူဟု သူမြင်လာသည်။

“ခင်ဗျား လက်တွေ့လုပ်ကြည့်ပါလား၊ တကယ်တော့ စာအုပ် ထဲကစာတွေက တစ်ခါတလေ စာရေးသူရဲ့စေတနာကြောင့် လောကနဲ့ အဝင်ခွင်မကျတာတွေ ရှိတတ်တယ်၊ ဥပမာ လောဘ သိပ်ကြီးတဲ့သူတစ်ယောက်ကို ပုံဖော်ပြီဆိုပါစို့။ တစ်သမတ်ကြီး လောဘကြီးနေရင် မကောင်းတတ်တော့၊ တစ်နေရာမှာ လျှော့ပေး လိုက်တာမျိုး။ ဇာတ်လှအောင်လုပ်ပေးရတာပေါ့။ တကယ်တမ်း အပြင်မှာကျတော့ လောဘရှိတဲ့သူဟာ အရာရာကို လောဘနဲ့ ဦးဆောင်နေရတာပဲ၊ သေတာတောင် လောဘမသိမ်းလို့ ဇာတ်သိမ်းမလှတာတွေ တစ်ပုံကြီး”

ဒီလိုလူမျိုးလည်း လောကမှာရှိနေသေးတာပဲဟု သူ့အမြင် ကတ်စွာ တွေးနေမိသည်။

“ဘယ်အထိမောင်းပေးရမလဲ”

“အောင်ရတနာလမ်းထဲ”

“တိတိကျကျပြောနေော်၊ ခင်ဗျားစာအုပ်တွေမိုးစိုမှာစိုးလို့ ကျွန်တော် ကားအထိရောက်အောင် တင်ပေးမှာ”

ဒီလိုတော့လည်း စေတနာကောင်းသားဟု တွေးမိပြန်သည်။

“စေတနာကောင်းတယ်လို့ မအောက်မေ့နဲ့၊ ခင်ဗျားမျက်နှာ မှာ မိုးကြောင့် စိတ်ရှုပ်တဲ့ပုံပေါ်နေလို့”

မျက်နှာကို တစ်ခုခုကွယ်ထားရကောင်းမလားဟု သူ့စဉ်းစား လိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ စာဖတ်တာတစ်ခုတော့ ကောင်းတယ်ဗျ၊ ကိုယ့် စိတ်ကို တိုင်းတာလို့ရတယ်၊ ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ ကိုယ့်စိတ်အထာနဲ့ ကိုက်ညီတဲ့ဇာတ်ကောင်စရိုက်ကို တွေ့ပြီဆိုပါတော့ . . . ”

“တွေ့ပြီ . . . တွေ့ပြီ ဟိုမှာ ကျွန်မစီးမယ့်ကား”

အောင်ရတနာလမ်းထဲ ဝင်လာပြီဖြစ်၍ ဇွတ်ရပ်ခိုင်းပြီး ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။ ပြောသည့်အတိုင်းပင် ကားပေါ်အထိ စာအုပ်ထုပ်လိုက်တင်ပေးသည်။ ကားခပေးစဉ်မှာ “လူကဲခတ်တတ် အောင် လေ့ကျင့်ထားပါနော်” ဟု ပြောသွားလိုက်သေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ အစောကြီးပြန်လာတာလဲ”

ရင်းနှီးနေသော ကားဒရိုင်ဘာက ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။

“မိုးရွာနေလို့”

“ဟုတ်တယ် မိုးရွာတော့ အားလုံးဒုက္ခရောက်တယ်”

“ဈေးသည်တွေဆို ကြည့်ပါဦး”

မိုးရေထဲမှာလမ်းလျှောက်နေသော ဈေးသည်အချို့ကို မေးဆတ်ပြသည်။ ဈေးဗန်းကို မိုးစိုမည်စိုး၍ အထပ်ထပ်အုပ်ထား ရာ ဘာရောင်းလို့ရောင်းမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေကြသည်။ လမ်း တစ်ဖက်မှာ သစ်သီးသည်အချို့ ထီးဆောင်းပြီး ထိုင်နေကြသည်။ အိမ်အတွက် ဘာတစ်ခုမှမဝယ်ရသေးသည်ကို သတိရပြီး သစ်သီး သည်တွေထံ သူလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဝယ်နေကျဗန်းသီးသည်

အချို့နှင့် လိမ္မော်သီးသည်တွေလည်း အသံထွက်နိုင်ဘဲ မိုးကြောင့် ငြိမ်ကုပ်နေကြသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဒူးရင်းသည်ဆီအရောက်မှာ သူ့အကြည့်တွေ ရပ်တန့်သွားရသည်။ ဒူးရင်းသည်က အသက်ကြီးကြီးအမျိုးသားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ထီးကိုငိုက်စိုက်ဆောင်းထားသော်လည်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းသည် မိုးရေစိုရွဲလျက်ရှိသည်။ အကာအကွယ်မဲ့သော ဒူးရင်းသီးလေးငါးလုံးက တောင်းထဲမှာ စုပုံနေသည်။ ဒူးကွေးလက်ပိုက်ထိုက်နေလျက်က ခန္ဓာကိုယ်ယိမ်းယိုင်နေ၍ သူ့ချမ်းနေမှန်းသိသာသည်။

“ဟိုမှာကြည့်ပါဦး၊ ဒူးရင်းသီးသည် နတ်ဝင်နေတာ”

နောက်တတ်သော လက်မှတ်စစ်သူက သူ့ကိုအဖော်ညှိပြီး တဟားဟားရယ်နေသည်။ သူ မရယ်အား၊ ဒီအသက်အရွယ်နှင့် ဒီလောက်ချမ်းနေလျှင် ကြာရှည်မှာ ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်သည်။ ဒီလောက်ချမ်းနေလျက်က သူ ဘာကြောင့်များ ပြန်မသွားပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားနေဆဲ။

“ဪ ဗိုက်၊ ဗိုက်၊ တော်တော်ဒုက္ခပေးတဲ့ဗိုက်၊ မိန်းကလေးလဲ ဒီဗိုက်ပြဿနာ၊ ယောက်ျားလေးလဲ ဒီဗိုက်ပြဿနာ”

“ဟေ့ကောင် မင်းစကား တော်ကွာ”

ဒရိုင်ဘာက သူ့လက်မှတ်စစ်ကို ဟန့်သည်။ ကားပေါ်မှာ မိန်းကလေးအချို့ရှိနေ၍ အားနာနေဟန်တူသည်။

“ဪ ဆရာနှယ်၊ ကျွန်တော်ဘာပြောလို့လဲ၊ သမုဒ္ဒရာ၊ ဝမ်းတစ်ထွာလို့ ဆရာလဲကြားဖူးသားပဲ၊ ကျွန်တော်ပြောတာ အဲ့ဒီဝမ်းပါ”

“ဝမ်းဖြင့် ဝမ်းပေါ့ကွာ၊ မင်းဟာက ဗိုက်၊ ဗိုက်နဲ့”

“ဟား ဟား ဟား”

လက်မှတ်စစ်က တဟားဟား အော်ရယ်နေပြန်သည်။

“ဆရာက အတော်အတွေးခေါင်တာကိုး၊ ကျွန်တော်က ဒူးရင်းသီးသည် ချမ်းနေလျက်က အိမ်မပြန်နိုင်တာ သူ့ဝမ်းရေးမပြည့်စုံသေးလို့လို့ ပြောတာပါဗျာ”

ယခုမှ သူလည်း သဘောပေါက်သည်။ တကယ်တော့ ဒီနေရာမှာ ရောင်းသူတွေအားလုံး သီရိမင်္ဂလာဈေးလိုနေရာမျိုးမှ တစ်ရွက်၊ တစ်ထမ်း ယူရောင်းကြသူတွေဖြစ်သည်။ ရောင်းရသော အမြတ်သည် သူတို့အတွက် တစ်နေ့ဝမ်းစာဖြစ်နိုင်သည်။ ဒီမိုးလုပ်ပုံနှင့် ဆိုလျှင် ဝမ်းစာမပြောနှင့်၊ အရင်းပါပြုတ်နိုင်သည်။

× × × မိုးကလေးညိုလာရင် လွမ်းမျက်ရည်လေးလည် × × ×

“ဟေ့ကောင် တော်စမ်းပါ မင်းအသံက ငှက်ဆိုးထိုးသံကျနေတာပဲ”

မြေပဲပြုတ်သည်က ဂျာနယ်ရောင်းသူကို ခပ်တည်တည် ဟောက်သည်။

“ခင်ဗျားပဲ ဟိုနေ့တွေက မင်းအသံသိပ်ကောင်းတယ်၊ စီးရီးထုတ်လို့ရတယ်ဆို”

“ဟိုနေ့တွေက ဟိုနေ့ကွ၊ ဒီနေ့က ဒီနေ့ပဲ”

မြေပဲပြုတ်သည်က ဘုတောသည်။

“ဟင်း အသားလွတ်ကြီးပါလားနော်”

ဂျာနယ်ရောင်းသူက ဂျာနယ်ထုပ်ကို ရင်မှာပွေ့ပြီး ကားပေါ် တက်လာသည်။

“ဂျာနယ်တွေစုံတယ်နော်၊ မိုးအေးအေးနဲ့ ဇိမ်ကျကျကွေးပြီး စာဖတ်မယ်ဆို ဂျာနယ်တစ်စောင်မှ မြေပဲပြုတ်တစ်ဘူးဖိုးမရှိဘူး ဟဲ ဟဲ”

မြေပဲပြုတ်သည်ကို တမင်စနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူက ဂျာနယ် သည်ဆီ စိတ်မရောက်ဘဲ တခိုက်ခိုက်တုန်နေသော ဒူးရင်းသည် ဆီ စိတ်ရောက်နေသည်။

“အတော်ပဲ အိမ်ဖို့ဘာမှမဝယ်ရသေးဘူး”

ရုတ်တရက်စိတ်ကူးရပြီး သူကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။ ဒူးရင်းသီးသည်ရှေ့အရောက် တောင်းထဲမှ လေးလုံးတည်းသာရှိ သော ဒူးရင်းသီးတွေကို သူဝေကြည့်လိုက်သည်။ ဒူးရင်းသီးကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် မစားလှသော်လည်း မော်လမြိုင်တက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းတက်ခဲ့ရ၍ ဒူးရင်းသီးအကြောင်းကို ထိုက်သင့်သလောက် နားလည်နေသည်။

“ဒူးရင်းသီး ဘယ်လိုရောင်းလဲ”

ထီးကိုငိုက်စိုက်ဆောင်းပြီး မိုးဒဏ်ကိုအန်တုနေသော ဒူးရင်း သီးသည်က သူ့အသံကြောင့် ခေါင်းမော့လာသည်။ သူ့မျက်လုံးမှာ အလင်းရောင်တချို့ ဖြတ်ပြေးသွားသည်။

“သုံးလုံးနှစ်ထောင်ပဲယူပါ။ နောက်တစ်လုံးပါယူမယ်ဆို နှစ် ထောင်ငါးရာပဲပေး၊ အရင်းတိုင်းပေးတာပါ။ မိုးရွာနေလို့”

အနီးကပ်ကြည့်မှ ပိုပြီးအိုစာနေသော ဒူးရင်းသီးသည်ကို သူ သတိထားမိသည်။ အသားအရည်ဖြူဖျော့ဖျော့နှင့် အအေးဓာတ် ကြောင့် နှုတ်ခမ်းတို့ပြာနှမ်းနှမ်းဖြစ်နေသည်။ သူ ဈေးဆစ်မနေ တော့ဘဲ ပိုက်ဆံနှစ်ထောင်ငါးရာ ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ဒူးရင်းသီး ညှပ်စိလေးတွေက သူ့လက်ထဲမှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပါလာသည်။ အပွေးမြင်အပင်သိဆိုသလို ကောင်းမည့်ပုံလည်းမရှိ။ သူကားပေါ် ပြန်တက်လာမှ လက်မှတ်စစ်က ပြုံးစိစိကြည့်နေသည်။

“သူတော်ကောင်း နတ်ကောင်းမပါစေ၊ ဒူးရင်းသီးသည် ကတော့ အနှစ်နှစ်အလလက ဒူးရင်းသီးထွက်သွားလို့ တစ်ခါတည်း လန်းသွားလိုက်တာ”

လက်မှတ်စစ်ပြောမှ သူ သတိထားမိလိုက်သည်။ လမ်းတစ် ဖက်ကိုဖြတ်ကူးသွားသော ဒူးရင်းသီးသည်က အရွယ်နှင့်မလိုက် အောင် သွက်လက်မြန်ဆန်လှသည်။ သူ ဒူးရင်းသီးတွေကို တစ်ချက် ငုံ့ကြည့်ပြီး စေတနာကောင်းရင် ကံကောင်းမှာပဲဟု သူဖြေသိမ့်နေ လိုက်သည်။

* * * * *

ပန်းကန်တစ်ချပ်နှင့် အနားထိုင်နေသော အမေနှင့်ခပ်လှမ်း လှမ်းမှာ ကြည့်နေသောအဖေကိုပဲ သူသနားသည်။ ဒူးရင်းသီးက ခွဲလိုက်တိုင်း အပုပ်ဖြစ်နေ၍ ကြာတော့ သူ့စိတ်ညစ်လာသည်။ အမေက ပန်းကန်ကိုဘေးသို့ တွန်းဖယ်ပြီး -

“သမီးရယ်၊ ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံးသွားပြီး ခူးရင်းသီးအပုပ်ရှာ
ဝယ်တယ်လို့”

သူ ပြောဖို့ခက်နေသည်။

“ဒီတစ်လုံးကြည့်ပါဦး အမေ”

နောက်ဆုံးတစ်လုံးမှာ သူပိုပြီး စိတ်ညစ်ရသည်။ ခူးရင်းသီးက
လက်ဖြင့်ခွဲဖို့နေနေသာသာ ဓားဖြင့်တောင်ခွဲမရ၍ သူခွေးပြန်နေ
သည်။

“ဓားနဲ့ခွဲမရရင် ပုဆိန်ယူမလားဟေ့”

သူ့အစ်မက မီးဖိုထဲမှ လှမ်းစနေသည်။ ခွဲမရသည့်အဆုံး
လက်လျှော့လိုက်ရသည်။ ခူးရင်းသီးဝယ်လာရသည့် အကြောင်း
အရင်းကိုလည်း ရှက်ရှက်နှင့်ရှင်းပြမိသည်။

“သူကတော့ လုပ်မယ်လေ၊ တစ်ခါလဲ ဆေးကုချင်လို့ဆိုပြီး
ပိုက်ဆံလာတောင်းတဲ့ အဘိုးကြီးကို သနားလှချည်ရဲ့ဆိုပြီး ပိုက်ဆံ
နှစ်ထောင်ပေးလိုက်တယ်၊ အဘိုးကြီးအားမရှိလို့ ခူးတုန်နေတယ်
ဆိုပြီး ခြံအထိတောင် သူ လိုက်ပို့လိုက်သေးတယ်၊ ညနေလဲ
ရောက်ရော …..”

အစ်မက သူ့စကားကိုဖြတ်ပြီး သူ့မျက်နှာကို အရယ်တစ်ဝက်
ဖြင့်ကြည့်သည်။

“အန်တီကလဲ တစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ ရပ်ထားပြန်ပြီ၊ ကိုးရီးယား
ဇာတ်လမ်းတွဲတွေ ကျနေတာပဲ၊ ဆက်ပြောပါဦး”

တူမဖြစ်သူက သိချင်စိတ်ဖြင့် အလောတကြီးမေးသည်။

“ဟင်း ဟင်း ညနေလဲရောက်ရော အဘိုးကြီးက တို့ခြံစည်းရိုး
မှာစိုက်ထားတဲ့ မမေတိုင်တွေနုတ်ပြီး ထမ်းပြေးလို့ ညီမနှစ်ယောက်
လိုက် လိုက်ရတာ ဟား ဟား”

အစ်မက သူ့စကားသူပြန်သဘောကျပြီး တဟားဟားရယ်နေ
သည်။

“အဲဒါပေါ့၊ ပြောတိုင်းလဲ မယုံနဲ့၊ ပေးတိုင်းလဲ မယူနဲ့၊ ကျွေး
တိုင်းလဲ မစားနဲ့ဆိုတာ”

အမေက လူကြီးပီပီ ဆုံးမစကားပြောသည်။ ထိုခဏ …..

တက္ကစီသမား၏မျက်နှာကို သူ ကွက်ခနဲ မြင်ယောင်လိုက်မိ
သည်။

အုန်းတစ်ပင်၏ ရာဇဝင်

လင်းအားကြီးချိန်ကို ရွေးလိုက်ခြင်းကပင် ကိုမောင်စိန် အတွက် အခွင့်ကောင်းဖြစ်သည်။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ဆိုလျှင် လူမသင်္ကာဖွယ်ဖြစ်နိုင်သည်။ လင်းအားကြီးချိန်သည် ဝီရိယကောင်းသူအဖို့ အလုပ်လုပ်ချိန်သာဖြစ်သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က မတော်တဆတွေ့သွားလျှင်တောင် ကိုမောင်စိန်တစ်ယောက် အလုပ်လုပ်နေသည်ပေါ့။ အများသူငါမေးလျှင်ဖြေဖို့လည်း ကိုမောင်စိန်တွေ့ထားသည်။ ကိုမောင်စိန်မိန်းမ မကျော့ကလည်း အကင်းပါးသည်။ အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ စဉ်းစားပြီဆိုကတည်းက မမခင်တို့ အမွေပေးခဲ့တာဟူသောစကားကို တွင်တွင်ပြောသည်။

နှစ်အိမ်ကြားမှာရှိနေသော အပင်ဖြစ်၍ အားလုံးကလည်း ယုံကြည်သည်။ အပင်စောင့်ကို တောင်းပန်တိုးလျှိုးရန် နတ်ဆရာကိုလည်း သူပဲလက်သိပ်ထိုးခေါ်ခဲ့သည်။ ကိုမောင်စိန်က ခွန်အားရှိသလောက် မကျော့က ဉာဏ်ပြေးသည်။ တစ်ဖက်ခြံမှ မမခင်တို့ ရှိစဉ်ကတည်းက ဒီအုန်းပင်ကို ကိုမောင်စိန်မျက်မှန်းကျိုးခဲ့ရသည်။ ညအချိန်မတော် အုန်းသီးကြွေကျ၍ မကြာခဏအထိတ်တလန့်

ဖြစ်ခဲ့ရသလို မိဘအမွေအိမ်အိုလေးလည်း အုန်းသီးဒဏ်ကြောင့် သွပ်ပြားအချို့ ကျိုးကြကုန်သည်။ မိုးရာသီတွင် ထိုနေရာမှ မိုးယိုကျသည်။ အပြင်မိုးစဲသော်လည်း အတွင်းမိုးမစဲ၍ ကိုမောင်စိန်တို့ တစ်အိမ်သားလုံး အိပ်ရေးပျက်ကြရသည်။ ကိုမောင်စိန်မိန်းမ မကျော့သည် အုန်းသီးကျသံဝုန်းဒုန်းဒုန်းကြောင့် မကြာခဏနှလုံးရောဂါထသည်။ အုန်းလက်တွေကလည်း လေတိုက်တိုင်း တပြုန်းပြုန်းပြုတ်ကျတတ်သည်။ ဘာမျှကောင်းကျိုးပေးတာမရှိ။ ကောင်းကျိုးမပေး၍ စိတ်ရှိုတိုင်းခုတ်ပစ်ရအောင်ကလည်း ကိုယ့်အပင်မဟုတ်။ နှစ်အိမ်ကြားခြံစည်းရိုးတည့်တည့်ပေါက်နေသော ဤအုန်းပင်ကို တစ်ဖက်ခြံမှ မမခင်တို့ပိုင်သည်။ ဒီအတွက် လင်မယားနှစ်ယောက် တီးတိုးတိုင်ပင်ခဲ့ရသည်။

“ကိုမောင်စိန်ရယ်၊ ဒီအုန်းပင်လေးတစ်ပင်နဲ့တော့ သူတို့သူငွေတွေ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ခုတ်ပေးဖို့ ပြောပါလားတော်”

မကျော့က ကိုမောင်စိန်ကို ပူဆာခဲ့သည်။

“နင်တို့ မိန်းမချင်းပြောပါလား မကျော့ရာ”

“ဒီအပျိုကြီးတွေက ဇီဇာကခပ်များများရယ်”

“မဟုတ်ဘူးလေ ကိုမောင်စိန်ရဲ့ ရှင်ကယောက်ျား၊ အိမ်ထောင်ဦးစီးဆိုတော့ ရှင်ကို တလေးတစားရှိမှာပေါ့။ ကျုပ်က ငယ်ငယ်ကတည်းက အိမ်နီးချင်းနေလာတာဆိုတော့ ကျုပ်ကိုလေးစားမှာ မဟုတ်ဘူး”

ကိုမောင်စိန် စဉ်းစားသည်။ မမခင်၊ မမရင် အပျိုကြီးညီအစ်မက ရပ်ကွက်ထဲမှာ ရေပေါ်ဆီပါ။ ရပ်ကွက်၏အရေးကိစ္စမှန်သမျှ သူတို့ ရှေ့တန်းကပါသည်။ သဒ္ဓါတရားနှင့် စေတနာအားကောင်း သူတွေအဖြစ် တစ်ရပ်ကွက်လုံးက ကြည့်ညှိလေးစားကြသည်။ မိဘဘိုးဘွားလက်ထက်မှစ၍ ယခုအချိန်ထိ ငွေကြေးပြည့်စုံသူများ ဖြစ်၍ အနေအထိုင်လည်း ထည်ကြသည်။ ကိုမောင်စိန် စကားစဖို့ ခက်သည်။ အမှန်လည်း အုန်းပင်က ဒုက္ခပေးနေသည်။ ဟောင်းဆွေးနေသောအိမ်သွပ်မိုးပေါ် အုန်းသီးကျ၍ သွပ်ပြားကျိုးပေါက်သည်က ကြားကောင်းသေးသည်။ မတော်တဆ လူပေါ်ကျလျှင် ခက်မည်။ ကံကြမ္မာက မျက်စိပါသည်မဟုတ်။ အုန်းသီးမှန်၍ သေရလျှင် ဘုရားတ ချိန်တောင်ရှိမည်မဟုတ်။ သူဌေးအုန်းပင်မို့လား မပြောတတ် သီးချက်ကလည်း ကမ်းကုန်သည်။ ပြောရလျှင် ဤအုန်းပင်သည် ကိုမောင်စိန်တို့စည်းရုံးနှင့် သူတို့စည်းရုံး အလယ်တည့်တည့်မှာရှိသည်။ သူတို့စည်းရုံးအုတ်တံတိုင်းခတ်စဉ်က ကိုမောင်စိန်တို့ဘက် မသိမသာတိုးပြီး ခတ်သွား၍ သူတို့ဘက်ပါသွားခြင်းဖြစ်သည်။ အပျိုကြီးများ လူရှိန်သည်ဆိုသောစကားက အလွန်မှန်သည်။ ခြံချင်းကပ်နေသော်လည်း ကိုမောင်စိန် စကားစဖို့ ခက်နေသည်။ ဘယ်လိုမျက်နှာထားနှင့် ပြောရမည်မသိ။ မျက်နှာတည်တည်ဖြင့် ပြောပြန်လျှင်လည်း အုန်းပင်လေးတစ်ပင် အတွက်နဲ့ ဖြစ်နေလိုက်တာဟု အပြောခံရဦးမည်။ မျက်နှာကို ခပ်ပြုံးပြုံးထားပြီးပြောရန် စိတ်ကူးကြည့်သည်။

“ဒီကောင် ငါတို့များ မရှိမသေနဲ့ ပြည်တည်တည် လာလုပ်နေတယ်”

ဤနှယ်ထင်သွားမှာ ကိုမောင်စိန်ကြောက်သည်။ အမျိုးမျိုး တွေးပြီး အကြံအိုက်နေဆဲ တစ်ညနေမှာ အကြီးမ မမခင်လမ်း လျှောက်လာသည်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုးသည်။ ကိုမောင်စိန် အမှတ်တမဲ့ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“မမခင် လမ်းလျှောက်လာတာလား”

“အေးကွဲ့”

မျက်မှန်ပေါ်မှ ကျော်ကြည့်ပြီး ဖြေသည်။

“မင်း ဒီနေ့ ဆိုင်မထွက်ဘူးလား”

စိတ်လိုလက်ရမေး၍ ကိုမောင်စိန် အံ့ဩသွားသည်။

“မထွက်ဘူးခင်ဗျ”

ကိုမောင်စိန်က ဈေးထဲမှာ ကွမ်းယာနှင့်တောက်တိုမည်ရလေးတွေ ရောင်းသူမို့ မေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

“မှန်မှန်ထွက်ကွဲ့၊ တစ်နေ့ဝင်ငွေလျှော့ဆို နည်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်မှာက စုစုဆောင်းဆောင်း ရှိတာမဟုတ်ဘူး”

စိတ်လိုလက်ရဆုံးမနေ၍ ကိုမောင်စိန် နှုတ်ရဲသွားသည်။

“ဒါနဲ့မမခင်၊ စကားမစပ် ကျွန်တော် အုန်းပင်ကိစ္စလေးပြောချင်လို့ ”

“ဘယ်အုန်းပင်လဲကွဲ့”

သူတို့ခြံထဲမှာ အုန်းပင်တွေ မှီလိုပေါက်နေ၍ သူပြန်မေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ နှစ်ခြုံကြားက အုန်းပင်ကိုပြောတာပါ။ အဲဒီ အုန်းပင်က အုန်းသီးတွေ ခဏခဏကြွေတော့ မမခင်ညီမကလန့် ပြီး ရောဂါထရော”

“အဲတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

ခပ်တည်တည်ပြန်မေးလိုက်၍ ကိုမောင်စိန် နှုတ်ဆွံ့သွားရ သည်။ စပြီးမှတော့ မထူးပြီ။

“အုန်းသီးတွေက အိမ်ပေါ်ကျတော့ သွပ်တွေလဲပျက်စီးတယ်။ လူလဲ အန္တရာယ်ရှိတော့ အဲဒီအပင်လေး လှုပ်လိုက်ရင်ကောင်း မယ်ထင်လို့ပါ”

“အောင်မယ်လေး မောင်စိန်ရယ်၊ မပြောကောင်းမဆိုကောင်း၊ အဲဒီအပင်တွေအကြောင်းကို မင်းမသိလို့၊ အဲဒီအပင်က ရာဇဝင် ရှိတယ်”

ကိုမောင်စိန် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ကိုယ်ပြောတာများ မှား သွားပြီလားမသိ။

“ဘယ်လိုရာဇဝင်လဲ မမခင်”

မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်နှင့် ကိုမောင်စိန်မေးလိုက်သည်။

“လာလာ မင်းကို ငါအေးအေးဆေးဆေး ပြောပြမယ်”

* * * * *

“တကယ်ပြောတာလား ကိုမောင်စိန်”

“တကယ်ဆိုမှပဲ၊ ငါ့ကို သူ့အိမ်ထဲတကူးတကခေါ်ပြီး ပြော လိုက်တာ”

ကိုမောင်စိန်စကားကြောင့် မကျော့ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ဖြစ် သွားသည်။

“ဒါဆို ကျုပ်တို့အပင်လဲဖို့ပြောနေတာလဲ ဒီအစောင့်ကြားမှာ ပေါ့နော်”

“ကြားတာပေါ့ဟ၊ သူတို့က ဘာမဆိုကြားနိုင်မြင်နိုင်ကြတာပဲ”

“ဒါဆို ကျုပ်တို့တော့ ဒုက္ခပဲ”

မကျော့မျက်နှာ သိသိသာသာပျက်လာ၍ ကိုမောင်စိန် အား ပေးရသည်။

“ရပါတယ်ဟာ လက်ဖက်လေးတစ်ပွဲပြင်ပြီး တောင်းပန်လိုက် တာပေါ့”

“ဒါဆို ခုပဲ ကျုပ်သွားလုပ်လိုက်မယ်”

မကျော့က ပြောပြောဆိုဆို လက်ဖက်ပွဲပြင်ဖို့ ထွက်သွားသည်။ ကိုမောင်စိန် ဆေးလိပ်ဖွာမည်ကြံဆဲ မကျော့ပြန်ထွက်လာပြန် သည်။

“ကိုစိန် ကျုပ်စဉ်းစားမိတာ တစ်ခုရှိတယ်တော့။ ဒီအုန်းပင် အစောင့်က သူတို့ကိုစောင့်ရှောက်တယ်ဆိုတော့ သူတို့ ဘိုးဘွား တွေထဲက တစ်ယောက်ယောက်များလား၊ ဥစ္စာပစ္စည်းရှိလို့ စောင့် နေတာများလား”

မကျော့စကားကြောင့် ကိုမောင်စိန် တွေ့သွားသည်။

“ဖြစ်နိုင်တယ် ကိုစိန်ရဲ့၊ သူတို့က မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ချမ်းသာခဲ့ တာ၊ ပြီးတော့ သူတို့ကိုလဲ ခဏခဏအိပ်မက်ပေးတယ်ဆိုတော့”

မကျော့က ပြောလက်စ စကားကိုရပ်ထားသည်။

“ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်၊ နင်ကြောက်မှာစိုးလို့ ငါမပြောတာ၊ နေဝင်ရိုးရီဆို အပင်ပေါ်က မည်းမည်းအရိပ်ကြီး ဆင်းလာသတဲ့၊ သူပြောတာလဲ အဲ့ဒီလိုမျိုးပဲ”

“ဒါဆို သေချာတယ်တော့၊ ဒါမျိုးက ပစ္စည်းရှိမှ စောင့်ကြတာ”
လောဘကြောင့် မကျော့ကြောက်စိတ် ပျောက်နေသည်။

“အေး ဘုန်းကြီးတွေကတော့ အဲ့ဒီလိုဟောတတ်တာပဲ၊ ပစ္စည်း ပစ္စာစွဲလမ်းရင် မကျွတ်မလွတ်ဘဲ အစောင့်ဖြစ်တတ်တယ်တဲ့”

လင်မယားနှစ်ယောက် အုန်းသီးကြွေမှာမကြောက်တော့ဘဲ အုန်းပင်ကြီးကို တမော့ကြည့်ကြည့်နှင့် ပြောနေကြသည်။ ပြောပြီး မကြာမီ မကျော့ကို အုန်းပင်စောင့်က အိပ်မက်ပေးတော့သည်။

“တကယ်ပါ ကိုစိန်ရယ်၊ ကျုပ်စိတ်စွဲတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အုန်းပင်စောင့်က ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နဲ့ အဘိုးကြီးတော့၊ အိပ်မက်ထဲမှာ ငါ့ပစ္စည်းတွေ ဒီအပင်အောက်မှာရှိလို့ ငါစောင့်နေတာတဲ့၊ အချိန်တန်ရင် နင်တို့ကို မ မယ်တဲ့၊ ဒီပစ္စည်းတွေက နင်တို့နဲ့လဲ ထိုက်တယ်တဲ့၊ ကျုပ်ဖြင့် အခုထိမျက်စိထဲစွဲနေတုန်းတော်”

“အေးပေါ့ဟာ၊ ဟုတ်မဟုတ် သူပြောသလို အချိန်စောင့်ကြတာပေါ့”

ကိုမောင်စိန်က တွေးတွေးဆဆပြောသည်။ အိပ်မက်ရပြီး ကတည်းက လက်ဖက်တစ်ပန်းကန်နှင့် အလုပ်များနေသည်က မကျော့ပါ။ တိုက်ဆိုင်သည်ဟုပဲ ပြောရမည်။ မကျော့အိပ်မက်

မက်ပြီးမကြာမီ မမခင်ညီမ မမရင်တစ်ယောက် ကောက်ကာငင် ကာဆုံးသည်။ ညီမဖြစ်သူမရှိ၍ မမခင်တစ်ယောက်တည်း စိတ်မချဟုဆိုကာ ရန်ကုန်မှအမျိုးတွေက မမခင်ကို လာခေါ်သွားသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလို အိမ်ကြီးက ခြောက်သွေ့တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

မမခင်တို့ရှိစဉ်က သီးပင်စားပင်များ ဝေဝေဆာဆာနှင့် ရှိနေခဲ့သောခြံကြီးမှာလည်း ခဏချင်းပင် ခြောက်ကပ်သွားသည်။ ပန်းပွင့်သောအပင်များ ပန်းမပွင့်နိုင်သလို၊ သီးပင်များကလည်း အသီးမသီးနိုင်တော့။ ပို၍ထူးဆန်းသည်က အစောင့်အုန်းပင်ကြီး သူ့အလိုလို သေသွားခြင်းဖြစ်သည်။ မကျော့က ဝမ်းသာလို့မဆုံး။

“ကိုစိန်ရေ၊ အချိန်ကျပြီတော့”

ကိုမောင်စိန်က ယောက်ျားပီပီ ရှေ့နောက်စဉ်းစားသည်။

“နေဦးဟ သူ့အရှင်ကို အကြောင်းကြားဦးမှဖြစ်မှာ”

မကျော့က စိတ်မရှည်နိုင်၊ လူကြံနှင့် မမခင်ထံအကြောင်းကြားသည်။ မကျော့အလွန်ကြားချင်နေသောစကားကို မမခင်အကြောင်းပြန်လိုက်သည်။

“ခုတ်ပြီး ထင်းလုပ်လိုက်ပါ” တဲ့။

မကျော့ အချိန်မခွဲဘဲ အုန်းပင်ခုတ်သမား အမြန်ခေါ်သည်။ အုန်းပင်ခုတ်သမားက တစ်နေ့တည်းနှင့် အပြီးခုတ်ပေးသွားသည်။ အမြစ်ဆုံကြီးဖော်ပေးမည်လုပ်တော့ လင်မယားနှစ်ယောက် တက်ညီလက်ညီတားသည်။ မတော်တဆတွေ့သွားလျှင် မခက်ပါလား။ ဒီအတွက် ကိုမောင်စိန်ကိုယ်တိုင် အမြစ်ဖော်ရသည်။ အမြစ်ဆုံ

ကြီးလွန်း၍ ကိုမောင်စိန် တစ်ပတ်တိတိဖော်ခဲ့ရသည်။ မြစ်စွယ်များ ပြတ်၍ အမြစ်ဆုံကြီးက လှုပ်လှုပ်လှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေမှ သားတွေအကူ အညီနှင့် ညအချိန်မတော် တွန်းတင်ရသည်။ သားအဖတစ်တွေ ချွေးဒီးဒီးကျနေ၍ အကြီးကောင်က ဒေါကန်သည်။

“အဖေနဲ့အမေကလဲ နေ့စားသမားတွေ အပြီးမလုပ်ခိုင်းဘူး၊ လူတွေသေတွေ့မယ်”

“နင်ဘာသိလို့လဲ အကြီးကောင်၊ နောက်မှ အဖေနဲ့အမေ ဟုတ်ပါလားဆိုတာ သိမယ်”

မကျော့က အပြုံးမျက်နှာဖြင့် ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ပြောသည်။ အကြီးကောင်က ကြောင်တောင်တောင်ကြည့်နေသည်။ သားအမိ သားအဖလေးယောက် တက်ညီလက်ညီတွန်းပါမှ အမြစ်ဆုံကြီး လိမ့်ထွက်သွားသည်။ သားတွေက သူတို့တာဝန်ပြီးသွား၍ ဝမ်းသာ အားရအော်ပြေးသွားသည်။ မပြေးနိုင်သည်က သူတို့လင်မယား နှစ်ယောက်သာ။ မကျော့ခမျာ မမောနိုင်၊ မပန်းနိုင်ဘဲ အိမ်ပေါ် အပြေးအလွှားတက်၍ ဓာတ်မီးယူသည်။ အုန်းမြစ်ဆုံကြီး ရွှေ့သွား သောမြေကျင်းထဲသို့ ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်သည်။ လားလားမျှမရှိ။ အုန်းမြစ်ဖွာဖွာများမှလွဲ၍ ဘာမှမတွေ့။

“ကိုစိန် ဘာမှလဲ မတွေ့ဘူးတော့”

မကျော့အသံက အနည်းငယ် တုန်နေသည်။

“ဒီအတိုင်းတော့ လွယ်လွယ်ထားပါ့မလားဟ၊ ဒီလောက်နှစ် ပေါင်းကြာနေတာ မြေကြီးထဲ မြုပ်နေမှာပေါ့”

“ဒါဆို ကျုပ်တို့ ဒီနားတစ်ဝိုက် တူးကြည့်ကြမယ်တော်”
ဒီလိုနှင့်ကိုမောင်စိန်တစ်ယောက် မြေကျင်းတူးနေရသည်။ ဘေးလူတွေသိမှာစိုး၍ နံနက်လင်းအားကြီး ထတူးရသည်။ အိပ် ရေးပျက်သည့်ဒဏ်နှင့် ပင်ပန်းသည့်ဒဏ်ကြောင့် လူကမျက်တွင်း ချောင်ကလေးနှင့် ဖြစ်နေသည်။

“ကိုစိန် ကျုပ်အထင်ကရ မက်ထားတာနော်၊ အိပ်မက်ထဲမှာ အစောင့်ကသေသေချာချာ ပြောသွားတာ၊ အချိန်ကျရင် မမယ်တဲ့၊ အခုအချိန်ကျလို့ အုန်းပင်ကြီး အလိုလိုသေသွားတာ ကြည့်ပါလား”

မယားပြောတစ်ညဟု ကိုမောင်စိန် ကြားဖူးသည်။ ယခုတော့ တစ်ညမဟုတ်၊ ကိုမောင်စိန် တစ်လနီးပါးကြာခဲ့ပြီ။ နံနက်တိုင်း ထတူးနေရ၍ လူလည်း ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေပြီ။ လက်တွေဆို ထမင်းလုတ်ကိုပင် မနည်းသွင်းယူနေရသည်။ ယနေ့နံနက်လည်း ကိုမောင်စိန် အားရပါးရတူးသည်။ နားထဲ ဘယ်အချိန် တဒုတ်ဒုတ် ကြားရမလဲ မျှော်လင့်ချက်ကလေးနှင့် ကိုမောင်စိန်တူးလိုက်သည် မှာ မိုးစင်စင်လင်းသွားသည်။

“ကိုစိန် နားလိုက်ဦးတော်၊ လူမြင်သူမြင်ဖြစ်နေပြီ”

မကျော့ အနားလာရပ်ပြီးပြောမှ ကိုမောင်စိန် ရပ်လိုက်သည်။ ဆောင်းအပီသဆုံး ပြာသိုလကြီးမှာပင် ကိုမောင်စိန် တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးရွဲနေသည်။ မကျော့က ကိုမောင်စိန်ကျောမှ ချွေးတို့ကို လက် ဖြင့်သပ်ချပြီး တိုးတိုးပြောသည်။

“ယောက်ျား အားမလျှော့နဲ့၊ နီးနေပြီတော့”

ကိုမောင်စိန် အမောပြေသွားသည်။ အိမ်ရှေ့ ကွပ်ပျစ်မှာထိုင်ပြီး မကျော့ချထားသော ရေခဲပူပူကို ဇိမ်ဆွဲသောက်နေလိုက်သည်။

“ဟ မောင်စိန် စောစောစီးစီး ကိုယ်လုံးတီးနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွ”

အနွေးထည် အထပ်ထပ်နှင့် လမ်းလျှောက်ပြန်လာသော ဦးမြကျော်က တအံ့တဩကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“ကိုယ်လုံးတီးဆို မချမ်းတော့ဘူး အစ်ကိုလေးရ၊ စောစောစီးစီး အလုပ်လုပ်ရတော့ အချမ်းပြေသွားပြီ”

“ကြည့်လည်းလုပ်ဦးမောင်၊ အသက်တွေက ငယ်တော့တာ မဟုတ်ဘူး”

ဦးမြကျော်က ပြောပြောဆိုဆို ကွပ်ပျစ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ရော့ အစ်ကိုလေး၊ အချမ်းပြေရေခဲပေးသောက်”

ဆွေနီးမျိုးစပ်ဖြစ်၍ မကျော့က ရေခဲပေးတစ်ပန်းကန်ပေးလိုက်သည်။ ဦးမြကျော်က မကျော့ကမ်းပေးသော ရေခဲပေးကို တဖူးဖူး မှုတ်သောက်သည်။

“ဒါနဲ့ မင်းတို့ ဟိုအုန်းပင်ကြီး လှဲလိုက်တယ်ဆို”

ဦးမြကျော် ကောက်ခါငင်ကာမေး၍ မကျော့က ကိုမောင်စိန်ကို မျက်ရိပ်ပြသည်။ ဦးမြကျော်က မမခင်တို့နှင့် မောင်နှမဝမ်းကွဲတော်သည်။

“စောစောကတည်းက ခုတ်သင့်တာကွာ၊ သူတို့က အလှူအတန်းတွေတော့ အကြီးအကျယ်လုပ်ပြီးတော့ အုန်းပင်တစ်ပင်ကျမှ နှမြောနေတယ်၊ ဟိုတုန်းကတည်းက ငါပြောပါတယ်။ ဒီအုန်းပင်က ဟိုဘက်အိမ်ကို ဒုက္ခပေးနေတယ်၊ ခုတ်ပေးလိုက်ပါလို့၊ အဲဒီတော့ ဘာပြောတယ်မှတ်လဲ”

ဦးမြကျော်အမေးကို ကိုမောင်စိန်မဖြေမိ။ နားကိုသာ အစွမ်းကုန်စွင့်ထားသည်။ မကျော့က မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့် ဦးမြကျော်ပါးစပ်အဖွင့်ကို စောင့်နေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ခုတ်ပေးရမှာတဲ့လဲ၊ အုန်းတစ်ပင်ဆို တစ်နှစ်ကိုလေးငါးထောင်ရတာတဲ့၊ သူတို့ပြောလာရင် ငါကြည့်ပြောလိုက်မယ်တဲ့ ဘယ်လောက်ဆိုးတဲ့ဟာတွေလဲ”

ကိုမောင်စိန် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားသည်။ မကျော့က ဦးမြကျော်မျက်နှာကို ငေးလို့။

သူ့အတွေးသည် စကားလုံးအဖြစ် ထွက်မလာသော်လည်း ရင်ထဲ ပလုံစီထနေသည်။ သူ့ဖခင်ကြောင့် မဟုတ်လျှင် သူ သည်ဆေးခန်း သို့ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ ရောက်မလာဖြစ်။

“အဖေ ဆေးရုံဆရာဝန်ကြီးနဲ့ပြချင်တယ်ကွာ တော်တော် ကောင်းတယ်လို့ ပြောတယ်”

တောင့်တောင့်တတ အဖေစကားကို သူမငြင်းသာခဲ့။ ထိုစဉ်က ဆေးရုံဆရာဝန်ဆို၍ သူ့စိတ်ထင်သလောက် ခမ်းနား သော အပြင်အဆင်မျိုးရှိလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့သည်။ နယ်မြို့ ဆေးရုံဆိုသော်လည်း ကောင်းမွန်သောအဆောက်အအုံ၊ ပြည့်စုံ သောကုသမှုများကြောင့် နာမည်ရသော ဆေးရုံကြီးတစ်ရုံလည်း ဖြစ်ရာ ဆေးရုံဆရာဝန်ကြီး၏ ပြင်ပလူနာကြည့် ဆေးခန်းကိုလည်း သူ အထင်တကြီးရှိခဲ့သည်။ ယခုတော့လည်း တက်တက်စင်အောင် လွဲနေသည်။ သူတို့ရောက်သွားချိန်မှာ နံနက် ခုနစ်နာရီသာ ရှိသေး သော်လည်း လူနာများစွာရောက်နေသည်။

လူနာများသည်လည်း ဆေးခန်းနှင့်အတော်ကြီး ဆင်တူသည်။ လူနာအများစုသည် အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရွာများမှဖြစ်ပြီး ပုဆိုးတိုတို၊ အသားညိုညိုနှင့် လူပုံကြမ်းကြမ်းများဖြစ်သည်။ အချို့ဖိနပ်ပင်စီး မထားကြ၊ အမျိုးသမီးအချို့က ခေါင်းပေါင်းကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်သည်။ သူတို့၏မျက်လုံးများက ဆရာဝန်ရှိရာ ဆေးခန်းကျဉ်းကလေး၏ အပေါက်ဝသို့ ရောက်နေကြသည်။ သူတို့သည် လမ်းမပေါ်တွင် ထိုင်နေရ၍ စိတ်မရှည်သည့် အမူအရာမျိုးလည်းမရှိ။ အေးအေး လူလူ စကားပြောနေကြသည်။

နေရာ

ဆောင်းနှောင်းရာသီဖြစ်၍ ပိတောက်ပင်လေးသည် ရွက် ဟောင်းတို့ခြွေချထားသည်။ ပိတောက်ပင်ကို ဝိုင်းပတ်ထားသော ခုံတန်းသည် ထိုင်ဖန်များ၍ သစ်သားတန်းတို့ ပြုတ်ကျကျိုးပျက် နေသည်။ ရှားရှားပါးပါး ထိုင်စရာအဖြစ် သစ်သားခုံရှည်ဖြူ ချည့်နဲ့နဲ့ တစ်လုံးသာရှိသည်။ ထိုခုံရှည် က လူနာသုံးယောက်မျှ တိုးတိုးဝေ့ဝေ့ ထိုင်နိုင်သည်။

ကျန်လူနာများက ဆေးခန်းရှေ့အုတ်လမ်းမမှာ ဗလာကြီး ထိုင်နေကြသည်။ ဆေးခန်းအပြင်အဆင်ကိုလည်း ကြည့်ပါဦး၊ ရေနံ ရောင်မဲ့သော ဝါးထရံတို့ကာရံထားပြီး အမိုးက ခန့်ဖြစ်သည်။ အောက်ခင်းပျဉ်ပြားသည် ရွံ့နှစ်ရောင်ပေါက်လျက် အချို့နေရာများ ကျိုးပေါက်နေသည်။ လူနာစမ်းသပ်သည့် ခုတင်သည် မီးခိုးရင့် ရောင် ဖယောင်းပုဆိုးကြောင့် ညစ်နွမ်းမှေးမှိန်လှသည်။

ဆေးခန်းအပြင်အဆင်ကို ကြည့်၍ သူ့နာခေါင်းရှုံ့မိသည်။

“အံ့ပါရဲ့၊ တစ်မြို့လုံးဆေးခန်းတွေ တစ်ပုံကြီးရှိပါလျက်နဲ့ ဒီဆေးခန်းမှပြရတယ်လို့”

သူသည် အဖေ့ကို ခုံတန်းကျိုးကလေးမှာ မှေးထိုင်ပေးပြီး ဆေးခန်းအဝဆီ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ထိုင်နေသူအားလုံးက သူ့ဆီ အာရုံရောက်လာသည်။ သူ့ကို သို့လော၊ သို့လော တွေးနေ၍ လားမသိ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်ကမျှ ဟန့်တားခြင်းမပြု၍ သူ ဆရာဝန်ရှေ့ ရောက်သွားသည်။

“ဆရာ”

ကျောခိုင်းနေသောဆရာဝန်သည် သူ့ခေါ်သံကြောင့် ဆတ်ခနဲ လှည့်လာသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခဏလေးစောင့်ပါ။ ပြီးရင် အစဉ်လိုက်ခေါ်လိုက် ပါ့မယ်”

သူ အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားရသည်။ သူ့အရှိန်အဝါသည် တော်ရုံလူကို အဟန့်အတားဖြစ်စေသော်လည်း ဆရာဝန်သည် နည်းနည်းလေးမျှ သတိထားမိပုံမရ၊ ခပ်တည်တည်ပြောပြီး သူ့ အလုပ်ကို သူဆက်လုပ်နေသည်။ အရွက်မဲ့သော ပိတောက်ပင် လေးဆီ သူဆက်လျှောက်ပြီး အနားမှာရပ်ထားသော ဆိုင်ကယ်ကို သူမှီရပ်နေလိုက်သည်။

“ဆေးခန်းဖြစ်ပြီး ထိုင်ခုံလေးဘာလေးချမထားဘူး”

သူ့ မကျေမနပ်ရေရွတ်သံကို မည်သူကမျှ ထောက်ခံခြင်းမရှိ။ လမ်းမပေါ် ပိပိပြားပြား ထိုင်နေရသည်ကိုပင် ကျေနပ်နေဟန်ရှိ သည်။ အမှန်ဆိုလျှင် ဤဆေးခန်းသည် ဆေးရုံနှင့်တွဲလျက်ဖွင့် ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဆေးရုံဝင်းထဲတွင် လူနာဆောင်များအပြင်

သူနာပြုများနေသောအဆောင်နှင့် ဆရာဝန်မိသားစုနေသော လုံးချင်းတိုက်များရှိသည်။ လက်ရှိဆေးခန်းသည် ဆရာဝန်အိမ်၏ ခေါင်းရင်းဘက်မှာ အဖီချထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဆေးရုံလူနာဆောင် သည် အတော်ကြီး ကျယ်ဝန်းခမ်းနားပြီး လူနာအသုံးအဆောင် လည်း လိုလေသေးမရှိမှန်း သူသိသည်။ သူသည် သည်မြို့လေးမှာ အရေးပါသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ မြို့ကလေး၏ အားနည်းချက် အားသာချက်မှန်သမျှ သူသိနေရသည်။ ဆေးရုံထဲမှာ ပိုလှုံ့နေသော ထိုင်ခုံများကို ဆေးခန်းရှေ့ယူချထားရုံမျှနှင့် လူနာများ အေးအေး ချမ်းချမ်း ထိုင်နိုင်သည်။ ယခင် ဆရာဝန်လက်ထက်က သူမကြာ ခဏ ဆေးရုံထဲရောက်ဖူးပါသည်။ ပြောင်းရွှေ့လာသော ဆရာဝန် တိုင်း၏ ဆေးခန်းဖွင့်ဖိတ်စာ၊ ညစာစားပွဲဖိတ်စာ၊ မိတ်ဆက်ပွဲ ဖိတ်စာစသည်ဖြင့် ဖိတ်စာပေါင်းများစွာကို သူ လက်ခံရရှိဖူးသည်။ သွားလည်းသွားခဲ့ဖူးသည်။ နောက်ဆုံး သူနှင့်သူ့မိသားစုနေထိုင် မကောင်းလျှင်တောင် ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်းသို့ သွားစရာမလိုဘဲ အိမ် တိုင်ရာရောက်လာကြည့်ပေးသော ဆရာဝန်များသာ သူတွေ့ဖူးခဲ့ သည်။ ယခုဆရာဝန်သည် လွန်ခဲ့သောနှစ်နှစ်က ရောက်လာခဲ့မှန်း သူသတိထားမိသည်။ သို့သော်လည်း မည်သည့်ဖိတ်စာမျှရောက် မလာ၍ သူမေ့မေ့လျော့လျော့ ရှိနေခဲ့သည်။ ဆေးရုံမှာ လူနာများ ကျပ်နေသည်ဆိုသောသတင်းကို သူကြားမိသော်လည်း စိတ်ဝင် တစားမရှိခဲ့။ မြို့မျက်နှာဖုံး သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းတွင် ဆရာဝန်၏ သတင်းသည် တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်နေခဲ့သည်။ လက်ဖက်ရည်

ဆိုင်သို့ နံနက်တိုင်း လမ်းလျှောက်ရင်းဝင်လေ့ရှိသော သူ့ဖခင် ကြောင့် သူ့ဤဆေးခန်းသို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ အဖေက နှလုံးရောဂါရှိသူဖြစ်၍ မကြာခဏ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်လေ့ ရှိသည်။ အဖေနေမကောင်း၍ အိပ်ရာထဲမှိန်းနေသောအခါမျိုးမှာ အပြင်ဆေးခန်း ဆရာဝန်ဖြစ်စေ၊ ဆေးရုံဆရာဝန်ဖြစ်စေ သူဖုန်း တစ်ချက်ဆက်ရုံမျှဖြင့် အိမ်ရောက်လာတတ်မြဲ။ ယခုတစ်ကြိမ် မှာတော့ အဖေလိုအင်ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးသည့် သားလိမ္မာ တစ်ယောက်အနေဖြင့် သူ့လိုက်ပို့ခဲ့ခြင်းသာ။

“နေပါဦး ခင်ဗျားတို့ဆရာဝန်က လူနာတွေကို အစဉ်လိုက် ကြည့်ဖို့ နံပါတ်ပေးထားလို့လား”

အနီးအပါးမှာရှိသော လူတစ်ယောက်ကို သူမေးလိုက်သည်။ စောင့်ရသည်ကို စိတ်မရှည်သော သူ့ဉာဉ်ကြောင့် မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ပေးမထားပါဘူး၊ ဒီလိုပဲ ကိုယ့်အမှတ်အသားနဲ့ကိုယ် ဝင်သွား ကြတာပဲ”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာဗျာ၊ ဘယ်သူက မှတ်ထားနိုင်မှာလဲ၊ ကျော် ဝင်ကြမှာပေါ့”

“ကျုပ်တို့ ဒီဆရာဝန်ဆီမှာ ဆေးကုလာတာ နှစ်နှစ်ရှိပြီ၊ တစ်ခါ မှ အဲ့ဒီလို ပြဿနာမျိုး မရှိဖူးဘူး၊ လုပ်ရင်လဲ ဆရာဝန်က သိတယ်”

ယတိပြတ်အာမခံသူကြောင့် သူ့စိတ်အေးသွားရသည်။ မြို့ကြီး တွေမှာလို နံပါတ်ပြားပေးထားပါလျက် မျက်နှာနာသူကို အလျင် ကြည့်ပေးတတ်တာမျိုးမရှိ၍ တော်သေးသည်။

“ဒါနဲ့ ဦးလေးတို့ ဆေးခန်းလာပြတိုင်း ဒီလိုပဲ ထိုင်ကြတာလား” သူစပ်စုလိုက်ပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မိုးတွင်းတုန်းကတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ သူ့အိမ် ထဲက ပလတ်စတစ်ခုံတွေ ချပေးထားတယ်လေ၊ အခုဟာက သူသန်ဘက်ခါပြောင်းတော့မှာမို့ အားလုံးသိမ်းထားတာ ဖြစ်မှာ”

ပြောင်းတော့မှာဆို၍ သူ အံ့အားသင့်သွားသည်။ တိတ်တဆိတ် ရောက်လာပြီး နှုတ်မဆက်ဘဲ ပြန်သွားမည့်ဆရာဝန်ကို သူ့အနေ ဖြင့် နည်းနည်းလေးမှ အလွမ်းသင့်စရာမရှိ။

“ပြောင်းတော့မှာများဗျာ လူနာတွေကို ကြည့်နေသေးတယ်”

“သူမကြည့်လဲ လူနာတွေက ကြည့်ခိုင်းနေတာဗျ၊ တစ်လော လေးက သူပြောင်းမယ်ကြားတော့ ကျုပ်တို့ရွာကလူတွေ အားလုံး နီးပါး ရောဂါရှာကြသေး”

သူ အလိုလို မျက်မှောင်ကျုံ့သွားရသည်။ ရောဂါမရှိဘဲ ရောဂါ ရှာသူများကို သူအံ့ဩရသည်။

“သူက ဆေးချက်ကောက်တာတော့ အတော်မှန်ဗျ၊ လူနာ တစ်ယောက်ကိုလဲ မှတ်မိတယ်၊ ဘယ်လောက်ဆေးကုကု နှစ်ထောင် ထက်ပိုမပေးရတော့ ကုနိုင်တာပေါ့၊ ပြီးတော့ စေတနာလဲ ကောင်းတယ်ဗျ၊ ဒီမှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ လာတဲ့လူနာဆိုတာနည်းလား”

အားပါးတရ ပြောနေသော်လည်း သူ့လက်ခံဖို့ခက်နေခဲ့သည်။ သည်လိုဆက်ဆံရေးမျိုးနှင့် ဆရာဝန်သည် ပြင်ပဆေးခန်းတွေ မှီလို

ပေါက်အောင်ပေါ်နေသော သည်မြို့မှာ ဆေးကုသဖို့ခက်ခဲမည်ဟု သူယုံကြည်ထားခဲ့သည်။

“သူက လူတန်းစားတယ်မရွေးဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုဖြစ်ဖြစ် တရင်းတန်းနီး ဆက်ဆံတာ”

သူဝတ္တရားကျေ ခေါင်းညိတ်နားထောင်ရသော်လည်း မြို့ခံဖြစ်သော သူ့ရင်ထဲ မတင်မကျဖြစ်နေမိသည်။ သည်မြို့ကျဉ်းကျဉ်းလေးမှာ လူနာများမှလွဲ၍ ဤဆရာဝန်၏ မေးထူးခေါ်ပြောလုပ်သူလက်ချိုးရေ၍ လက်နှစ်ဖက်စာမပြည့်တာ သူသိသည်။

“ကဲ နောက်တစ်ယောက်”

ဆရာဝန်၏ အသံခပ်ကျယ်ကျယ်ထွက်လာ၍ သူ့အတွေးတို့ တို့ဆိုင်းသွားသည်။ သူ့ဆေးခန်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ လမ်းလျှောက်သလိုလိုနှင့် ရပ်နေလိုက်သည်။

“ညည်းဗိုက်က ဘယ်နှစ်လရှိပြီလဲ”

“လေးလလောက်တော့ ရှိမယ်ထင်တယ်ဆရာ”

“ညည်းတို့ အဲဒါတွေခက်တာ၊ လင်ယူဖို့ပဲသိတယ်၊ တကယ်မှတ်သားရမယ့်ဟာတော့ မရေမရာနဲ့၊ ညည်းဗိုက်အနည်းဆုံးခြောက်လအကျော်ပဲ။ ရည်းစားနဲ့ချိန်းရင်တော့ အတိအကျမှတ်မိမှာ”

“အာ ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ကျွန်မမေ့တာ”

“အေးပေါ့၊ ဒါမျိုးတော့မေ့ပေါ့၊ မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက အဝတ်အစားချုပ်ဖို့နဲ့ နတ်မြှောက်ဖို့တော့ မမေ့ဘူးမဟုတ်လား”

ကောင်မလေး ရယ်ကျဲကျဲလုပ်နေသည်။ ဘေးမှာပါလာသော အဖော်က အမေဖြစ်ဟန်တူသည်။

“အောင်မလေးဆရာရယ်၊ အဝတ်အစားချုပ်ဖို့ ဝေလာဝေး၊ သူယူတဲ့လင်က ဘာမှပါမလာလို့ ကျွန်မတောင် နတ်ဖိုးပေးလိုက်ရသေး”

မျက်နှာကို ခေါင်းပေါင်းဖြင့်ချွေးသုတ်ပြီး ကပျာကယာဝင်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားလဲ အဲဒါခက်တာ၊ တကယ်ဆို မရှိတဲ့အထဲ နတ်ကိုပူဇော်ပသနေမယ့်အစား ကိုယ့်သားသမီးအတွက် အိုးခွက်ပန်းကန်လေး ဝယ်ပေးလိုက်တာက အဆင်ပြေဦးမယ်”

“ဒါတော့ ဆရာရယ်၊ ရိုးရာကိုး”

“ခင်ဗျားတို့တွေ ပြောလိုက်ရင်ဒါပဲ၊ အခုအချိန်မှာ ကျုပ်က ဖြစ်နိုင်ရင် အမိန့်ထုတ်ချင်တာဗျ၊ မင်္ဂလာဆောင်မယ့်လူငယ်အားလုံး နတ်မမြှောက်ဘဲ သွေးစစ်ကြပါလို့ ပြောချင်တာ”

“မပြောကောင်း၊ မဆိုကောင်းဆရာရယ်၊ နတ်ကိုင်ပျံမယ်၊ ဖွ..... ဖွ”

အမေဖြစ်သူက လက်အုပ်ချီပြီး ပျာပျာသလဲတောင်းပန်၍ ဆရာဝန်က တဟားဟားရယ်သည်။

“မပူပါနဲ့ဗျာ ကိုင်မဲ့ကိုင် ခင်ဗျားတို့မကိုင်နဲ့ ကျုပ်ကိုပဲကိုင်”

ဆရာဝန်က ရင်ဘတ်ကိုပုတ်ပြီးပြော၍ အပြင်မှာထိုင်နေသော လူနာတွေအားလုံး ရယ်ကြသည်။

“ခုကြည့်လေ ဆေးရုံမှာ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တိုင်း ကိုယ်ဝန်ဆောင်တွေ ကြည့်ပေးနေတဲ့ကြားကမလာဘူး။ ခုရောဂါဖြစ်မှ ကျုပ်ဆီရောက် လာတယ်။ ရင်တွေကလဲ ကျပ်နေတယ်။ ဗိုက်ထဲမှာလဲ လေတွေ တစ်အား၊ အမေကလဲ ကြည့်ဦး၊ ဝါးခြမ်းပြား ခရုကပ်နေသလိုပဲ”

“ဆရာရယ်၊ လုပ်ရတာလဲ နားရတာမှမဟုတ်တာ”

“မနားရတာတော့ ခင်ဗျားတို့မှမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်လဲ လုပ်မှ စားရတာ၊ ဒီတော့ ကျုပ် ဆရာမကြီးကို စာရေးပေးခဲ့တယ်။ ခင်ဗျား တို့သမီး ကျန်းကျန်းမာမာဖြစ်ချင်ရင် ဆေးရုံတက်မွေး”

“ဆရာရယ် ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဆေးရုံမှာကဖြစ်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ အရပ်ထဲမှာမွေးမှ မဖြစ်မှာ၊ ဘာမှမပူနဲ့ ကျုပ်စာရေးပေးခဲ့မှာ၊ ဆေးရုံတက်ဖို့သာ ခင်ဗျားတို့ တာဝန်”

ဆရာဝန်က ပြောလည်းပြော၊ လက်ကလည်း ဆေးတွေထုပ် ပေးသည်။

“ဒီဆေးကို မှန်မှန်သောက်၊ နောက်တစ်ပတ်ကစပြီး ဆေးရုံ မှာလာပြ။ ရော့ ဆေးဖိုးမပေးခဲ့နဲ့”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာရယ်”

“ကျေးဇူးတင်တယ်ဆို ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်စကားနားထောင်၊ ဘယ်နဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်ဒီကလူတွေ အံ့ဩလို့မဆုံးဘူး၊ မင်္ဂလာဆောင် ရင်တော့ ဆယ့်လေးငါးသိန်းအကုန်ခံပြီး ဆောင်ပြပါလိမ့်မယ်၊ မရှိ လဲ ချေးငှားပြီး ဆောင်ကြတယ်၊ တကယ့်အသက်လုရတဲ့ ကျန်းမာ

ရေးကျတော့ အလွယ်လုပ်တယ်။ စောင်လေးကာပြီး ကလေးမွေး သတဲ့၊ လူမသိရမယ့်ဟာ လူသိအောင်လုပ်ပြီး လူသိရမယ့်ဟာ ကျတော့ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးလုပ်၊ ဒီကြားထဲမမွေးနိုင်ရင် မချိမဆန့် ဝိုင်းတွန်းကြသေးတယ်”

“ဒါကတော့ ဓလေ့ကိုးဆရာရဲ့” ဘေးမှာထိုင်နေသော အမျိုး သမီးကြီးက ဝင်ပြောသည်။

“တောဓလေ့ဆိုတဲ့စကားကို မပြောနဲ့ဗျ၊ အခု ခင်ဗျားတို့တော သားတွေ မြို့တက်လာလိုက်ရင် ဆိုင်ကယ်တောင် ဈေးအမြင့်ဆုံး စီးတာ။ သုံးလိုက်ဖြုန်းလိုက်တာလဲ သူတို့အပြင်မရှိဘူး”

“ပဲဈေး စပါးဈေးကောင်းတာကိုး ဆရာရဲ့”

“ဒါပဲလေ၊ ခေတ်မီရင် အကုန်လုံးလိုက်ခေတ်မီပေါ့၊ ဘယ်နဲ့ ကျန်းမာရေးဆိုမှ နောက်တွန့်နေရတယ်လို့၊ တစ်လောကပဲ ကြည့်လေ၊ ကောင်မလေး ဆယ့်ကိုးနှစ်ပဲရှိသေးတယ်၊ မိဘတွေ ကလဲ ပြေလည်ရဲ့သားနဲ့၊ တောမှာလက်သိပ်ထိုးမွေးပြီး နောက်ဆုံး မရမှ ဆေးရုံတင်လာတယ်။ ဒါတောင် အရန်သားဖွားက အတင်း ခေါ်လာလို့၊ ကောင်မလေးဆိုတာ ရစရာကိုမရှိဘူး၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်လဲ ပြောလိုက်တယ်”

ဆရာဝန်က ပြောလက်စကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စရပ်ထားပြီး ပြုံးနေ၍ အားလုံးစိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေကြသည်။

“ကောင်မလေး သနားစရာဗျာ၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ပဲ ရှိသေး တယ်၊ မိန်းမကြီးလေးငါးယောက် ဝိုင်းတွန်းထားတော့ မချိမဆန့်ပေါ့”

ဆရာဝန်က ရယ်စရာပြောနေသော်လည်း သူမရယ်နိုင်ခဲ့။
ရင်ထဲမှာ နှင့်နှင့်ကြီး ခံစားလိုက်ရသည်။

“ကဲ နောက်တစ်ယောက်”

ဆရာဝန်က ထုံးစံအတိုင်း တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ခေါ်
သည်။

“ဘာဖြစ်လဲပြော”

“ကိုယ်တွေ ယားတယ်ဆရာ”

“အေး အဲဒါ ညည်းတို့အားလို့ယားနိုင်တာ၊ ကျုပ်တို့မအားလို့
မယားရဘူး၊ မှန်းပြစမ်း”

ဆရာဝန်က ကောင်မလေးလက်ချောင်းတွေကို သေသေ
ချာချာကြည့်သည်။

“ဟင်း၊ မယားခံနိုင်လား ဝဲတွေ၊ ညည်းအိမ်ရောက်ရင် ညည်း
အဝတ်အစားတွေရော အသုံးအဆောင်အိပ်ရာတွေပါ ရေနေ့နဲ့
လျှော်ပစ်၊ ကြားလား၊ တော်ကြာ ဝဲစွဲမယ်၊ နူရာဝဲစွဲ၊ လဲရာသူခိုး
ထောင်းဆိုတာ ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား”

ကောင်မလေး တခစ်ခစ်ရယ်သည်။

“နောက် ယားနည်းတစ်မျိုးရှိသေးတယ်၊ သူကတော့ ဝဲမဟုတ်
ဘဲယားတာ၊ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ သန်ကောင်တွေများလာရင် ယား
တာပဲ”

“ဟုတ်လားဆရာ၊ ကျွန်တော်လဲ တစ်ခါတလေ အခြောက်
တိုက် ယားတယ်” အဖော်ပါလာသူအမျိုးသားက ကောက်ကာ
ငင်ကာထပြောလိုက်၍ လူနာတွေ ရယ်ကြသည်။

“အခြောက်တိုက်ယားယား၊ အစိုတိုက်ယားယား၊ ခင်ဗျားတို့
ဒီအနီးတစ်ဝိုက်ရွာတွေမှာ လူကြီးကလေး တစ်နှစ်တစ်ခါ သန်ချ
ဆေးသောက်သင့်တယ်”

ဆရာဝန်စကားကို သူစိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေမိသည်။
သူလည်း တစ်ခါတစ်ရံ ယားတတ်သည်မဟုတ်ပါလား။

“ခင်ဗျားတို့ ဒီမြို့မှာပဲကြည့်လေ၊ အိမ်သာတွေ ချောင်းရိုးဘေး
မှာစီလို့၊ ဆောက်ထားတဲ့တိုက်တွေကတော့ မိုးထိလို့၊ ချေးတုံး
ကတော့ ရေထဲမှာ ပေါလော၊ တကယ်တော့ ကျန်းမာရေးဆိုတာ
ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းသန်နေလို့ မပြီးဘူး၊ ကိုယ့်မိသားစု၊ ကိုယ့်
ပတ်ဝန်းကျင်၊ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာလဲ သန်ရှင်းမှုရှိမှ ပြီးပြည့်စုံတာ၊
ကျုပ်သာ ဒီရပ်ရွာမှာ ပြောဆိုခွင့်ရှိရင် ရပ်ကွက်ထဲကအိမ်သာတွေ
ကို အလျင်စစ်မှာ”

သူ့မျက်နှာပြင် ထူအမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။ သူနှင့်မျက်မှန်း
တန်းမိသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ရှိမနေ၍ တော်တော့သည်။

“ဟုတ်တယ်လေဗျာ၊ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မြို့တစ်မြို့ပဲ
ဖြစ်ဖြစ်၊ ပညာရေးနဲ့ကျန်းမာရေးက အရေးကြီးဆုံးပဲ၊ ဘယ်လောက်
ပဲဝင်ငွေကောင်းကောင်း မကျန်းမာလို့ကတော့ ဆေးကုတာနဲ့ကုန်
မှာပဲ”

ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ သူတွေ့နေမိသည်။ သူတို့မြို့ကလေး
သည် ချောင်းရိုးမြောင်းရိုးများပေါများလွန်း၍ ယင်လုံအိမ်သာ
ကိစ္စက အိမ်တိုင်းစေ့ဖြစ်မလာခဲ့။ မြောင်းရိုးအနီးအပါးရှိသော အိမ်

များက အိမ်သာကို မြောင်းထဲမှာပင် ချဆောက်ထားသည်။ မိုးရာသီ ဆိုလျှင် ရေထဲမျော၍ ကိစ္စပြီးသည်ထင်နေသော်လည်း နွေရာသီ ဆိုလျှင် အိမ်သာနောက်မှ ဗွတ်အိုင်ဖြစ်ပြီး ယင်တလောင်းလောင်း ရှိနေခဲ့သည်။

သည်အတွက်လည်း မိုးဦးလေဦးကျအချိန်များတွင် မကြာခဏ ဝမ်းရောဂါဖြစ်ကြသည်။ ယခုနောက်ပိုင်း ဆရာဝန်၏ သတိပေးတားမြစ်ချက်များ မကြာခဏမြို့တွင်းလှည့် ကြေညာသည် ကို သူသတိထားမိနေသည်။

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျန်းမာရေးက ကောက်ရိုးမီးနဲ့တူပြီး ပညာရေးက ဖွဲမီးလိုပျ၊ ကျန်းမာရေးချို့ယွင်းရင် ဟုန်းခနဲလောင် ပြီး ပညာရေးချို့ယွင်းရင်တော့ တငွေငွေလောင်မှာပဲ”

“ကျွန်တော်ပြောတာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ဆရာကြီး”

သူ့အလှည့်ရောက်ခါနီးပြီဖြစ်၍ အပေါက်ဝမှာစောင့်နေသော ဆရာကြီးကို ဆရာဝန်က အဖော်ညှိလိုက်သည်။ ကျောင်းဆရာ ဟောင်းကြီး ဖြစ်ဟန်တူသော ဆရာကြီးက ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ခေါင်းညိတ်နေသည်။

“ဆရာကြီးရော အရင်လိုချောင်းဆိုးတာပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ချောင်းကတော့ သိပ်မဆိုးတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာပြောင်းတော့မယ်ဆိုတော့ ဆေးချက်ကလေး လိုချင်လို့ပါ”

“ဟား ဟား၊ ဆရာကြီးတို့ကလဲ မပူပါနဲ့ဗျာ၊ နောက်ဆရာဝန် ကလဲ မကြာခင်ရောက်မှာပါ”

“ရောက်တော့ရောက်တာပေါ့ ဆရာရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာ့လို ရင်းနှီးဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူးလေ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော်တို့က ဆရာ ကိုဆွဲထားချင်တာ”

“ဟင်း ဟင်း၊ မိုးဆိုတာ တစ်နေရာတည်း ရွာနေလို့ မကောင်း ဘူးဆရာကြီးရဲ့၊ နေရာအနှံ့ရွာမှ ကောင်းတာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော် က ခြေသလုံးအိမ်တိုင် သွားချင်နေတာ” ဆရာဝန်က သူ့စကားကို သူ့ကိုယ်တိုင် ပြန်သဘောကျပြီး ရယ်နေသည်။

“ဆရာကြီး ခုတင်ပေါ်ကြွပါ”

လူနာအိပ်စင်ပေါ် ဆရာကြီးရောက်သွား၍ ဆရာဝန်နားကြပ် တပ်ပြီး စမ်းသပ်သည်။

“ဆရာကြီးက ကျောင်းဆရာပီသတာပဲ၊ စေတနာ၊ ဝါသနာ၊ အနစ်နာအပြင် အဆုတ်နာပါ ယူထားတာကိုး၊ ပေါ့တော့မပေါ့နဲ့ ဆရာကြီးရေ၊ လမ်းများများလျှောက်၊ ဆေးလိပ်မသောက်နဲ့၊ ကျွန်တော်ပေးတဲ့ဆေး မှန်မှန်သောက်၊ အသီးအရွက် များများစား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်တော်လဲ ဆရာပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်နာ ပါတယ်”

“ကျွန်တော်ရောက်မှ ဒီဆေးရုံမှာ အဆုတ်ရောဂါနဲ့သေတာ ငါးဆယ့်တစ်ယောက်ရှိပြီ ဆရာကြီး၊ ဒီတော့ အဆုတ်ရောဂါကလဲ ကျွန်တော်တို့ သတိထားကာကွယ်ရမယ့် ရောဂါပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ရောဂါဆန်းတွေက များလာသလို သမားရိုးကျရောဂါတွေလဲ မေ့ထားလို့ မရဘူးဗျ”

“ဆရာကြီးတို့ သတိထားရမယ့် ရောဂါတစ်ခု ကျွန်တော်ပြော လိုက်ဦးမယ်။ ဟိုတစ်လောက ကျွန်တော့်သားကိုကျွန်တော်က ကျန်စစ်သားအကြောင်းပြောပြတယ်။ သားက ဘယ်လိုပြန်ပြော တယ်မှတ်လဲ”

“ဘယ်လိုပြန်ပြောလဲ ဆရာ”

ဆရာကြီးစိတ်ဝင်စားသလို သူလည်း စိတ်ဝင်စား၍ နားစွင့် လိုက်မိသည်။

“ဖေဖေပြောတဲ့ ကျန်စစ်သားက ပါဝါရိန်းဂျားလို သေနတ်ပစ် တတ်လို့လားတဲ့ အဲဒါ ဆရာကြီးတို့ ကျောင်းဆရာတွေရဲ့တာဝန်ပဲ”

“ဟား ဟား ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ ကလေးတွေရဲ့ရင်ထဲကို မရောက်ရောက်အောင်ထည့်ပေးရမှာ ဆရာတွေရဲ့တာဝန်ပဲ။ အခု နောက်ပိုင်းကလေးတွေ ခံစားမှုနည်းတာတော့ အမှန်ပဲ”

“ဒါကတော့ မျိုးဆက်ကွာဟမှုပေါ့ဗျာ၊ ပြုပြင်ပေးရမှာက ကျွန်တော်တို့ဆရာကြီးတို့ လူကြီးတွေရဲ့တာဝန်ပဲ”

သူ သက်ပြင်းတစ်ခုကို မသိမသာချလိုက်မိသည်။

“ကဲ နောက်တစ်ယောက်လာလို့ရပြီ” သူ့အလှည့်ရောက်ပြီမို့ အဖေကိုလက်တွဲပြီး ဆေးခန်းအတွင်း သူဝင်လာလိုက်သည်။ ဤမျှ စကားတွေ ပြောနေသောဆရာဝန်ကို ရောဂါအကြောင်းပြောရမှာ သူဝန်လေးနေမိသည်။

“အားနာလိုက်တာဗျာ၊ ကျွန်တော်လဲ ပြောင်းတော့မယ့်ဆဲဆဲမို့ ပစ္စည်းတွေပို့လိုက်တော့ လူနာတွေ ထိုင်စရာမရှိဖြစ်သွားတယ်”

“ရပါတယ် ဆရာ၊ အခိုက်အတန့်တော့ ဒီလိုပဲပေါ့” စိတ်ထဲနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်ကို သူပြောလိုက်မိသည်။

“ဆေးရုံထဲမှာတော့ ခုံတွေရှိတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကလဲ ကိုယ်ပိုင် ပစ္စည်းမဟုတ်ရင် ကိုယ့်အကျိုးအတွက် သုံးဖို့ဝန်လေးတယ်” လူအချို့နှင့်ကွာခြားလွန်းသောစိတ်ကို သူလေးစားမိသည်။ ကိုယ့် ပစ္စည်းဆိုလျှင် အပ်တစ်ချောင်းပင် တန်ဖိုးထားတတ်ပြီး အများပိုင် ပစ္စည်းဆိုလျှင် ပေါ့ပေါ့ဆဆ သဘောထားတတ်သော အတ္တသမား အချို့ကို သူတွေ့ဖူးထား၍ ဆရာဝန်စကားကို သူတန်ဖိုးထားမိ သည်။ ဆရာဝန်က အဖေ့ရောဂါကို စေ့စေ့စပ်စပ်မေးသည်။

“အသက်ကြီးပိုင်းယောက်ျားတွေမှာ များသောအားဖြင့် ဆီး ကျိတ်ဖြစ်တတ်တယ်။ အချို့လဲ မတန်တဆဖြစ်လို့ ခွဲစိတ်ရတာမျိုး ရှိတယ်။ အဘက အဲဒီလောက် မဆိုးပါဘူး။ ကျွန်တော်ဆေးပေး လိုက်မယ်။ နောက် ဆီးသွားမကောင်းတာမျိုးရှိခဲ့ရင် ကြိုပြီးဆေးခန်း ပြပေါ့”

“ဆရာ့ဆီစောစောလာလိုက်ရင် ကျွန်တော်ကောင်းမှာ၊ အခုလိုနောက်ကျသွားတော့ သေချာမကုလိုက်ရဘူး”

အဖေ အားမလိုအားမရ အပြောကြောင့် ဆရာဝန်ရယ်သည်။

“သေချာကုလိုက်တယ်လို့ပဲ သဘောထားပါအဘ၊ ရောဂါ တစ်ခုရဲ့ဇာစ်မြစ်သိပြီး ဂရုစိုက်ဆင်ခြင်ရင် ပျောက်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော်က သွေးတိုးနှလုံးအပြင် အခု ဆီးသွားရတာပါ အဆင်မပြေတော့ သားသမီးကိုပြောရတာ အားနာတယ်”

“ဘာမှ အားမနာပါနဲ့အဘ၊ ကိုယ်မွေးပေးလို့ သူကြီးတာ၊ ကိုယ့်ကျေးဇူးတွေ သူ့မှာအများကြီး၊ ဘာမှ အားနာစရာမရှိဘူး”

သူ ရောယောင်ပြီး ရယ်နေလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ဆရာ၊ နောက်ပြောင်းရမယ့်နေရာက ကောင်းရော ကောင်းရဲ့လား”

‘အဖေစပ်စပ်စုစုမေးနေ၍ သူ့အားနာမိသည်။ ဆရာဝန်က အပြုံးမပျက် ပြန်ပြောသည်။

“နေရာကောင်းဖို့ အဓိကမဟုတ်ပါဘူး အဘ၊ စေတနာ ကောင်းဖို့ပဲ လိုတာပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ နေရာဆိုတာ စေတနာ လို့ပဲ ထင်တယ်”

သည်လိုမြို့မှာ သည်ဆေးခန်းအပြင်အဆင်မျိုးနှင့် လူနာတွေ တန်းစီနေခြင်းက ဆရာဝန်စကားကို သက်သေပြနေသည်။ အဖေ ရောသူပါ စကားပြန်ပြောဖို့ ဆွံ့အ၊နေဆဲ သားအမိနှစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ အဝတ်အစားရော လူပါ နွမ်းပါးဟန်ရှိသည်။

“ဆရာပြောင်းတော့မယ်ဆိုလို့ အပြေးအလွှားလာလိုက်ရတာ ဆရာရယ်၊ ဒီမှာလေ သားက ဆရာကသူ့အသက်ကယ်ထားတာ ဆိုပြီး မဖြစ်မနေ ရွာထွက်လက်ဆောင်လေးတွေ ပေးချင်တယ်ဆို လို့ပါ”

ငါးရုံခြောက်ဟုထင်ရသော အထုပ်တစ်ထုပ်နှင့် ဘဲဥအချို့ကို စားပွဲပေါ်တင်ပြီး သားအမိနှစ်ယောက် ဆရာဝန်မျက်နှာကို တငေး

တမောကြည့်နေကြသည်။ ထိုမျက်လုံးများ၏အဓိပ္ပာယ်ကို သူ ကောင်းကောင်း နားလည်လိုက်သည်။

သူ့ဆေးခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဒဏ်ရာ တစ်ခုပါလာသည်။ ထိုဒဏ်ရာကိုကုစားနိုင်ဖို့ သူ့နေရာကောင်း ကောင်း ရှာရပါလိမ့်မည်။

ပွဲ တစ္ဆေ

ရွာဘုရားပွဲမှာ ပွဲသွင်းဖြစ်သည်ကြားတော့ မိဦးပျော်သည်။ မိဦးတို့ရွာသားတွေ ပွဲငတ်နေတာကြာခဲ့ပြီ။ သက္ကလလို ရွာကြီးတွေမှာ မကြာခဏပွဲသွင်းသည်။ ရွာမှ လူငယ်အချို့ သွားကြည့်ကြသည်။ သို့သော်လည်း လူနည်းစုဖြစ်၍ အများစုက မကြည့်နိုင်ကြပါ။

မိဦးပင် တစ်ခါက အဖေ့ကို ပူဆာကြည့်ဖူးသည်။

“မိန်းကလေး ပွဲကြည့်တာ လွယ်တယ်များမှတ်နေလား၊ ပြီးတော့ တစ်ရပ်တစ်ကျေးသွားကြည့်ရမှာ၊ နောက်တစ်ခါ ပူဆာရင် အသိပဲ”

မျက်ထောက်နီကြီးနှင့်အဖေပြော၍ မိဦးလန့်သွားသည်။ အဖေ့ကို ပြောမရတော့ အမေ့ကို ပြောကြည့်သည်။

“အမလေးမိဦးရယ်၊ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့၊ ဖျာတစ်ချပ် ငါးထောင်၊ ခြောက်ထောင်၊ ရုံဝင်ခလဲ နည်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီကြားထဲ စားမှာသောက်မှာ ရှိသေးတယ်၊ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့အေ”

ဒီလိုနှင့် မိဦးပွဲနှင့်ဝေးခဲ့ရသည်။ ပြောရလျှင် ပွဲဟူ၍ သူများပြောသံကြားနှင့်သာ ပြောလိုက်ရသည်။ ဘုရားစူးကျိန်ပြောဝံ့သည်။ မိဦး ပွဲတစ်ခါမှ မကြည့်ဖူးခဲ့။

ရွာဘုရားပွဲဆိုတော့ မိဦးအကြိုက်ဖြစ်သွားသည်။ ကိုယ့်ရွာနှင့် ကိုယ့်ပွဲ ဘယ်လောက်ကြည့်ကြည့် အကြောင်းမဟုတ်။ ပွဲကလည်း တကယ်နာမည်ကြီးပွဲ၊ လူတိုင်းပါးစပ်ဖျားမှာ ထိုမင်းသားနာမည်ကြားနေရသည်။ ဗီဒီယိုရုံမှာလည်း သူ့အခွေပြသည်။ ထိုပွဲသေချာသွားပြီဆိုတော့ မိဦးတို့ရွာအပျိုတွေ ပျော်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ ယခုကတည်းက ပိုက်ဆံစုသူက စုသည်။ အဝတ်အစားချုပ်သူက ချုပ်သည်။ မိဦးလည်း အဖေနှင့်အမေကို အပြတ်ပြောထားသည်။ ပွဲက သလောက် မိဦးကြည့်မည်။ ညစဉ် ဖျာတစ်ချပ် ဝယ်ဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ပိုက်ဆံအတွက်လည်း မိဦးမပူရ။ မောင်နှမနှစ်ယောက် ပဲခူးခစုထားသည်။ ပဲကောက်သင်းလည်း ကောက်မည်။ ကိုထူးက အဖေမသိအောင် ပဲတစ်တင်းခိုးထားမည်လည်း ပြောသည်။

သူများတွေပြောသလို ပွဲကို ဇိမ်နှင့်ကြည့်မည်။ လက်ဖက်သုပ်လည်းထည့်မည်။ ရေဘူးလည်း ထည့်မည်။ သကြားလုံး၊ မုန့်စားစရာအစုံအလင် ထည့်သွားမည်။ ဖျာတစ်ချပ်လုံးမှာ မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်းဖြစ်၍ အိပ်ချင်လည်းအိပ်နိုင်သည်။ ပွဲညမှာ ဝတ်ရန် အင်္ကျီလည်း ချုပ်ထားသည်။ ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် အိမ်မှာနေသလို ပါးကွက်ကြီးနဲ့မဖြစ်။ မင်းသားလှမ်းကြည့်လျှင် အရပ်

ဆိုးမတွေဟု ထင်သွားမှာလည်း စိုးသည်။ မြို့သူတွေလိမ်းသလို မိတ်ကပ်လိမ်းပြီး နှုတ်ခမ်းနီဆိုးဖို့လည်း မိဦးစဉ်းစားထားသည်။

ဘုရားပွဲမှာ ပွဲသေချာမည်ကြားကတည်းက မိဦးအတွေးထဲမှာ အချိန်ပြည့် ပွဲအကြောင်းသာ ရှိသည်။ အတွေးနှင့် ပျော်လိုက်ရ သည့်ဖြစ်ခြင်း။ ဒီလိုနှင့် ဘုရားပွဲ ရောက်ပါပြီ။

“မိဦးရော၊ ကိုထူးရော၊ အမေပွဲဈေးရောင်းဖို့ ဝိုင်းကူရမယ်၊ ပွဲထွက်တော့ သွားကြည့်ပေါ့၊ နင့်အဖေလဲ အတူတူပဲ”

“ဟာ အမေကလဲ”

ကိုထူးက ငြင်းသည်။ မိဦးလည်း စိတ်ညစ်သွားသည်။ သည်ပုံ အတိုင်းဆို မိဦးစိတ်ကူးယဉ်သမျှတွေ နေလာနှင်းပျောက်ဖြစ်ပြီပေါ့။

“အမေကလဲ တစ်ခါတလေ ပွဲကြည့်ရတဲ့ဟာ”

မိဦးအမေ့ကို ဆင်ခြေတက်ကြည့်သည်။

“ဟဲ့ ကြည့်လို့ရတယ်လေ၊ ပွဲက ဆယ်နာရီ၊ ဆယ့်တစ်နာရီမှ ထွက်တဲ့ဟာကို”

“အမေကလဲ ဟုတ်လို့လား”

အမေ့စကားကို မိဦးမယုံ၊ မိဦးစိတ်ထဲ ပွဲဆိုလျှင်နေဝင် သည်နှင့် ကရသည်ဟု ထင်ထားခဲ့သည်။

“ငါ ပွဲကြည့်လာတာ အံတိုနေပါပြီ မိဦးရယ်၊ နင့်ကိုမွေးပြီးမှ ငါမကြည့်ရတာ၊ အခုနောက်ပိုင်းပွဲတွေ ပိုဆိုးသေးတယ်၊ ဒီကြားထဲ စတိုးရိုက်ဆိုလား၊ ဘာဆိုလား ရှိသေးတယ်”

“ဟာ စတိတ်ရှိုးပါ အမေကလဲ”

“အေး၊ အဲ့ဒါကြီးကလဲ အကြာကြီးလုပ်နေတာ”

သွားပါပြီ၊ မိဦး ခဲလေသမျှ သဲရေကျရပြီ။ ညဦးမှ လှလှပပ ပြင်ဆင်ပြီး အစွမ်းကုန်နွဲ့မည်ဟု အားခဲထားသမျှ လွဲခဲ့ပြီ။ ဒီကြားထဲ ပွဲဈေးက ရောင်းရဦးမည်။

“မိဦးရယ်၊ အမေလဲ ကိုယ့်ရွာမှာ ပွဲလေးရှိတုန်း အမြတ်အစွန်း လေးကျန်အောင် လုပ်ရတာပါ၊ မမြတ်ဘူးဆို တစ်ညနှစ်ထောင်၊ သုံးထောင်ကျန်လဲ ကိုယ့်အတွက်နည်းလား”

အမေချော့ပြောတော့ မိဦးခေါင်းညိတ်ရသည်ပေါ့။ ပြီးတော့ မိဦးက အကြီး။

တကယ့်ပွဲညမှာတော့ မိဦးဖတ်ဖတ်မောသည်။ နေပူလို့ညချမ်း၊ တပေါင်းလသရမ်းဆိုသော စကားက မှန်သော်လည်း မိဦးချွေးပြန် နေသည်။ မပြန်ခံနိုင်ရိုးလား၊ အမေက အကြံကြီးသူဖြစ်သည်။ မိဦး တို့ကိုပြောစဉ်က ဈေးရောင်းမည်သာပြောသည်။ ဘာရယ်ညာရယ် မပြော။ တကယ်ရောင်းပြီဆိုတော့ အမေ့အလုပ်က အရှုပ်ကြီး၊ အမေရောင်းသည်က မုန့်ဟင်းခါးနှင့်အသုပ်၊ အလုပ်ရှုပ်ရသည့် ကြားထဲ အဖေ့ကို ကွမ်းယာရောင်းခိုင်းပြီး ကိုထူးကို ရေခဲရေ ရောင်းခိုင်းသည်။

အမေ့ကို မိဦး မပြောချင်တော့။

ပထမတော့ ဈေးရောင်းရတာ ရှက်သလိုလိုရှိသည်။ နောက် ပိုင်း လူကျလာ၍ ပိုက်ဆံတွေပွေးခနဲ မြင်ရသောအခါ မိဦးပျော် လာသည်။ အဖေ့ကွမ်းယာဆိုင်ကလည်း အရောင်းသွက်သည်။ ကိုထူးရေခဲရေကလည်း ပွဲဈေးတန်းက ကက်ဆက်သံနှင့်အပြိုင်

ဆူညံနေသည်။ အမေ့အကြံ မဆိုးပါ။ အမေ့ဆိုင်မှာ မုန့်ဟင်းခါး၊ အသုပ်စားပြီးသူသည် အဖေ့ဆိုင်မှာ ကွမ်းယာစားသည်။ ကိုတူးဆီ မှာ ရေခဲရေသောက်သည်။ လူပျိုးချိန်မှာ မိဦးအမေ့ကို မေးကြည့် သည်။

“အမေ၊ အဖေက ဘယ်တုန်းက ကွမ်းယာ ယာတတ်သွား တာလဲ”

“ညည်းနှယ်အေ၊ ကွမ်းယာတာများ ဆန်းလို့လား၊ တို့ တစ် သက်လုံးယာစားလာတာ၊ ကွမ်း၊ ကွမ်းသီး၊ ထုံးပါပြီးပြီပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးလေ အမေရဲ့၊ မှာတဲ့သူက အမျိုးမျိုးမှာနေတာ၊ အမေ မကြားဘူးလား၊ အဖေမသိတဲ့ အင်္ဂလိပ်နာမည်တွေရော မှာနေတာ”

“တော်ပါ မိဦးရယ်၊ သူ့ဟာသူ ဘာမှာမှာ၊ နင့်အဖေကလဲ ဘယ်လိုယာပေးပေး၊ အချိန်တန်တော့ ကွမ်းတံတွေးက အနီထွက် တာပါပဲ”

အမေပြောတော့လည်း ဟုတ်တာပဲဟု မိဦးစိတ်ထဲတွေးနေမိ သည်။ သို့သော်လည်း လူငယ်ပီပီ အတွန့်တက်ချင်သည်။

“စားမကောင်းတော့ရော အမေရာ”

“စားမကောင်းတော့လဲ ပြန်ထွေးပစ်ပေါ့အေ၊ ပိုက်ဆံလာပြန် တောင်းလို့ ရတာမဟုတ်တာ၊ ကိုယ်ကလဲ နာမည်ကောင်းယူပြီး ကွမ်းရောင်းစားမှာမှ မဟုတ်တာ၊ ခဏတစ်ဖြုတ် အခွင့်အရေးရတုန်း လုပ်ရတာ၊ ဟဲ့ မိဦး၊ စကားများနေတယ်၊ ရုံခါနေပြီ သွားတော့ဟဲ့”

ပွဲကရုံခါနေပြီဖြစ်၍ မိဦးတို့မောင်နှမ အပြေးအလွှားသွားရ သည်။ ရုံဝမှာ လူတွေတန်းစီနေ၍ မိဦးတို့လည်း ဝင်စီရသည်။ လူတွေကြားထဲ ဝင်တိုးမှ မိဦး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိထားမိသည်။ ကြက်သွန်လှီးလာ၍ ကြက်သွန်နံ့က တထောင်းထောင်းထနေ သည်။ စိတ်ကူးထဲက ပွဲကြည့်ညနှင့်တော့ ကွာပ။ မိဦးတို့ တန်းစီ နေဆဲ ရှေ့မှ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရန်တွေ့သံ ကြားရသည်။

“ဒီလို နှမသားချင်းမစာနာလုပ်လို့ မရဘူးနော်၊ လူတွေကို ဘယ်လိုမိန်းမစားတွေ မှတ်နေလဲ”

ထိုအမျိုးသမီး ဆူညံနေ၍ ပွဲလုံခြုံရေးတွေ ပြေးလာသည်။ မိဦးတို့အရွယ်တွေ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လက်တို့ပြောကြ သည်။ ရုံဝင်ပေါက်ကို သတိထားတဲ့။

“ဟင် ဒီလိုကြီးလား”

မိဦးမကြုံဖူး၍ နားရွက်တွေ ထူပူသည်အထိ ရှက်နေမိသည်။ လုံချည်ကိုသိမ်း၍ အင်္ကျီစကို တင်းတင်းဆွဲထားမိသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဟာ၊ ကိုယ်သတိရှိရင် ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

ရင်တဖိုဖိုနှင့် ရုံဝင်ပေါက်ကို မိဦးဖြတ်ခဲ့ရသည်။ ကိုတူးက အကောင်ပေါက်လေးဖြစ်၍ ဘာမျှမသိ။ တိုးဝှေ့ပြီး ဝင်သွားသည်။ ရုံထဲရောက်တော့ ဖျာရွာရခက်နေသည်။

“မဦးရေ ကျွန်တော်တို့ဖျာမှာ အလံဖြူလေး စိုက်ထားတယ်ဗျ” ကိုထူးက တိုးတိုးကပ်ပြောသည်။ ဒီလောက်ကျပ်ခဲ့နေတဲ့ လူ တွေကြားမှာ အလံဖြူရော ရှိပါ့မလား။ ကိုတူးက မစဉ်းစားဘဲ အလံ ဖြူကို အသည်းအသန်ရှာသည်။

“ကိုထူး နင်ပြောတော့ မင်းလမ်းဘေးဆို”
 “အင်းလေ၊ မင်းလမ်းဘေးပဲ၊ ရှေ့ဆုံးကနဲ့ နှစ်တန်းမြောက်”
 ကိုထူးပြောသမျှ မိဦးလိုက်ကြည့်သည်။
 “ဟေ့ ရွှေရည်ဦး၊ နင်တို့ဖျာ ဒီမှာ”

ကြည်မာအေးက အသံပြုကြီးနှင့်လှမ်းခေါ်မှ မိဦးဝမ်းသာသွားသည်။ တော်သေးရဲ့၊ မဟုတ်လျှင် လူတိုးလွန်း၍ မိဦးအသားတွေ ပွန်းပဲ့သွားနိုင်သည်။ အလယ်ကောင်မင်းလမ်းမှာ ရပ်နေရာမှ ဖျာရှိရာသို့ မိဦးလျှောက်သွားသည်။ ဖျာအချို့က လူရောက်နေပြီဖြစ်၍ မိဦးလျှောက်သွားလျှင် မကြိုက်ချင်ကြ။ စောစောက မလာဘူး၊ ပွဲထွက်ခါနီးမှ ရှုပ်တယ်ဟု တီးတိုးပြောပြီး ခြေထောက်ဖြင့် ကာထားကြသည်။ တောင်းတောင်းပန်ပန်နှင့် မောင်နှမနှစ်ယောက် လျှောက်သွားရသည်။ ဖျာရောက်တော့ မိဦး ဟင်းလုံးမချနိုင်သေး။ ကြည်မာအေးတို့ နောက်မှာဆို၍သာ မိဦးဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။ ဖျာကိုကြည့်ရင်း အသက်ရှူပုံကြပ်သွားသည်။ ဖျာက မိဦးတို့မောင်နှမ ထိုင်သာရုံပဲရှိသည်။ သည်ဖျာကိုများ သုံးလေးထောင် ပေးကြည့်ရသတဲ့။ မိဦးတို့ဘေးချင်းကပ် ဖျာတွေက မိဦးတို့ရွာသားတွေမဟုတ်။ ပွဲက နာမည်ကြီးပွဲဖြစ်၍ တစ်နယ်လုံး လာကြည့်ကြဟန်တူသည်။ ပွဲဈေးမှာ လူတွေ သိပ်တိုးနေသလို ပွဲခင်းမှာလည်း လူတွေကြပ်နေသည်။ လူတွေတရုန်းရုန်းကို ကြည့်ပြီး မိဦးခေါင်းမူးလာသည်။

အပြင်မှာ ဈေးရောင်း၍ ချွေးပြန်နေသော မိဦးအဖို့ ပွဲခင်းထဲ ရောက်ပါမှ ပိုပြီး စိတ်အိုက်ရသည်။ တပေါင်းညအအေးဓာတ်သည်

လှိုင်းထနေသော လူတပ်ကြီးကြောင့် အငွေ့ယုံထွက်သွားသည်။ ငြီးစိစိ၊ မူးရီရီနှင့် ပွဲအထွက်ကို စောင့်ရသည်ကလည်း စိတ်မရှည်ချင်စရာ။ ရုံခါပြီးချိန်အထိ ပွဲက မထွက်နိုင်သေး။ တစ်ချက်၊ တစ်ချက်မှာ ကလေးငိုသံစူးစူးကလည်း စိတ်ရှုပ်ချင်စရာ။ ပူဖောင်းမှာ ကျူရိုးတပ်ထားပြီး မှုတ်လိုက်တိုင်း တပွားပွားမြည်တတ်သော ပူဖောင်းပီပီသံကိုလည်း မိဦးအသည်းယားလှသည်။ မိဦးတို့ထက် နောက်ကျမှ ဝင်လာသူအချို့လည်း ရှိသည်။ မိဦးတို့ဖျာကို ခွကျော်ပြီး တစ်ဖက်ဖျာမှာ သိပ်ထားသောကလေးကို တက်နင်းမိ၍ ဆူဆူညံည ရန်ဖြစ်ကြသည်။ ချွေးနံ့၊ သေးနံ့၊ ညှော်နံ့၊ ဆေးလိပ်နံ့အပြင် အခြားအနံ့ပေါင်းစုံနှင့် နံစော်နေသော ပွဲခင်းသည် တကယ့်ကို ပွက်လောရိုက်နေသည်။ ပွဲမြန်မြန်ပြပါစေဟုသာ မိဦးဆုတောင်းမိသည်။ ညဉ့်က နက်လှပြီ။

မကြာမီ ဆုတောင်းပြည့်သည်။ ပွဲထွက်ပါပြီ။ စောစောပိုင်းက ဆူညံနေသောအသံများ အနည်းငယ် တိတ်သွားသည်။ ပွဲက ထုံးစံအတိုင်းကပြီ။ ပွဲမကြည့်ဖူးသော မိဦးတစ်ယောက် စင်ပေါ်မှ လှုပ်ရှားသမျှကို မျက်တောင်မခတ်တမ်း ကြည့်သည်။ စောစောပိုင်းက စိတ်ညစ်ညူးမှုပင် ပြေပျောက်သွားသလို ရှိသည်။ ပွဲထဲမှာ အချိန်မည်မျှ ကြာအောင် မိဦး အာရုံနစ်နေသည်မသိ။ ရုတ်ခြည်းဆိုသလို စင်တစ်ခုလုံး အမှောင်ချပြီး မြူးကြွသော တီးလုံးသံများ ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်း ထွက်ပေါ်လာ၍ မိဦးရင်တုန်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

မိဦးက ကိုထူးမျက်နှာကို ကြည့်သည်။ ကိုထူးက အူလည်လည် ပြန်ကြည့်သည်။ ရှေ့ဖျားမှ ကြည်မာကို လက်ကုတ်မေးရသည်။

“စတိတ်ရှိုးထွက်မှာဟ”

ကြည်မာက မိဦးထက် ဗဟုသုတ ပိုများသည်။ အမေပြောသည့် စတိုးရိုတ်ပါ။ ဆူဆူညံညံတီးလုံးများနှင့် မီးတွေက မှောင်လိုက်၊ လင်းလိုက်ဖြစ်နေ၍ ကြည့်ရသည်က စိတ်ချောက်ချားစရာ။ မီးခိုးလို ဖြူဖြူအရာတွေကလည်း အလိပ်လိုက် တက်နေသေးသည်။ ကြည့်နေဆဲမှာပင် မီးခိုးတွေကြားမှာ ဖြူဖြူအရာတစ်ခုပေါ်လာသည်။ ထိုဖြူဖြူအရာပေါ် မီးဆလိုက်ထိုးလိုက်မှ လူတစ်ယောက် ပုံသဏ္ဍာန် ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်လာသည်။ ပရိသတ်တွေ ဟေးခနဲ အော်လိုက်ကြသည်။ မိဦးတို့ မောင်နှမ အော်ရမလား၊ မအော်ရမလားမသိ။

ပရိသတ်အော်သံအဆုံးမှာ လူဖြူထံမှ အသံစထွက်လာသည်။ သီချင်းသံလား၊ စကားသံလား၊ မကွဲပြားသေး။ လူပုံသဏ္ဍာန်က တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးနေတော့သည်။ ကိုထူးက ပါးစပ်အဖြဲသားနှင့် သဘောကျနေသလောက် မိဦးက မျက်စိနောက်နေသည်။ စင်ထောင့်မှ ပရိသတ်တွေ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာသည်။

“ကြည်မာ၊ အဲ့ဒီသီချင်းကို နှင်းနားလည်လား”

“ဟေ့အေး၊ သိပ်တော့ နားမလည်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကြားပါ များတော့ နားလည်မှာပေါ့”

မိဦးစင်ပေါ်ငေးနေဆဲ နောက်ကလူ၏ ခူးခေါင်းက မိဦးကျောကို လာဆောင့်သည်။ မိဦးကျောအောင့်သွား၍ စိတ်တိုတိုဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ချစ်စရာလေး”

မိဦး နှုတ်ဆွံ့သွားသည်။ ရန်တွေ့မည့် စကားလုံးတွေ လည်ချောင်းဝမှာ ပျောက်သွားသည်။ မိဦးမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သူက မိဦးနှင့်ရွယ်တူသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။ ကပျာကယာပြန်လှည့်ပြီး ပွဲဆီ အာရုံနှစ်ထားလိုက်သည်။ အဆိုတော်တစ်ယောက် ပြောင်းသွားသည်။ အဆိုတော်က မိန်းကလေးဖြစ်နေ၍ စင်ထောင့်မှ ပရိသတ်တွေပိုပြီး လှုပ်ရှားလာသည်။ ဝတ်ထားသည့်အဝတ်အစားက ကိုယ်မှာကပ်နေပြီး တိုနဲ့နဲ့ သည်ကြားထဲ ခုန်ပေါက်ကလိုက်သေးသည်။ အဲ ။ မိဦး အံ့ဩလွန်း၍ ပါးစပ်မပိတ်မိ။ စင်အောက်မှ အပြိုင်လိုက်ကသူတွေက မိဦးတို့ရွာသားတွေ ဟုတ်ရဲ့လားမသိ။ ကလိုက်သည်မှ သောက်သောက်လဲ။ စင်ပေါ်နှင့်စင်အောက် အပြိုင်ကနေ၍ မိဦးဘယ်လို ကြည့်ရမှန်းမသိ။

“မိဦး၊ ဟိုမှာကနေတာ ကိုကြီးအောင်ဇေယျလဲ ပါတယ်”

ကိုထူးက အားကျသည့်လေသံဖြင့် ပြောသည်။ မိဦးကဖြင့် အံ့ဩလွန်း၍ ဘာပြောရမှန်းပင် မသိတော့။ မိဦးတို့ရွာသားတွေသည်အကတွေ ဘယ်ကများ သွားသင်ထားပါလိမ့်။

“အို ... အမယ်လေး”

မိဦး အလန့်တကြား အော်လိုက်မိသည်။ ပါးစပ်ကလည်းအော်၊ လက်ကလည်း အသားကုန် တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ မလန့်ခံနိုင် ပျံ့မလား။ မိဦးကိုယ်ပေါ် လူတစ်ယောက်လုံး ပြိုကျလာသည့်အဖြစ် က အရုပ်ဆိုးလွန်းလှသည်။

“မ ... မ ... တော်မိလို့ပါ”

လဲကျလာသူက အာလေးလျှာလေး တောင်းပန်သည်။ သူ့ ကိုယ်ကြီးကို မိဦးတွန်းထုတ်လိုက်၍ အနိုင်နိုင်ထူမတ်နေရသည်။

“ကောင်းတယ် ... မင်းကို မကပါနဲ့လို့ ငါပြောသားပဲ”

“ဘုရား ... ဘုရား”

မိဦး တကယ်ပင် ဘုရားတမိတော့သည်။ သည်လောက် မှူးနေ သည့်လူကများ ကချင်သေးတဲ့။ ကိုထူးက အစ်မဖြစ်သူအပေါ် လဲကျလာသူအား မျက်စောင်းတခဲခဲဖြစ်နေသည်။

“သွားမလုပ်နဲ့ မှူးနေတာ”

မိဦးက တိုးတိုးသတိပေးသည်။

“မှူးတော့ရော လုပ်စရာလား ... ဟ”

ကိုထူးက အရွယ်မရောက်သေးဘဲ ယောက်ျားလေးက ပြချင် လာသည်။ ကိုထူးစိတ်ဆိုးမည်စိုး၍ မိဦးမသိလိုက်မသိဘာသာ နေလိုက်ရသည်။ စတိတ်ရှိုးက အနည်းငယ်တည်ငြိမ်သွား၍ ပရိသတ်လည်း ငြိမ်သွားသည်။ ယခုမှပဲ မိဦး စိတ်သက်သာရာရ တော့သည်။ စိတ်ထဲက ပွဲထဲမှာ နစ်မျောနေဆဲ မိဦးကျောပေါ်သို့ အကောင်တစ်ကောင် တက်လာသလို ခံစားရသည်။ တရွရွနှင့်

အသည်းယားစရာကောင်းလှ၍ မိဦးလက်ဖြင့် ပုတ်ချလိုက်သည်။ မိမိရရမပုတ်မိသော်လည်း ရွရွပျောက်သွား၍ မိဦးငြိမ်နေလိုက် သည်။ စင်ပေါ်မှ မိဦးကြိုက်သော သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဆိုနေ၍ သီချင်းထဲ အာရုံရောက်သွားသည်။ သီချင်းဆိုတာ သည်လိုမှပေါ့ဟု မိဦးတွေးနေမိသည်။ သီချင်းက ဆွဲဆောင်မှုကြောင့် ပွဲခင်း တစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်နေသည်။ သည်လိုတော့လည်း ပွဲကြည့်ရတာ အကောင်းသား။

မကြာမီ မိဦးကျောက ရွစိစိ ဖြစ်လာပြန်သည်။ စိတ်ထင်လို့ လားဟု မိဦးစဉ်းစားနေဆဲ ထိုရွရွကောင်က မိဦးပခုံးပေါ်တက်လာ ပြီ။ မိဦး ဖျတ်ခနဲပုတ်ချသည်။ ဘာမျှမတွေ့။ မိဦး သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လာသည်။ ရွရွက ရိုးရိုးရွရွမဟုတ်ကြောင်း မိဦးသိလာသည်။ နေနှင့်ဦးပေါ့။

မိဦး ပွဲဆီစိတ်နှစ်ထားလိုက်သည်။ ကိုထူးက ပါလာသည့်မှန် ကို တကျွတ်ကျွတ်ဝါးနေသည်။ ရှေ့ဖျာမှ ကြည်မာတို့အဖွဲ့က လက်ဖက်သုပ်ချိုင့်ကို ဖွင့်စားနေသည်။ အခြားသူများလည်း အေး အေးချမ်းချမ်း ပွဲကြည့်နေကြသည်။ မိဦးမှာသာ စိုးတထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေရသည်။ မိဦးထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ။ ရွစိစိအရာသည် ယခု တစ်ကြိမ်မှာတော့ မိဦးလက်မောင်းကြားမှာ ရှေ့ဘက်ဆီသို့ တရွရွ ရွရွလာနေသည်။ မိဦးက ဒူးကွေးပြီး ဒူးကိုလက်ဖြင့်ပိုက်ထားသည် မို့ အလွယ်တကူ ဝင်လို့ရသည်။ မိဦး မသိလေဟန်ဖြင့် ခန္ဓာကိုယ် မလှုပ်ရှားဘဲ မျက်လုံးကို အသာရွေ့ကြည့်သည်။ မှောင်နေ၍ မသဲ ကွဲသော်လည်း ဝါးတံထိပ်ဖျားမှာ ကြိုးတပ်ထားသော ကလေး

ကစားစရာအရုပ်ဖြစ်မှန်း မဦးသိလိုက်သည်။ သေချာသွားအောင် မိဦး သည်းခံနေလိုက်သည်။ မိဦးငြိမ်နေမှန်းသိ၍ အတင့်ရဲလာပြီး တဖြည်းဖြည်းရှေ့တိုးလာသည်။ မိဦးလက်ကို လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှား လိုက်သည်။

“အား ……”

ခပ်အုပ်အုပ်အော်သံကြားလိုက်ရ၍ မိဦးကျေနပ်သွားသည်။ ဘာရမလဲ မိဦးပဲ။ တုတ်ကို ဆွဲယူသလိုနှင့် အရှိန်နှင့် ဆောင့်တွန်း ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကောင်းတယ် မစပါနဲ့ဆို”

ခပ်သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရ၍ တမင်စနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း မိဦးသိပြီ။ မိဦးစိတ်ဖြောင့်ဖြောင့် ပွဲကြည့်ရမည်မဟုတ်။ သည်းမခံနိုင်၍ မိဦး ရန်တွေ့လျှင် ကိုထူးက ပါဦးမည်။ ကိုယ့်မောင်လေး ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်ကို ရန်ငြိုးရန်စ မရှိစေချင်။ ပြီးတော့ ပွဲခင်းထဲမှာ မိဦး ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေ အများသား။ ကိုယ့်ရွာမှာ ဗိုလ်လာကျသည် ဆိုပြီး ရန်ဖြစ်ကြလျှင် မိဦးနာမည်ပျက်မည်။ ဆုပ်လည်းစူး၊ စား လည်းရူးမို့ မိဦးစိတ်ညစ်သည်။ အင်းလေ နောက်တစ်ကြိမ်လုပ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပွဲကလည်း တစတစ အရှိန်တက်လာသည်။ ပရိသတ် က ပွဲဆီအာရုံရောက်နေ၍ ပွဲခင်းတစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်နေသည်။ မိဦးလည်း စိတ်အေးလက်အေး ဖြစ်သွားသည်။

“မိဦး လက်ဖက်သုပ်စား”

ကြည်မာက နောက်လှည့်ပြီး လက်ဖက်သုပ်ချိုင့်ကို ကမ်းပေး သည်။ မိဦး လက်ဖက်ချိုင့်ဆီ လက်လှမ်းလိုက်သည်။

“အား …”

မိဦး ဝဋ်လည်ပြီ။ အရှိန်နှင့်ဆွဲပစ်လိုက်သော သားရေပင်က မိဦးလက်ကို ဖြန်းခနဲ လာမှန်သည်။ စပ်လိုက်သည် ဖြစ်ခြင်း။

“မိဦး၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ကိုထူးမေးတော့ မိဦးပြောခက်သည်။ အမှန်အတိုင်းပြောလျှင် လည်း ကိုထူးက ရန်လိုဦးမည်။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ လက်ဓားထိထားလို့”

ကိုထူး ယုံသွားသည်။ ရှက်ရှက်နှင့် လက်ဖက်သုပ် တစ်ဖွန်း ခပ်စားလိုက်ရသော်လည်း ပါးစပ်ထဲ အရသာမတွေ့လှ။ ဒေါသ ကြောင့် မိဦးစိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေသည်။ ပွဲဆီလည်း အာရုံမရောက် တော့။ ဒီလူတွေကို မိဦး ဘယ်လိုတုံ့ပြန်ရမလဲ။ ပြောရင်းဆိုရင်း ကျောကို ဆီးစေ့လာမှန်သည်။ ကျောပြီးတော့ နားရွက်ဖျား။

“ပွဲက ကောင်းတယ်နော် … မိဦး”

ကြည်မာက မိဦးကို လှည့်ပြောသည်။ သူကတော့ ကောင်း မည်ပေါ့။ ဘေးမှာ အဒေါ်တစ်ယောက်လုံးပါသည်မို့ အေးချမ်း လုံခြုံစွာ ကြည့်နိုင်သည်။ ကြည်မာ့အဒေါ် ဒေါ်လုံးခင်က အာကြမ်း လျှာကြမ်း။ ပွဲခင်းထဲမှာ ထကြမ်းလိုက်လျှင် မိဦးပဲ အရွက်ကွဲမည်။ ဖျာနှစ်ချပ်ကျော်မှာ ကြည့်နေသည့် အစ်ကိုဝမ်းကွဲတွေကလည်း ရှိသေးသည်။ ပွဲကလည်း တဖြည်းဖြည်း အရှိန်တက်လာသည်။

လူရွှင်တော်တွေ ပြက်လုံးကြောင့် တဝါးဝါး တဟားဟားရယ်ကြ သည်။ မိဦး မရယ်နိုင်သေး၊ ဘယ်အချိန် ဘာဖြစ်မလဲ လန့်နေသည်။ လူရွှင်တော်တွေ ကောင်းလှသည်။ ရယ်သံတွေ အဆက်မပြတ် ထွက်နေ၍ မိဦးပါ ရောယောင်ရယ်မိသည်။ ကိုထူးက ခွက်ထိုးခွက် လန်ရယ်သည်။ ကြည်မာက ရယ်လွန်းမကရယ်သည့်ကြားက အား မလိုအားမရဖြစ်၍ လားမသိ။ နောက်လှည့်ပြီး မိဦးပေါင်ကို ဆွဲဆွဲ လိမ်သည်။ မိဦးကံဆိုးလေခြင်း၊ ဒေါ်လုံးခင်က ကိုယ်ကြီးကိုယိမ်း ထိုးရယ်ရုံနှင့်အားမရဘဲ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးရယ်သည်။ အားလုံး ထဲမှာ သူ့ရယ်သံအကျယ်ဆုံးဟု မိဦးထင်သည်။ ပြီးတော့ ယိမ်းယိုင် နေသည့် ကိုယ်လုံးကြီးက တစ္ဆေကြီးခြောက်လှန့်နေသည်နှင့်ပင် တူသေးတော့။

“အောင်မလေး ... တော့”

မိဦးတစ်ယောက် ရှေ့ကို ငိုက်ကျသွားသည်။ သည်တစ်ကြိမ် မှာတော့ မိဦးသည်းမခံနိုင်တော့။

“ဘာဖြစ်လို့ တွန်းတာလဲ”

လူချင်းနီးစပ်နေ၍ မိဦးခပ်ကြိတ်ကြိတ်မေးရသည်။

“တွန်းတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ရယ်တာ အရှိန်လွန်သွားလို့ပါ”

“နင်တို့လုပ်တာ အားလုံးသိတယ်နော်၊ နောက်တစ်ခါဆိုရင် ငါ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး”

“ဒါဆိုလဲ မရယ်ရအောင် လူပြက်တွေကို သွားပြောပေးပါလား ဟင်”

“ဟင် ... ဟင်လို့”

ကြည့်ပါဦး၊ မိန်းမလျှာပုံစံနှင့် မိဦးကို ပြောင်နေသေးသည်။

“အေး ... နောက်တစ်ခါလုပ်ကြည့်၊ သေပြီသာမှတ်”

မိဦးကြိမ်းပြီး ခပ်တည်တည်ဖြင့် ရှေ့လှည့်လိုက်သည်။ ရယ်သံ တွေဆူညံနေ၍ မိဦးအဖြစ်ကို ဘယ်သူမှမသိကြ။ မိဦးတစ်ယောက် ပွဲကြည့်ချင်စိတ် ကုန်လာသည်။ ရောက်ကတည်းက မိဦးပွဲကို ကောင်းကောင်းမကြည့်ရသေး။ သည်ကြားထဲ ရုံအဝင်ပေါက်မှ ပြဿနာက ရင်တုန်ချင်စရာ။ နှမချင်း မစာနာ လုပ်ရက်ကြသည်။ ရုံထဲဝင်တော့လည်း အကာအကွယ်မဲ့ နှင်းကမ္မလာအောက်မှာ နာရီ ပေါင်းများစွာ ထိုင်နေရသည်။ အသားချင်း ထိစပ်လုနီးထိုင်နေရ၍ ငြီးစိစိ လူငွေ များ၊ စာနာစိတ်ကင်းမဲ့သူအချို့က အခွင့်အရေးယူမှု များက မိဦးကို ထိတ်လန့်ငြီးငွေ့စေသည်။

မိဦးအတွေးကောင်းနေဆဲ နားရွက်နှင့်လည်ပင်းကို လေတိုး၍ အင်္ကျီကော်လံစကို တင်းတင်းဆွဲစေလိုက်သည်။ ညဉ့်နက်လာ၍ လားမသိ။ လေက ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုးနေသည်။ မိဦးနားသယ် စပ်မှ ဆံယဉ်စလေးများပင် တလွန်လွန်ဖြစ်နေသည်။ ခေါင်းပေါင်း ယူမလာမိသည်ကို မိဦးနောင်တရသည်။ မိဦးရှေ့မှ ကြည်မာက ခံနိုင်ရည်ရှိ၍ တုတ်တုတ်မလှုပ်ဘဲ ကြည့်နေသည်။ ကြည်မာကို ကြည့်နေရာမှ မိဦးသတိထားမိလာသည်။ ဆံပင်ဖားလျားချထား သော ကြည်မာ့ဆံပင်တွေက ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ပဲ ရှိနေသည်။ လေက မိဦးတစ်ယောက်တည်း ကွက်တိုက်နေခြင်း မဖြစ်တန်ရာ။

မိဦး ဘေးဘီကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဘယ်သူမျှ လေမတိုး၊ အားလုံး ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ရှိနေသည်။ မိဦးမသိမသာ နောက်လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။ လားလား။ လေမတိုးဘဲ ရှိပါ့မလား။ စက္ကူလိပ်ကို ပြောင်းလုပ်ပြီး မှုတ်နေခြင်းပါ။ မိဦး စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ စက္ကူ လိပ်ကို ဆွဲယူလုံးချေပစ်လိုက်သည်။

“မိဦးကလဲ ပွဲကြည့်တာ ငြိမ်ငြိမ်မနေဘူး”

ဘာမျှမသိရှာသော မောင်ငယ်က မိဦးကို ပြောလာသည်။ မိဦး ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ ဝမ်းနည်းသွားသည်။ မိန်းကလေးဖြစ်ရသည့်ဘဝ က ဒီမျှ ကျဉ်းကျပ်နေပြီလား။ ကိုယ့်ကို မထေမဲ့မြင်လုပ်နေမှန်းသိပါ လျက် ပြန်မပြောဝံ့။ ရန်မဖြစ်ဝံ့သည့်ဘဝ၊ ပြောပြန်လျှင်လည်း မီးခိုး ကြွက်လျှောက် ပြဿနာတွေကို မိဦးကြားဖူးသည်။ တကယ်တော့ သူတို့က ပုံမှန်မဟုတ်။ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပျော်နိုင်ရေး အရက်ကို အဖော်ခေါ်လာသေးသည်။ သူတို့အမှားဟု မိဦးမပြောချင်သော် လည်း မိဦးအမှားကိုတော့ မိဦးမြင်လာသည်။ အကယ်၍ မိဦး အိမ်မှာအိပ်နေပါမူ မိဦးကို သူတို့စနိုင်ပါမည်လား။

အတွေးနောက်မှာ မိဦး ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်သည်။

“ကြည်မာရေ ကိုထူးလေးကို ကြည့်လိုက်ပါနော်၊ ငါအပြင် ခဏထွက်ချင်လို့”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ပွဲကောင်းနေတာ မိဦးရယ်”

“မဟုတ်ဘူး၊ ငါပွဲမကြည့်ချင်တော့လို့”

“ဖြစ်ရတယ် မိဦးရယ်၊ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ဟာ”

“အေး၊ ငါခေါင်းကိုက်လို့”

မိဦး မုသားသုံးရသည်။

“ဪ ... ဒါဆိုလဲသွား၊ အပြင်မှာ ဒေါ်လေးတို့ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“အေး ... ရှိတယ်”

“နေခြည်ထူးအတွက်တော့ မပူနဲ့၊ ကလေးမှ မဟုတ်တာ”

ကြည်မာ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကိုထူးကို ပြောရသည်။ ကိုထူး ကတော့ တစ်ယောက်တည်း ကျယ်ကျယ်ကြည့်ရသည်ဟု ပြော သည်။ ပွဲအချိန်ကောင်းနေဆဲ မိဦး ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒါတောင် ဇိမ်ပျက်သွားသူအချို့က မိဦးခြေသလုံးကို ဆွဲဆိတ်လိုက်သေးသည်။ ရုံအပြင်ဘက်ရောက်သည်နှင့် မိဦးရင်ထဲ လန်းဆန်းအေးမြသွား သည်။ ကဲ ... ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ၊ မိဦးကို သူတို့ မနှိပ်စက်နိုင်ပြီ။ ဆိုင်ရောက်တော့ အမေထိုင်နေသည်။ မိဦးကိုမြင်တော့ အမေ အံ့ဩသွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ပြန်လာတာလဲ မိဦး”

“မကြည့်ချင်တော့လို့ အမေ”

“ဟင် ပွဲကြည့်ချင်လို့ သေမတတ်ဖြစ်နေတဲ့သူက ဘယ်လိုဖြစ် လို့လဲ”

မိဦးပြောမပြချင်တော့၍ အမေ့ကို ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ခေါင်းတွေ မူးလို့အမေ”

မိဦး မျက်နှာပျက်နေ၍ အမေ တကယ်ယုံသွားသည်။

“ဒါဆို သမီးခဏစောင့်၊ အမေ ညည်းအဖေလိုက်ခေါ်ပြီး အိမ်ပြန်ပို့ခိုင်းမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိဦး ဆိုင်မှာထိုင်ပြီး မီးတွေထိန်နေသော ပွဲခင်းကြီးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ မိဦးကြည့်ချင်လွန်း၍ အနှစ်နစ်အလလ စိတ်ကူး ယဉ်ခဲ့ရသည့်ပွဲ၊ ယခုတော့ တစ်ညတည်းနှင့် စိတ်ကုန်သွားပြီ။ ပွဲကို စိတ်ကုန်သည်မဟုတ်သော်လည်း ပွဲခင်းထဲမှ လူအချို့ကို မိဦးလန့်သည်။

“ဟင်”

မိဦး မျက်လုံးတွေ ကျယ်သွားသည်။ မိဦးတို့ဆိုင်နှင့်တစ်ဆိုင် ကျော်မှ အရုပ်ဆိုင်လေးသို့ မိဦးအကြည့်ရောက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ အရုပ်သည် လူကြီးသည် ကောက်ရိုးပေါ်မှာ ဆန့်ဆန့်ကြီးအိပ်ပျော်နေသည်။ ရောင်းနေသူက မိဦးထက်ငယ်မည့် ကောင်မလေးဖြစ်သည်။ ကောင်မလေး၏ပုံစံက ချစ်စရာကောင်းသည်။ ဆံပင်က မိဦးတို့ရွာသူတွေလိုမဟုတ်။ ဖြောင့်စင်းပြီး မညီမညာကျနေ၍ စကားပြောလိုက်တိုင်း လှုပ်ခါနေသည်။ အံ့ဩစရာကောင်းသည်က ထိုကောင်မလေးရှေ့မှာ အရုပ်ဝယ်သူတွေ ဝိုင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ ထူးထူးခြားခြားသူကလည်း လူငယ်တွေချည်းဖြစ်လို့ နေသည်။

အရုပ်တစ်ခုကို ကောက်ကိုင်ပြီး စကားပြောနေသည်။ တစ်ယောက်၊ တစ်ပေါက်၊ အရုပ်ဝယ်သည်သာ ပြောသည်။ အရုပ်ကို မကြည့်၊ ကောင်မလေးမျက်နှာကိုသာ ကြည့်သည်။ ကောင်မ

လေးက စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြနေသည်။ ကောင်မလေးမျက်နှာသည် တီဗီဇာတ်လမ်းတွဲများမှ မင်းသမီးတွေလို ကြည့်ကောင်းလှသည်။

ဟော ... ကြည့်။ တစ်ယောက်က အရုပ်တစ်ခုကိုကိုင်ပြီး ကောင်မလေး၏မျက်နှာဆီ အတင်းထိုးပေးသည်။ မေးစေ့နှင့်ထိလှနီး၍ ကောင်မလေးက ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုသူက သိသည့် ဟန်နှင့် အိတ်ထဲမှပိုက်ဆံကို ထုတ်ပြီးပေးလိုက်သည်။ ကောင်မလေး လှမ်းအယူလက်ကို မိမိရရဆုပ်ကိုင်လိုက်တာ မိဦးမြင်သည်။ ကောင်မလေးမျက်နှာ ပြိုမည့်မိုးလို ညိုဆင်းသွားသည်။ အရုပ်ကို နောက်တစ်ယောက်က ဆွဲယူသည်။ သူတို့ချင်း လက်ဆင့်ကမ်းပြီး စကားပြောနေသည်က အကြာကြီး၊ မိဦးစိတ်ထင် သူတို့အရုပ်ဝယ်ကြခြင်းမဟုတ်၊ ကောင်မလေးကို အနိုင်ကျင့်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အရုပ်ကလည်း သူတို့အရွယ်နှင့် လားလားမျှမဆိုင်။ မိဦးကြားထဲက ဒေါသရနေဆဲ၊ အရုပ်သည်လူကြီး နိုးလာသည်။ စောစောက အရုပ်ဝယ်သူတွေ လစ်ပြေးသွားသည်။ ပြေးတော့လည်း တက်ညီလက်ညီ။ တစ်ယောက်က ပုဆိုးကျွတ်သည်ကိုပင် မဝတ်ဘဲ စွန်တောင်ဆွဲသွားသည်။

မိဦး အားရပါးရ ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

“မိဦး သမီးက ပွဲမကြည့်တော့ဘူးဆို”

အဖေက ဆိုင်ထဲဝင်လာပြီး မေးသည်။

“ဟုတ်တယ် အဖေ၊ သမီး အိမ်ပြန်ချင်လို့”

“ပွဲက ကောင်းတယ်ဆို၊ ဘာဖြစ်လို့ မကြည့်ချင်တာလဲ”

“တော်ပြီ”

မိဦး ဆက်မပြောချင်တော့၊ အဖေက မိဦးမျက်နှာကို စူးစူး စမ်းစမ်းကြည့်ပြီး ဒါဆိုလည်းသွားမယ်ဟု ပြောသည်။ မိဦးက ဇာတ်ရုံကြီးဆီ မဝံ့မရဲကြည့်ပြီး အဖေ့နောက်မှ ကုပ်ကုပ်လေး လိုက်သွားတော့သည်။

အမှား ခြစ်တဲ့နေ့

“ဒါ ... ဘာလဲ”

“သ...သ...ဝေ...ထိုး”

“ဒါကရော”

“ရ...ရ ...ရ...ရကောက်”

“ဒါဆို ပေါင်းဖတ်ကြည့်ပါဦး”

“သ...သ...ဝေထိုး...ရ...ရ...ကောက် ...ရေ...ရေ ခ...ခ ...ခ...ကွေး...ဝ...ဝဆွဲက...က...က...သတ်...ခွက်”

“ပေါင်းလိုက်တော့”

“ရင်...ရင်...ရင်ခွင် ပါ...ဆရာမ”

ရှုံ့မဲ့သွားသော ကျွန်မမျက်နှာကို ရဲသားမောင် မော့ကြည့် လိုက်သည်။ ကျွန်မဘာကြောင့် ရှုံ့မဲ့သွားသည်ကို သူ မစဉ်းစားတတ်။ ဟောင်းလောင်းပွင့်နေသော သူ့ပါးစပ်ကို မပိတ်မိ၍ သွားရည် တစ်ပေါက်က ကျွန်မလက်ပေါ် တန်းခနဲ ကျလာသည်။ ကျွန်မ ဆူမှာစိုး၍ သူ့ပါးစပ်ကို လက်ဝါးဖြင့် ကမန်းကတန်း ပိတ်လိုက်သည်။ ကျွန်မ မသိဟန်ဆောင်ပြီး စာဆက်သင်ရသည်။

“ရင်ခွင်မဟုတ်ဘူးသားရဲ့၊ ရေခွက်... ရေခွက်လေ”

အနားမှာချထားသော ရေခွက်လေးကို မြှောက်ပြပြီး ကျွန်မ ပြောတော့ သူခေါင်းညိတ်သည်။

“သေချာမှတ်ထားနော်”

မျက်လုံးညှိကြီးများဖြင့် မော့ကြည့်ပြီး သူ ခေါင်းညိတ်သည်။ ကျွန်မ နောက်ထပ်တစ်လုံး ဆက်သင်သည်။

“သ...သ...ဝေ...ထိုး...က...က...ကြီး...ရပင့်...ကျေ...န...န... ငယ်ရေ ...ပ...ပ...ပသတ်...နပ်”

ရဲသားကြီး အသံရပ်သွားသည်။

“ဆက်ဆိုလေ”

အသံထွက်မလာဘဲ အကြာကြီး စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးမှ ...

“ကျားနက်”

စဉ်းစားမိသလို ကြုံးအော်လိုက်၍ ကျွန်မပင် လန့်သွားသည်။ အခန်းဝမှာ ရပ်နေသော ကျောင်းသားအချို့ထွက်ပြေးသွားသည်။

“အေး ဟုတ်တယ်၊ နည်းနည်းလေးပဲ လွဲသွားတယ်၊ ကျားနက် မဟုတ်ဘူး ကျေနပ်”

ရဲသားကြီး အားတက်သွားသည်။ ပါးစပ်မှ စီးကျလာသော သွားရည်များကို လက်ဖမိုးဖြင့် ပွတ်သုတ်ပြီး စာဆက်ဆိုသည်။ ရဲသားကြီး စာဖတ်ကောင်းနေဆဲ စာသင်ခန်းအတွင်း ကျောင်းသူ လေးအချို့ ပြေးဝင်လာသည်။

“ဆရာမ၊ ဟိုမှာ ကျော်ဇင်သက်တို့အဖွဲ့တွေ ကျားနက်၊ ကျားနက်နဲ့ လိုက်ပြောနေတယ်၊ သမီးတို့ကြောက်လို့”

ရယ်ချင်သောမျက်နှာကို မနည်းတည်ထားရသည်။ ရဲသားကြီး က ကျောင်းသူလေးများကို မျက်လုံးဝိုင်းကြီးဖြင့် ကြည့်နေသည်။

“ညည်းတို့ကလဲ အကဲပါလိုက်တာအေ၊ ကျားနက်ဆိုတာ ရဲသားမောင် စာဖတ်တာ”

“ဪ... ဟီဟီ”

ကျောင်းသူလေးတွေ တခါခါရယ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားသည်။ ဂရိတ် စစ် အေ၊ ဘီ၊ စီ တန်းခွဲအားလုံးမှာ ရဲသားမောင်ကို မသိသူ မရှိ။ အသားဖြူဖြူ လူကောင်ထွားထွား၊ အရပ်မြင့်မြင့် ရဲသားမောင် ကို လူတိုင်းသိသည်။ ရဲသားမောင်က ထူးခြားမှုရှိသော ကလေး တစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်။ ပင်ကိုဉာဏ်ရည် မပြည့်စုံသူသာမက နှုတ် ကလည်း ဆွံ့နေသေးသည်။ စကားတစ်ခွန်းပြောဖို့ရာ သုံးမိနစ် ခန့် စောင့်ဆိုင်းရသည်။ ဒီလို ကလေးမျိုးကိုမှ ကျွန်မဒုက္ခခံပြီး စာသင်ချင်နေမိသည်။ ဒါလည်း ကျွန်မရင်တွင်းမှ စစ်မှန်သော စေတနာ ကြောင့်ပဲ ဖြစ်သည်။

* * * * *

“ဟုတ်ပြီ ဆက်ဆိုလေ”

“ပေါ်...ပေါ်...တော့...မ...မ ဘုရား”

“ဆီ...ဆီ...ဆီ...မီး...မီးပူး ဆော့သည်”

“ဦး...ဦး...သူ့ဆော်...ဆော်၏”

“ဝါး ဟား ဟား”

တစ်ခန်းလုံး ရယ်သံတွေ ဆူညံသွားသည်။ အမှန်ဆိုရမည်က “ပေါ်တော်မူဘုရား၊ ဆီမီးပူဇော်သည်။ ဦးသူတော် ဆော်ဩ၏” ဖြစ်သည်။ ရဲသားမောင် စာဖတ်ကောင်း၍ တစ်ခန်းလုံး ရယ်မဆုံး တော့။ ကျောင်းဖွင့်စရာသီမှာ ကလေးတစ်ဦးချင်းစီ၏ အရည်အချင်း ကိုသိလို၍ ကျွန်မစစ်ဆေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ အချို့ကလေးများမှာ ဂရိတ်စစ်ရောက်သည်အထိ မြန်မာစာကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် မဖတ်နိုင်၍ ကျွန်မစိတ်မောရသည်။ တစ်ရွာလုံးမှာ အထက်တန်း ကျောင်းတစ်ကျောင်းတည်းသာရှိ၍ ရွာပေါ်ရှိ မူလတန်းကျောင်း ပေါင်းစုံနှင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရွာများအားလုံး ဒီကျောင်းကိုသာ အားပြုတက်ကြသည်။ နှစ်စဉ်တက်လာသော အတန်းတိုင်းမှာ အား နည်းချက်တစ်ခုခုဖြင့် ကျောင်းမှန်မှန်မတက်သော ကလေးများ၊ ဉာဏ်ရည်နဲ့နဲ့သော ကလေးများပါလာလျှင် သီးခြားသင်ပေးနိုင်ရန် ကျွန်မ ယခုလို စိစစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

တွေ့ပါပြီ။ ထူးခြားဖြစ်စဉ်နှင့် ကလေးငါးဦးကို ကျောင်းဖွင့် ရက် တစ်ပတ်မပြည့်မီ ရှာဖွေတွေ့ခဲ့သည်။ ထိုအထဲမှာ ရဲသားမောင် က အဆိုးဆုံး။ ပြီးတော့ အောင်မြတ်မင်း။ စာမရေး၊ စာမဖတ်၊ တစ်နေကုန် ခဲတံကိုက်ပြီး နေသည်။ ဘော့ပင်ပေးထားလျှင် ဘော့ပင်ကို ကိုက်ပစ်သည်။

“ဆရာမ ဘော့ပင်ကိုက်တာတွေ့ရင် ရိုက်ပါနော်။ သူက တစ်ခုခုကို ကိုက်နေရမှ ကျေနပ်တာ။ ဘော့ပင်တွေ၊ ခဲတံတွေ မရှိရင် ပုဆိုးတွေ၊ အင်္ကျီတွေကိုက်ပစ်တာ”

အမေဖြစ်သူက ပြောလာ၍ အောင်မြတ်မင်းကို ကျွန်မ လှမ်း ကြည့်လိုက်သည်။ သွားရည်တမြားမြားနှင့် ဘော့ပင်တစ်ချောင်း ကို ကိုက်ဝါးနေ၍ ကျွန်မလှမ်းအော်ရသည်။

“ဟေ့ မကိုက်နဲ့လေ”

ပါးစပ်ထဲမှ ဘော့ပင်ကို ဆွဲအထုတ် သွားရည်တွေက တန်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဖြိုးဝေအောင်ကလည်း တစ်မျိုး၊ တစ်နေလုံး စကား တစ်ခွန်းမှ မပြော၊ လှုပ်လည်းမလှုပ်၊ ငူငူကြီးထိုင်နေ၍ ကျွန်မ စိတ်ညစ်ရသည်။ ကျန်နှစ်ယောက်က ပုံမှန် ဉာဏ်ရည်နိမ့်သူတွေ ဖြစ်သည်။ ထိုငါးယောက်ကို ကျွန်မသီးခြားသင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။ ဆုံးဖြတ်ပြီဆိုကတည်းက မနက်ရှုန်နာရီ အရောက်လာပြီး သူတို့ကို အချိန်ပိုခေါ်သင်ပေးရသည်။

“သီးခြားသင်ပေးဖို့ဆိုတာ၊ တို့ကတော့ အချိန်မပေးနိုင်ဘူး၊ မရတဲ့အဆုံး မိဘခေါ်ဆွေးနွေးပြီး အတန်းချခဲ့မယ်”

ဆရာမအချို့က ပြတ်ပြတ်သားသားပြောသော်လည်း ကျွန်မ မပြတ်သားနိုင်ခဲ့။ ဘယ်လိုပင် အတန်းချချ။ ဆရာက ဂရုတစိုက် သင်မပေးနိုင်လျှင် အတန်းကျသည်သာ အဖတ်တင်ပြီး ကလေး အတွက် ဘာမှထူးခြားမှုမရှိဟု ကျွန်မယုံကြည်သည်။ ဒီအတွက် ဒုက္ခခံ သင်ပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကလေးတစ်ယောက်အတွက် တစ်နှစ်ဟူသော အချိန်ကာလသည် အရွယ်ဖွံ့ဖြိုးမှုရော၊ အသိ ဉာဏ်ဖွံ့ဖြိုးမှုပါ သိသာပြောင်းလဲစေသည်။ လူမှုဆက်ဆံရေးလည်း

တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် တိုးတက်လာသည်။ အတန်းချလိုက်၍ပြင်ပ ရောက်သွားသော ကလေးတွေ ဒုနဲ့ဒေးရှိဖူးသည်။

နေ့စဉ် စာသင်နေရင်းမှ သူတို့လေးတွေနှင့် ရင်းနှီးမှု ရလာ သည်။ အောင်မြင်မင်းက ဂရုတစိုက်စောင့်ပြော၍ ဘော့ပင်ကိုက် သည့်အကျင့် ပျောက်သွားသည်။ ဖြိုးဝေအောင်လည်း စကားပြော လာသည်။ ကျန်နှစ်ယောက်က နိုးရိုးဉာဏ်ရည်နိမ့်သည်ဖြစ်၍ စိတ် လက်ရှည်ရှည်ဖြင့် သင်ပေး၍ မကြာမီရသွားသည်။ ခက်နေသည် က ရဲသားမောင်။ အဖေနာမည် သူမပြောတတ်၊ အမေနာမည် သူမသိ၊ သူ့အမည်ကိုပင် အကြာကြီး စဉ်းစားရသည်။ စာသင်လျှင် စာလုံးပေါင်းနိုင်သည်။ ကကြီး၊ ခခွေးအကွရာအားလုံး သိသည်။ အသံထွက်ဆိုခိုင်းလျှင် မသိတော့၊ မြန်မာလူမျိုး တစ်ယောက်က မြန်မာစာကို အသံထွက်မဖတ်နိုင်၍ ကျွန်မ အားမလို၊ အားမရ ဖြစ်ရသည်။ မရ၊ရအောင်သင်မည်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်၍ အစစ အရာရာပြောထားနိုင်မှ တော်ရုံကျသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ရဲသားမောင် မတော်မနားလုပ်တတ်လွန်း၍ ကျွန်မ ဒုက္ခရောက်ရသည်လည်း ရှိသည်။ နေ့စဉ် ကျွန်မကျောင်းလာလျှင် ရဲသားမောင်နှင့် မကြာ ခဏ လမ်းမှာဆုံသည်။ ထိုအခါမျိုးမှာ ကျွန်မဆောင်းလာသော ထီးကို ရဲသားမောင် အတင်းဝင်လှသည်။ ဘာလုပ်တာလဲဟု မေးလျှင် ကျောင်းဘက်ဆီ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ အမှန်တော့ အခြားကလေး များလို ဆရာမကို ကြိုခြင်းပါ။ ဆွဲခြင်းပါလျှင် ဆွဲခြင်း ဆွဲမည်ဖြစ် သော်လည်း ကျွန်မက ဆွဲခြင်းမကိုင်တတ်သူဖြစ်၍ ဆောင်းလာ

သည့်ထီးကို ဝင်လုခြင်းဖြစ်သည်။ အချို့နေ့များမှာ သူ့ပန်းလာ ပေးတတ်သည်။

“ဆ...ဆ...ဆ...ရာ...မ...ပန်း...ပန်း”

သူ့လက်ထဲမှ ပန်းအချို့ကို ကျွန်မထံအတင်းထိုးပေးသည်။

“ဆရာမ အဲဒီပန်းမယူနဲ့၊ သူများလွှင့်ပစ်ထားတဲ့ပန်းတွေ သူ ကောက်လာတာ”

နောက်မှ ကျောင်းသားအချို့ ပြေးလိုက်လာပြီးပြောလျှင် ကြောက်စိတ်ဖြင့် အသားဆတ်ဆတ်တုန်နေခဲ့သည်။ ကျွန်မက ပန်းကို တမင်လက်ခံယူပြီး ခေါင်းမှာပန်လိုက်လျှင် သူ့မျက်နှာလေး လင်းလက်သွားသည်။ ရဲသားမောင်က မကြာခဏလည်း ကျောင်း ပျက်တတ်သည်။ ဘာဖြစ်လို့ ကျောင်းပျက်တာလည်းဟုမေးလျှင် သူ မဖြေတတ်ပါ။ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း။ မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ကြည့်နေတတ်သည်။

“ဆရာမ၊ ရဲသားမောင်က သူ့အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်ရတယ်၊ မနက်ဆို ဝက်ကျောင်းရတယ်၊ ညနေဆို ဝက်စာစုရတယ်၊ သူ့အမေ မရှိတဲ့နေ့ဆို သူ ကျောင်းမတက်ရဘူး”

အိမ်နီးချင်းကလေးတစ်ဦးကလည်း ပြောလာ၍ ကျွန်မ သူ့မိဘများနှင့် ခေါ်ယူဆွေးနွေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သားသမီး ၏ပညာရေးအခြေအနေကို စေ့စေ့ငမသိဘဲ အိမ်အလုပ်များ ဖိခိုင်းနေလျှင် ကျောင်းစာဘက်မှာ အာရုံရှိမည်မဟုတ်။ ကျွန်မ စာရေးပြီးမှာလိုက်၍ သူ့အမေ လိုက်လာသည်။ ကျွန်မ အကျိုး အကြောင်း ရှင်းပြရသည်။

“ကျွန်မက ကလေးအငယ်တွေတစ်ဖက်နဲ့ မအားဘူး ဆရာမ၊ သူတို့ကို အလှူကြည့်မထားနိုင်ဘူး၊ မအားလပ်တဲ့အခါ ခိုင်းရသေးတယ်၊ ဆရာမပြောသလို ကျောင်းမှန်မှန်တက်လဲ သူတို့ စာမတတ်ဘူး၊ အမေတူသားတွေလေ၊ သူ့အမေက ဝက်ရူးပြန်ရောဂါနဲ့သေတာ”

“ရှင်”

လိုက်လာသောအမျိုးသမီးကို ကျွန်မ ရဲသားမောင်အမေ ထင်ထား၍ အံ့ဩသွားမိသည်။

“ဒါဆို အစ်မက ရဲသားမောင်နဲ့...”

ကျွန်မစကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စ ရပ်ထားလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးက ပွင့်လင်းသူပီပီ။

“ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ မိထွေးပါဆရာမရယ်”

တာဝေးအပြေးသမားလို ကျွန်မရင်ထဲ မောသွားသည်။ တပည့်လေးအတွက် အောက်ကျိုးခံပြီး အမျိုးသမီးကို ကျွန်မ တောင်းပန်မိသည်။

“အလုပ်များတာလဲ များတာပေါ့အစ်မရယ်၊ ဒါပေမဲ့ သည်းခံပြီး ခွင့်လွှတ်ပေးပါ၊ ကလေးက အခြေအနေဆိုးနေလို့ပါ”

ကျွန်မပြောတော့ သူ အင်တင်တင်ခေါင်းညိတ်သည်။ တပည့်လေး၏ အဖြစ်ကို တွေးပြီး ကျွန်မရင်လေးမိသည်။ မှီခိုရာသည် ကိုယ်တိုင်လည်းမဖြစ်နိုင်သလို ပတ်ဝန်းကျင်လည်း တောက်တောက်ခံခံ မရှိသူလေးမို့ ကျွန်မ အစွမ်းကုန်စေတနာ ထားမိသည်။

* * * * *

“ရဲသားမောင် ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ကျွန်မစာသင်နေသော အခန်းဝမှာ ရဲသားမောင် ပြုံးပြုံးကြီးရပ်နေ၍ ကျွန်မမေးလိုက်သည်။ ရဲသားမောင်မဖြေဘဲ မှီရထားသော မျက်နှာကြီးဖြင့် လက်ထဲက စာအုပ်ကို ထောင်ပြသည်။ အထူးအဆန်းဖြစ်နေ၍ ကျွန်မ သူ့ထံလျှောက်သွားပြီး လက်ထဲက စာအုပ်ကို တောင်းယူလိုက်သည်။

“စေတနာဆရာမ”

ပညာရေး အားပေး၏။

စာရေးဝါသနာပါ၏။

လေးစားစရာပါ။

သေသေသပ်သပ်ရေးလာသော စာပိုဒ်ကိုကြည့်၍ ကျွန်မ သူ့ကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“မင်း အိမ်မှာ ကူးရေးလာတာလား”

သူခေါင်းညိတ်ပြ၍ ကျွန်မ အမှန်ခြစ်ပေးလိုက်သည်။ နောက်နေ့တွေမှာလည်း ရေးလာသည်။

ဒီလိုနှင့် သူရေးလာလိုက်၊ ကျွန်မ အမှန်ခြစ်ပေးလိုက်နှင့် ရဲသားမောင် စာအုပ်ထဲမှာ အမှန်ခြစ်တွေများလာသည်။ ရဲသားမောင် အခြေအနေတိုးတက်လာ၍ ကျွန်မ ဝမ်းသာရသည်။ သို့သော်လည်း ထိုဝမ်းသာမှုက ကြာရှည်မခံခဲ့။ ထိုနေ့က ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်မ စာသင်နေရာသို့ ရဲသားမောင် လိုက်လာသည်။

“ကဲ ... ပေး၊ ဒီနေ့ ဘာရေးလာလဲ”

လက်ထဲကစာအုပ်ကို ကျွန်မထံ ကမ်းပေးသည်။

ဆရာမ ...

ကျွန်တော့်သားကို ဆရာမစေတနာထားပြီး သင်ပေးပေးမယ့် အခြေအနေထူးမလာပါဘူး။ ဒီအတွက် သူ့ကို ကျောင်းထုတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ။ ဒီနေ့ သူ့ကျောင်းတက်တာ နောက်ဆုံးပါ။ ဆရာမကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

အောက်ခြေမှာ သူ့အဖေလက်မှတ်ထိုးထားသည်။ ရင်မှာ တဒိန်းဒိန်းမြည်သံနှင့်အတူ စာလုံးတွေက နီးလိုက်၊ ဝေးလိုက်ဖြစ် နေသည်။ တပည့်ဖြစ်သူကို ကြည့်မိသည့်အခိုက် ယခင်လို ပြုံးပြုံး ကြီးကြည့်နေမြဲ။ စာအုပ်ပေါ်မှာ ကျွန်မ အမှားခြစ် ကြီးကြီးခြစ်လိုက် သည်။ ရုတ်ခြည်းညှိုးငယ်သွားသော မျက်နှာလေးကို မြင်လိုက်ရ သည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါသားရယ်၊ ဒီနေ့တော့ ဆရာမ မင်းကိုအမှားခြစ်ပဲ ပေးလိုက်ပါရစေ”

ထိုစကားကို ရင်ထဲမှာသာ ကျွန်မပြောဖြစ်လိုက်သည်။

ဆီယူလောင်တဲ့ ည

‘ခွပ်’ လက်ထဲမှ ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ် ဆောင့်တင်ခြင်းဖြစ် သည်။

“အဲ့တော့ ... ကွဲပါပြီ၊ ငါ့ဖန်ခွက်”

သတိလက်လွတ်လုပ်လိုက်ပြီးမှ ဖန်ခွက်လေးကို ဖင်တစ်ပြန် ခေါင်းတစ်ပြန်ကြည့်သည်။

“ဟင်း တောက် သစ္စာမရှိတဲ့ မိန်းမကြောင့် ငါ့ဖန်ခွက်အဆုံး မခံနိုင်ဘူး”

ဖန်ခွက်ကို ကြောင်အိမ်ပေါ်တင်ပြီး ဝေဝေခင် လူးလာခေါက် ပြန် လမ်းလျှောက်နေမိသည်။ လျှောက်ရသည့်အကြောင်းအရင်း က ရင်ထဲမှ ဒေါသကို ဖြေဖျောက်နေခြင်းပါ။ ဘယ်လိုဖြေဖျောက် ပါစေ၊ သူငယ်ချင်းသီသီဇော် မျက်လုံးထဲမှာ တဝဲလည်လည်ဖြစ် နေသည်။

“ဒါကြောင့် ဒီမိန်းမ အခုရက်ထဲမှာ ငွေရွှင်နေတာ၊ ထွက်လိုက် ရတဲ့ဈေး၊ ဝယ်လိုက်ရတဲ့အဝတ်အစား၊ သူ့လစာနဲ့ဒီလောက်ကြီး ဝယ်နိုင်ပါ့မလား။ သူ့ယောက်ျားလင်းထင်ဆိုတဲ့ကောင်ကလဲ ဘာ

ဝင်ငွေရှိလို့လဲ၊ ပွဲစားယောင်ယောင်၊ ဘာယောင်ယောင်နဲ့၊ အလကားကောင်၊ ဘာမှဟုတ်တာ မဟုတ်ဘူး”

တစ်ယောက်တည်း အကုသိုလ်များနေသည့် အဖြစ်ကို ဝေဝေခင် မစဉ်းစားမီ၊ အခုနေများ သီသီဇော်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့လျှင် သူ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး ပြောဖြစ်မည်ထင်သည်။ သီသီဇော်ကလည်း ပါးသည်။ ယခုနောက်ပိုင်း ဝေဝေခင်ထံ အလာကျသွားသည်။ ယခင်က လကုန်ခါနီးဆိုလျှင် သီသီဇော် ရောက်လာတတ်မြဲ။

“သူငယ်ချင်းရေ ... နင့်တူ ကျူရှင်လခပေးချင်လို့ ခဏလှည့် ပါဦး”

“သူငယ်ချင်းရေ ... နင့်တူ နေမကောင်းလို့ ...”

အကြောင်းပြချက်အမျိုးမျိုးဖြင့် အမြဲတမ်းပိုက်ဆံလာဆွဲနေကျ ဖြစ်သည်။ ဝေဝေခင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယ သမားဖြစ်၍ အလွယ်တကူပေးလိုက်သည်။ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း အတိုးအပွားဆိုတာ ဝေလောဝေး။ အခုတော့ သည်မျက်နှာကိုမှ မထောက်ဘဲ အခွင့်အရေးရှိတော့ တစ်ယောက်တည်းမှိုန်းစားနေသည်။ ရပ်ကွက်ထဲ ဟိုမှဒီမှ အသံတွေလှိုင်လှိုင်ထွက်မှ ဝေဝေခင် ကြားရသည်။ ဒါတောင် သတင်းဖြန့်ချိရေး ဒေါ်စိန်တင်ကြီးပြောလို့ ဟိုတစ်နေ့က ဒေါ်စိန်တင်သနပ်ခါးတုံးရောင်းရင်း သတင်းတစ်ခု သယ်လာသည်။

“ဝေဝေရေ ... နင့်သူငယ်ချင်းအကြောင်း ကြားပြီးပြီလား”

“ဘယ်သူငယ်ချင်းလဲ အန်တီ”

“ဘယ်သူရှိရမှာလဲ၊ သီသီဇော်ပေါ့”

“သီသီဇော် ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီ”

အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်းဖြစ်၍ ဝေဝေခင် ရင်ထိတ်သွားသည်။

“ညည်းသူငယ်ချင်း သီသီဇော် ကောင်းစားနေတယ်လေ၊ အမြတ်တွေရလိုက်တာ သောက်သောက်လဲ”

“ဘာအမြတ်လဲ အန်တီ”

“အို ... ညည်းဘာမှ မသိဘူးလား၊ သူများတွေဖြင့် အမြတ်တွေ ရလိုက်တာ သိန်းချီနေပြီ”

“ဘာအမြတ်လဲ အန်တီရဲ့”

“ညည်းကလဲ ရုံးထဲမှာပဲနေပြီး၊ ရုံးအလုပ်ပဲ သိတာကိုး၊ အခု သီသီဇော်တို့ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဆီကိုယ်စားလှယ်တွေ ရောက်နေတယ် လေ၊ အဲဒီမှာ ရှယ်ယာဝင်တဲ့သူတွေ တစ်သောင်းဝင်ရင် တစ်ပတ်ကို လေးထောင်ရသတဲ့”

“ဟုတ်လား”

အမြတ်ကြမ်းလှချည်လားဟု ဝေဝေခင်တွေးလိုက်မိသည်။ ဒေါ်စိန်တင် ဆက်ပြောသည်။

“တစ်သိန်းထည့်တဲ့လူဆို တစ်ပတ်ကို လေးသောင်းရတော့ တစ်လဆို တစ်သိန်းနှစ်သောင်း၊ တစ်လတည်းနဲ့ အရင်းကျေတော့ မရှိတဲ့သူရော၊ ရှိတဲ့သူရော ဆွဲပြီးထည့်လိုက်တာများ ပြောမနေနဲ့၊ ရလိုက်တာလဲ ပြောမနေနဲ့၊ အခုဆို တစ်ရပ်ကွက်လုံး ချောင်လည် ကုန်ကြပြီ”

ဝေဝေခင် အံ့ဩလွန်းမက အံ့ဩခဲ့ရသည်။ ဒီလောက် အုတ်
အော်သောင်းတင်းဖြစ်နေသည့်ကိစ္စမှာ သူ ဘာကြောင့် မသိရ
ပါလိမ့်။ အမှန်ဆို ဝေဝေခင်နှင့်သီသီဇော်က ရပ်ကွက်ချင်းနီးစပ်သလို
တစ်ရုံးတည်း လုပ်ကိုင်ကြသူတွေလည်း ဖြစ်သည်။

“နို့ နေပါဦး၊ ညည်းနဲ့ သီသီဇော်နဲ့က တစ်ရုံးတည်းမဟုတ်ဘူး
လား။”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ၊ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ကျွန်မ ဌာနချင်းတော့
မတူဘူး။”

“ဌာနချင်းမတူပေမဲ့ ညည်းဆီအရင်က သူခဏခဏရောက်ပါ
တယ်၊ အင်းလေ၊ မုန့်ဝေတော့ လက်သိပ်ထိုး၊ တုတ်ဝေတော့ မျှခံ
ပေါ့၊ သူ့အကြောင်းကြီးငယ်ရှိရင်တော့ ညည်းဆီရောက်မှာပေါ့။”

အတွင်းသိအစင်းသိဖြစ်နေ၍ ဒေါ်စိန်တင်က ဝေဝေခင်စိတ်
ကို ဆွပေးလိုက်သည်။ ဝေဝေခင်အနာပေါ် တုတ်ကျသွားသည်။

“အဲဒါတော့ အမှန်ပဲ အန်တီရေ၊ သူတို့အကြောင်းရှိရင်တော့
ချောင်းပေါက်အောင် လာပြပါလိမ့်မယ်။”

ဝေဝေခင် မီးတောက်ကလေး ထွက်လာသည်။ ဒေါ်စိန်တင်
ပြောတာလဲ အမှန်ပါ။ တကယ်ဆို သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း ပြော
သင့်သည်ပေါ့။ မရှိလျှင် ချေးငှားဖို့ သတိရပြီး အခွင့်အရေးရှိတော့
မေ့နေတတ်သည်က သူငယ်ချင်းကောင်းမဟုတ်။ ကိုယ်အိတ်ထဲက
စိုက်ပေးရသည်မဟုတ်ပါဘဲ ဘာကြောင့်များ ဝန်တိုနေရပါလိမ့်။
တစ်မိမိမဲ့တွေ့ရင်း ဝေဝေခင် ဒေါသဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ယနေ့မနက်လည်း ရုံးအားရက်ဖြစ်၍ ဝေဝေခင်ဈေးဝယ်
ထွက်ရင်း ဒီအကြောင်းကြားခဲ့ရသည်။ တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ်နှင့်
မြို့ထဲမှ တကယ့်သူဌေးကြီးတွေပင် သိန်းလေးငါးဆယ် ထည့်ကြ
သည်တဲ့။ မြတ်သည့်အမြတ်က ခပ်ကြမ်းကြမ်းမို့ လူတိုင်း မက်မော
ကြသည်။ ဝေဝေခင်ကရော ဘာသားနဲ့ထုထားတာမို့လဲ။ ဒါ့အပြင်
ထည့်သမျှရှယ်ယာဝင်တွေကို ကိုယ်စားလှယ်နဲ့ဆက်သွယ်ပေးသူက
သီသီဇော်တို့လင်မယားဟု သိရသောအခါ ဝေဝေခင်ဒေါသတွေ
ပိုပြီးတောက်လောင် နေရသည်။ နေနှင့်ဦးပေါ့ မိသီမ။ ဒင်း ဘယ်
အချိန်ကျမှ ပွင့်ပေါက်လာမလဲ။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့။ စိတ်ထဲမှ
ကြိမ်းဝါးရင်း အိမ်ရှေ့လှေကားထစ်မှာ တင်ပါးလွှဲထိုင်လိုက်သည်။
တိုက်ဆိုင်သည်ဟုပဲ ပြောရမည်လားမသိ။

“မိဝေ၊ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ လှေကားထစ်ကြီးမှာ ထိုင်နေရတာလဲ”

ပြောရင်းဆိုရင်း အသက်ရှည်ဦးမည်။ သီသီဇော်တစ်ယောက်
ဆွဲခြင်းတောင်းအပြည့် ဈေးဝယ်ပြီးဝင်လာသည်။

“ဪ ... ဒီလိုပဲပေါ့အေ၊ မရှိတော့လဲ အကြံကုန် ဂဠုန်
ဆားချက်ဆိုသလိုပေါ့။”

ဝေဝေခင်စိတ်ထဲမှ မကျေနပ်ချက်လေးကို ဖွင့်ထုတ်လိုက်
သည်။ သီသီဇော်က ဘာမှမသိသလိုနှင့် ဈေးဆွဲခြင်းကို ဝေဝေခင်
ရှေ့ပစ်ချလိုက်သည်။ ဝေဝေခင် ဈေးဆွဲခြင်းရော၊ လူတစ်ကိုယ်လုံး
ပါ ခဏချင်း အကဲခတ်လိုက်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပြီးပြီးပြောင်
ပြောင်ဖြစ်နေ၍ အခြေအနေကို သိလိုက်သည်။

“အလုပ်များတာထက် အဆင်ပြေနေလို့ မလာဖြစ်တာ မဟုတ်လား”

ဝေဝေခင် ငေါ့ပြောလိုက်သည်။ သီသီဇော်က သဘောရိုးဖြင့် ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်နေသည်။

“တကယ်မအားတာပါ သူငယ်ချင်းရယ်၊ ခုတောင် နင့်ကို ပြောစရာလေးရှိလို့ ဝင်လာတာ”

“အေးပေါ့၊ သူများတွေစားလို့ အံတိုနေမှ နင်ငါ့ကို ပြောတော့မှ မဟုတ်လား”

မထူးတော့ပြီမို့ ရင်ထဲရှိသမျှ ခိုးခိုးဒေါက်ဒေါက် ပြောချလိုက်သည်။ သီသီဇော် မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ပျာပျာသလဲ ရှင်းပြသည်။

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဒီလောက်အမြတ်ကြမ်းနေတော့ ငါလဲ မယုံရဲသေးလို့ပါ သူငယ်ချင်းရယ်၊ အခုတော့ သူတို့ဒီမှာ အခြေချဖို့ အိမ်ဆောက်နေပြီလေ၊ မြို့ထဲက လူတွေ တော်တော်များများလဲ ဝင်ကြပြီဆိုတော့ နင့်ကို လာပြောတာ”

“ဒါဆို ငါလဲ ရှယ်ယာဝင်မယ်၊ နင်လုပ်ပေး”

“စိတ်ချ သူငယ်ချင်း”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် လက်ဝါးချင်း တိုက်လိုက်ကြသည်။

* * * * *

ဦးအောင်ဝင်းက ကွမ်းတမြုံမြုံဝါးရင်း စဉ်းစားသည်။ ဒေါ်တင်လှက စိတ်မြန်၊ ကိုယ်မြန်သမားဖြစ်၍ အနှစ်နှစ်အလလက

မစားရက်၊ မသောက်ရက် စုဆောင်းထားသော ပစ္စည်းထုပ်လေးကို ဦးအောင်ဝင်းရှေ့ ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဘာမှ စဉ်းစားမနေနဲ့တော်၊ စဉ်းစားရင် နောက်ကျသွားမယ်၊ သူများတွေက အရင်းတောင်ကျနေပြီ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ မိန်းမရာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်အများကြီး အမြတ်ပေးထားတာ ငါအံ့ဩနေတာ ဆီက အဲ့ဒီလောက်မြတ်ပဲ၊ မလား”

“ရော၊ ရှင်က အတွေးခေါင်နေပြန်ပြီ”

“ရှင်က တစ်မြို့တည်းနေပြီး စဉ်းစားနေ၊ သူများတွေ ဘေးရွာတွေကတောင် လာထည့်နေတာ”

“အေးလေ၊ အိမ်ခြေအတည်တကျနဲ့နေ နေပြီဆိုတော့လဲ မဟုတ်မဟတ် မဖြစ်တန်ကောင်းပါဘူး”

“ရှင်ကသာ မဟုတ်မဟတ်ပြောနေ၊ သူများတွေက ဘိုးတော်လူယောင်ဖန်ဆင်းပြီး လာမတာတဲ့”

ဒေါ်တင်လှအပြောကောင်း၍ ဦးအောင်ဝင်း အထုပ်ကလေးကို အိတ်ထဲကောက်ထည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်လောက်နဲ့ ထားခဲ့ရမလဲ”

“ရသလောက် ယူခဲ့တော်၊ ကိုယ်က များများထည့်နိုင်လေ၊ အမြတ်များများရလေပဲ၊ တစ်လအတွင်း အရင်းကျတဲ့ဟာ ဘာပူစရာလိုလဲ”

လင်မယားနှစ်ယောက် စိတ်တူကိုယ်တူဖြင့် အိုစာမင်းစာလေး အပေါင်ဆိုင် ပို့လိုက်ကြသည်။

* * * * *

“ဒေါ်ကြီးရယ်၊ ငါးထောင်လောက်ဆို ရပါတယ်၊ အမေက တကယ်နေမကောင်းဖြစ်နေတာပါ”

မျက်နှာငယ်လေးဖြင့်ပြောနေသော စံပယ်ကို ဒေါ်လေးခင် မကြည့်ရက်ပါ။ သို့သော်လည်း လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားတစ်ချပ် မှ မရှိ။ မနက်ကပဲ ရှိစုစုလေးတွေစုပြီး ဆီရှယ်ယာဝင်လိုက်သည်။ ယခင်က စံပယ်လာချေးလျှင် ဒေါ်လေးခင် အလွယ်တကူပေးလိုက် သည်။ စံပယ်ကလည်း တိကျသည်။ ပေးသမျှ၊ ချေးသမျှ ပြည့်ပြည့် ဝဝပြန်ပေးတတ်စမြဲ။ ရက်ကြာလျှင်တောင် အလိုက်တသိဖြင့် အတိုးရင်းပွားထည့်ပေးတတ်သေးသည်။ ဒီလိုလူမျိုးကို ဒေါ်လေးခင် မငြင်းချင်ပါ။

“ဒီလိုလုပ်ပါလား စံပယ်ရယ်၊ အခုလောလောဆယ် တစ်ယောက်ယောက်ဆီက ခဏလှည့်ထား၊ ဒီကြာသပတေးနေ့ ဆီအမြတ်ရတော့ ဒေါ်ကြီးပေးမယ်၊ ငါးထောင်မဟုတ်ဘူး၊ တစ် သောင်းလဲရတယ်”

“အိုး ... ဒေါ်ကြီးကလဲ ဆီအမြတ်ရမှတော့ ဒေါ်ကြီးကို ပြောနေပါတော့မလား၊ ကျွန်မတို့သားအမိလဲ နားကပ်လေးတွေ ချွတ်ပေါင်ပြီး ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်ကမှ သွားထည့်ထားတာ ဒေါ်ကြီးရဲ့”

“ဟောတော်”

* * * * *

“အမေပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ သူများတွေ လယ်တောင်ရောင်း ပြီးထည့်တာ၊ ဒီလိုအမြတ်က ဘယ်မှာရနိုင်မှာလဲ”

မိုးဟိန်းက အမေ့ကို သေသေချာချာရှင်းပြသည်။ အဖေက လူကြီးပီပီ တွေဝေချင်သည်။

“မင်းဟာက ဖြစ်ရောဖြစ်နိုင်ပါ့မလားကွယ်၊ ပိုက်ဆံတစ် သောင်းကို တစ်လအမြတ်တစ်သောင်းနှစ်ထောင်ပေးတယ်ဆို တော့ ဒီလောက်မြတ်နေတာ ဘာဖြစ်လို့များ သူများတွေ ရှယ်ယာ ဝင်ခိုင်းရသလဲ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လုပ်ကြပြီးရော”

အမေပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော်လည်း ကိုယ့် ထက်ဦးနှောက်ကောင်းသည့် သူဌေးတွေတောင် ထည့်နေသည့် ကိစ္စမှာ မိုးဟိန်း တွေဝေနေစရာမလို။ မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်မယ်။

“ဒါကတော့ အမေရာ၊ သူတို့လဲ ငွေရင်းများများမရှိလို့နေမှာ ပေါ့၊ သူများတွေ လက်တွေ့ရလို့ ကြီးပွားချမ်းသာကုန်ကြပြီ”

မိုးဟိန်းက မစားရဝခမန်းစကားကြောင့် အမေ ခေါင်းညိတ် လိုက်ရသည်။

“အေးအေး၊ သားလုပ်ချင်တယ်ဆိုလဲ လုပ်ပေါ့၊ ခြံကွက်ကို ရသလောက်နဲ့ ပေါင်လိုက်ပေါ့ကွယ်”

“ဟေး ဒါမှ တို့အမေ”

ရှယ်ယာထည့်ခွင့်ရပြီဖြစ်၍ မိုးဟိန်းအုမြူးသွားသည်။ ခြံပေါင် ရငွေဖြင့် ရှယ်ယာထည့်ပြီး အမြတ်လေးစုမိသည်နှင့် ခြံပြန်ရွေးလိုက် ရုံပေါ့။ ဒီထက်လွယ်တဲ့ အလုပ်ဘယ်လာရှိမှာလဲ”

ယခုတစ်လော ခင်သက်တင်စိတ်ထဲ မကြည်မလင်ဖြစ်နေသည်။ နေ့စဉ်လိုလိုကြားနေရသော ထိုအကြောင်းအရာက တစ်စ၊ တစ်စနှင့် ခင်သက်တင်နားပေါက်လာသည်။ ကြားစက မယုံချင်ခဲ့။ ဤမျှငွေဝင်လွယ်သည့်အလုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့များ မထင်မရှားမြို့ကလေးမှာ လုပ်နေရပါလိမ့်ဟု ခင်သက်တင် တွေးမိသည်။ မြို့ပေါ်မှာ စီးပွားရေးအကွက်မြင်သော တကယ့်စီးပွားရေးကျားတွေ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းပါ။ ပြီးတော့ ... ဆီ။ ခင်သက်တင်လည်း ဒီမြို့မှာ ထိုက်သင့်သလောက် နာမည်ရနေသည့် စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက်ပါ။ ဘယ်လုပ်ငန်းမဆို ထိုက်သင့်သလောက် တီးမိခေါက်မိပါသည်။

အမြတ်တွေ တရကြမ်းပေးနေသည့် ဆီကိုယ်စားလှယ်က ဆီတစ်ခါတင်လာလျှင် ပေပါနှစ်လုံးတင်လာသည်။ အခြားမြို့မှ နှစ်ရာကိုးဆယ်နှင့်ဝယ်လာပြီး ဒီမြို့မှာ နှစ်ရာရှစ်ဆယ်နှင့်ရောင်းသည်။ အမြတ်မပြောနှင့် အရှုံးပင်ပေါ်နေသေးသည်။ စဉ်းစားလျှင် ဖြစ်နိုင်ခြေလုံးဝမရှိ။ ခင်သက်တင် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေနှင့် တိုင်ပင်ကြည့်သည်။

“ဖြစ်နိုင်ခြေမရှိတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ လက်တွေ့အမြတ်ရနေတော့လဲ လုပ်ဖြစ်တယ်။ နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးပဲ”

သူတို့ပြောတာလည်း ဟုတ်သည်။ မဖြစ်နိုင်မှန်းသိနေသော်လည်း သူများရတော့လည်း ကိုယ်လိုချင်သည်။ ကိုယ့်လောက်မှလည်လည်ပတ်ပတ်မရှိသူတွေ ကိုယ့်ထက်ဝင်ငွေကြမ်းနေသည်။ ခင်သက်တင်လောဘနှင့် မခံချင်စိတ်က ခင်သက်တင်၏ ဆင်ခြင်တွေးခေါ်မှုကို အနိုင်ယူသွားသည်။

ခင်သက်တင် ရှယ်ယာဝင်ဖြစ်သည်။ ပိုက်ဆံကို သူများကို တစ်ဆင့်ခံနှင့်မပေး၊ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျသွားပေးသည်။ ရှယ်ယာလက်ခံသူအမျိုးသမီးက ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် အလုပ်များနေသည်။ ခင်သက်တင်ပေးသောပိုက်ဆံကို သေချာရေတွက်ခြင်းမရှိ။ အကြမ်းဖျင်းကြည့်ပြီး အံ့ဆွဲအတွင်း ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ရှယ်ယာဝင်တွေများလွန်း၍ လက်မခံချင်တော့ကြောင်းလည်း ပြောသည်။ ဆီက လိုသလောက်မရ၍ စိစစ်ပြီးမှ ရှယ်ယာများသည့်သူကိုသာ လက်ခံမည့်အကြောင်းပြောသည်။ ထိုသတင်းကြားမှ ရှယ်ယာဝင်တွေ အလုအယက် ဝင်လာကြသည်။ တကယ့်ကို ပွဲကြီးပွဲကောင်းပါပဲ။

* * * * *

ဝေဝေခင် ရင်ထဲပူလောင်နေသည်။ စုဆောင်းထားသမျှလေးပါသွားပြီ။ ကိုယ်က အဝင်နောက်ကျသူမို့ အမြတ်အစွန်းလည်း ရေရေရာရာ မရလိုက်။ တကယ်တမ်း မထည့်ဖြစ်လျှင် အကောင်းသား။ ဟိုမိန်းမ သီသီဇော်၊ သူစားလို့ ဝမှ လာပြော၍ ဝေဝေခင် ပိုပြီး စိတ်ပါသွားခဲ့ရသည်။ သူမပြောလျှင် ဝေဝေခင် ဒီလောက်ကြီး ထည့်ဖြစ်မည်မဟုတ်။ သူမကောင်းလို့ အခုလိုဖြစ်ရတာ၊ ဒီကြားထဲ ရုံးမှာကြားခဲ့ရသည့်သတင်းက ဝေဝေခင်အပူမီးကို ပိုပြီးတောက်လောင်စေသည်။

“ဘယ်လို မဝေ၊ ခင်ဗျားရော ဆီပူဘယ်လောက်ထိသွားလဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့သီသီဇော်က လူရင်းတွေပဲ၊ ခင်ဗျားသူငယ်ချင်း သီသီဇော်

က အစောကြီးကတည်းက ပြေးမယ်ဆိုတာ ရိပ်မိလို့ နောက်ကျမှ ဝင်တဲ့ရှယ်ယာတွေကို သူ လက်ခံထားတာတဲ့၊ အခု ဟိုကပြေးတော့ သူလဲ ချော်လဲရောထိုင်နဲ့ အများကြီး ရလိုက်တယ်ဆိုပဲ”

ဘယ်လောက်များ ဒေါသထွက်စရာကောင်းတဲ့အဖြစ်လဲ။ ဝေဝေခင်စိတ်ထဲ ထွက်ပြေးသွားသည့် ဆီကိုယ်စားလှယ်ကို ဒေါသ မထွက်ဘဲ သူငယ်ချင်းသီသီဇော်ကိုသာ အနာကြီးနာနေရတော့ သည်။

* * * * *

‘ဝုန်း . . . ဒုန်း’

နံရံကို သနပ်ခါးတုံးနှင့် ပစ်ပေါက်လိုက်သောအသံက တဒုန်း ဒုန်း ဆူညံသွားသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ မတင်လှရာ၊ နင့်ဟာက နည်းနည်း ပါးပါး ထိန်းဦးမှပေါ့”

ဦးအောင်ဝင်းက အိပ်နေရာမှ ခေါင်းထောင်ကြည့်ပြီးပြော သည်။

“မထိန်းနိုင်ဘူးတော့၊ ဒီ သနပ်ခါးတုံးသည် မစိန်တင် မကောင်းလို့ ဖြစ်ရတာ၊ အခုတော့ စုဆောင်းထားတဲ့ အိုစာမင်းစာ လေး ကုန်ပြီ၊ ကျုပ်တို့မှာ လုပ်ကိုင်ကျွေးမယ့် သားသမီးလဲရှိတာ မဟုတ်ဘူးတော့၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ . . . အီ . . . ဟီ . . .”

ဒေါ်တင်လှ အော်ငိုတော့ ဦးအောင်ဝင်း မျက်လုံးပြူးသွား သည်။

“မတင်လှ၊ နင့်ဟာက ညကြီးမင်းကြီး ရှက်စရာကွာ၊ ကိုယ် တစ်ယောက်တည်း ပါသွားတာမှ မဟုတ်တာ၊ တစ်မြို့လုံး အများကြီး ပါသွားတဲ့ဟာ၊ သူများတွေ အရယ်အပြုံး မပျက်ကြပါဘူး”

“ဪ . . . တော်မှ အပြောကောင်း၊ ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ် ရယ်နေမှပဲ ရမှာပေါ့၊ နောက်ပြီး သူတို့မှာ အခြား လုပ်စားစရာ အလုပ်တွေ အများကြီး၊ ကျုပ်တို့က အသက်ကြီးမှ ဘာလုပ်စားကြ မလဲ၊ ရှင်က အပူအပင်ကင်းကင်းနဲ့အိပ်နေ၊ ကျုပ် မအိပ်နိုင်ဘူး တော့”

ဒေါ်တင်လှအသံက တစ်စတစ်စ ပိုကျယ်လာသည်။

“ဒီမှာ မတင်လှ၊ နင် ဘာမှ မပူနဲ့၊ ငါ ရှာကျွေးမယ်၊ နင် မငတ်စေရဘူး၊ လာ . . . လာ . . . ညအချိန်မတော်ကြီး အိပ် လိုက်ဦး၊ မနက်ကျမှ ပြောတာပေါ့”

ဦးအောင်ဝင်းက လူကြားမည်စိုး၍ တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပြော သည်။

“မအိပ်ဘူး၊ ကျုပ် မအိပ်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ပူနေတယ်၊ လာ ရှင်လဲ မအိပ်နဲ့”

ဒေါ်တင်လှက ကလေးဆိုးကြီးလို ဖွတ်ပြောပြီး ဦးအောင်ဝင်း အိပ်နေသည့်ခေါင်းအုံးကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ဟောတော်”

ခေါင်းအုံးတစ်ခုလုံး စိုစိစိဖြစ်နေ၍ ဦးအောင်ဝင်းမျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ အို . . . မျက်လုံးတွေ နီရဲမို့အစ်လို့။

* * * * *

“ကျွန်မကိုက လောဘဇောတိုက်တာပါ ဒေါ်ကြီးရယ်၊ အရင် လိုပဲ ဈေးရောင်းလိုက်၊ မလည်ရင် ဒေါ်ကြီးဆီ ခဏလှည့်လိုက်၊ ပြီးရင်ပြန်ပေးလိုက်နဲ့ သားအမိနှစ်ယောက် အေးလို့၊ ခုတော့ ရှိတဲ့ရွှေလေးလဲ ကုန်ပြီ၊ ကျွန်မဖြင့် ဘာလုပ်စားရမှန်းတောင် မသိ တော့ပါဘူး ဒေါ်ကြီးရယ်”

ဒေါ်ခင်လေးက မီးရောင်မှိန်မှိန်အောက်မှ မျက်ရည်ဝဲနေ သော စံပယ်မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်နေသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာလည်း အပူလုံးကြွ၍ မထွေးနိုင်၊ မအန်နိုင်ဖြစ်နေသည်။ အားပေးစကား တစ်ခွန်းမှ မဆိုမိ၊ အခုနေများ ရင်ထဲမှအပူနှင့် မီးထွန်းညှိရလျှင် တစ်မြို့လုံး ထိန်လင်းနေမည်လား မပြောတတ်။

* * * * *

သိသိကြီးနဲ့ခံလိုက်ရ၍ ခင်သက်တင်ရင်ထဲ ဗလောင်ဆူနေ သည်။ ခင်သက်တင်ဆိုတာ အမြဲတမ်း စေ့စပ်သေချာလွန်း၍ ခင်ရစ်တင်လို့တောင် အမည်တွင်ခဲ့ရတာ။ အခုတော့ သွားပြီ။ ဒီ တစ်ကြိမ်မှာ ခင်လောဘဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။ ဒီကြားထဲ ဆီရှယ်ယာဝင်ဖို့ အလောတကြီး လာပေါင်ကြတဲ့ပစ္စည်းတွေကို အတိုးမက်ပြီး မတန် တဆ လက်ခံထားလိုက်သေးသည်။ အခုတော့ ဘာတတ်နိုင်သေး လဲ။ အဆိုးဆုံးက ဟိုကောင်လေး မိုးဟိန်း။ ဘာမျှတန်ကြေးမရှိ သော သူ့ခြံလေးကို အတင်းထိုးပေါင်သွားသည်။ ကိုယ်ကလည်း အမြတ်လိုချင်ဇောနှင့် လက်ခံလိုက်မိသည်။ နောက်ဆုံးတော့

ရေထဲ ပစ်ချတာကမှ ပလုံအသံမြည်ဦးမည်။ လူငယ်ပီပီ စိတ်မထိန်း နိုင်သော မိုးဟိန်းလေးလည်း ထွက်ပြေးသွားသည်တဲ့။

“အင်း . . . လောဘ . . . လောဘ . . . တယ်လဲ ကြောက် စရာကောင်းပါလား”

တစ်ယောက်တည်း ညည်းညူရင်း ခင်သက်တင် ကိုယ့် ရင်ဘတ်ကို ဖိထားလိုက်သည်။

“အို . . . အပြင်ဘက်ထိ ပူနေပါလား”

ဆားလမ်းသက်သေ

လူတစ်ယောက်တွင် မမေ့ကောင်းသောအတိတ်၊ မမေ့နိုင်သောအတိတ်၊ မေ့ပစ်သင့်သောအတိတ်ဟူ၍ အတိတ်သုံးမျိုးရှိကြောင်း သက်ဦးမောင် ကြားဖူးသည်။ မေ့ပစ်သင့်သောအတိတ်မျိုးတော့ သက်ဦးမောင်မှာ မရှိ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက မတော်မတရားကျူးလွန်ခဲ့သော၊ ပြောရလျှင် အကုသိုလ်ပွားနိုင်သောအတိတ်မျိုး သက်ဦးမောင် မကျူးလွန်ခဲ့။ တစ်ခုပဲရှိသည်။ သက်ဦးမောင်တို့ ငယ်စဉ်က ကန်ဖော်လျှင် တပျော်တပါး မီးဖုတ်စားတတ်သော ပုစွန်တုပ် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီးတွေကိုတော့ မကြာခဏ သတိရသည်။ ဒါလည်း သက်ဦးမောင် သံဝေဂလေးနှင့်စဉ်းစားမိလျှင် ပြေပျောက်သွားမြဲ။ အသက်လေးရလာ၍ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ် ခွဲခြား သိနိုင်ပြီး အကုသိုလ်ဖြစ်စေနိုင်သည့် အလုပ်မျိုးကို သက်ဦးမောင် ရှောင်တတ်ခဲ့ပြီ။

သို့သော်လည်း ယခုတစ်လော သက်ဦးမောင်တစ်ယောက် ရွာကို မကြာခဏ သတိရနေသည်။ ကိုယ်တိုင်က ရုံးဝန်ထမ်းလည်း ဖြစ်၊ ရာထူးလေးကလည်း ထိုက်သင့်သလောက်ရှိ၊ စီးပွားရေးက

လည်း အထိုက်အလျောက် ပြေလည်၊ သားသမီးလေးတွေ ကလည်း လိမ္မာရေးခြားရှိ၍ သက်ဦးမောင်စိတ်တွေ လွတ်လပ်ခွင့်ရနေသည် လားမသိ။ အများသူငါလို စားဝတ်နေရေး ရုန်းကန်နေလျှင် သက်ဦးမောင် အားအားယားယား တွေးဖြစ်နေမည်မဟုတ်။

သက်ဦးမောင်တို့ရွာက အိမ်ခြေသုံးရာနီးပါးရှိသည့် ရွာကြီး တစ်ရွာပါ။ ရွာကလူတွေ အများစု လယ်လုပ်ကြသည်။ ငါးဖားရှာ သူတွေလည်း ရှိသည်။ ရွာမှာ အလယ်တန်းကျောင်းရှိသည်။ ရွာ ကလေးတွေ အထက်တန်းပညာသင်ဖို့ ခက်သည်။ သက်ဦးမောင် တို့ခေတ်က တစ်ရွာလုံးမှာ သက်ဦးမောင်တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် သာ မြို့မှာ အမျိုးတွေရှိ၍ ဘွဲ့ရအောင် ပညာသင်ခဲ့ရသည်။ ကျန် ရွယ်တူတွေ လယ်ထဲရောက်ကုန်ကြသည်။

အများကြားလျှင် ကလေးကလားဟု ထင်ကောင်းထင်ကြ ပါလိမ့်မည်။ သက်ဦးမောင် သတိရနေသည်က ရွာ၏ တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းလည်းမဟုတ်၊ သာရေးနာရေးလည်းမဟုတ်။ သက်ဦးမောင်မှာ ဤမျှလောက်အစွမ်းသတ္တိလည်းမရှိ သက်ဦးမောင် သတိရနေသည်က ရွာ၏ဆားလမ်းမ။

မိုးရာသီဆိုလျှင် ရေဖွေးနေ၍ သက်ဦးမောင်တို့ကလေးတွေ လှေစီးကြသည်။ ဆောင်းရာသီဆိုလျှင် . . . ။ ဤ ‘ဆိုလျှင်’ ၏ နောက်မှာ သက်ဦးမောင်သတိရနေသော အကြောင်းရင်းတွေ ပါ လာသည်။ ဆားလမ်းမသည် သက်ဦးမောင်တို့ရွာအတွက် အထင် ကရဖြစ်သည်။ တစ်နည်းပြောရလျှင် သက်ဦးမောင်တို့ ရွာသူ

ရွာသားများအတွက် နှလုံးသားကမ္မည်း စိုက်ထူရာဖြစ်သည်။ နှလုံးသားကမ္မည်းဆို၍ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မတွေ့ပါနှင့်။ တိုင်းပြည် အတွက်၊ လူမျိုးအတွက်၊ ရွာအကျိုးအတွက် ဘာညာသာရကာနှင့် နှလုံးသားမှာ စွဲထင်နေအောင် ဖန်တီးပေးခဲ့တာမျိုးမဟုတ်။ ရွာသား တို့၏ မတော်မတဲ့စိတ်ကူးကြောင့် နှလုံးသားကမ္မည်းစိုက်ထူရာ ဒေသဖြစ်သွားရခြင်းပါ။

ဆားလမ်းမသည် ရွာ၏ မြောက်ဘက်မှာရှိသည်။ ရွာမြောက် ဘက်သည် လူသွားလူလာများသောအရပ် ဖြစ်သည်။ မြို့ကို သွား လိုလျှင် ရွာမြောက်ဘက် ဆားလမ်းမကို ဖြတ်သွားရသည်။ ရွာမှာ နာရေးရှိလျှင် ဆားလမ်းမကိုဖြတ်၍ ရွာသူသာန်သို့ သွားရသည်။ ရွာမြောက်ဘက်မှာ ရာသီမရွေး စိုက်ခင်းတွေရှိသည်။ ငါးကန်တွေ ရှိသည်။ မွေးမြူရေးလုပ်သူတွေ တိရစ္ဆာန်များကို ရွာဆားလမ်းမမှာ လွှတ်ကျောင်းနိုင်သည်။ ဒီအတွက် ရွာရှိလူအားလုံးမှာ ဆားလမ်းမ ကို မရောက်သူမရှိ။ သို့အတွက်လည်း ဆားလမ်းမသည် နှလုံးသား ကမ္မည်း စိုက်ထူရာဖြစ်သွားခဲ့သည်။

တွေးကြည့်လျှင် ရယ်စရာလည်းကောင်းသည် ရွာမှ ကာလသား အချို့သည် ရွာသမီးပျိုတစ်ဦးဦးကို ချစ်ကြိုက်မိပြီဆိုလျှင် ဆားလမ်းမ မှာ စာသွားရေးသည်။ ရမ်းရမ်းကားကား စကားလိုက်ပြောတာမျိုး၊ စာလိုက်ပေးတာမျိုးမဟုတ်။ အချို့ရွာခလေ့အရ ည အချိန်မတော် လျှောက်ပြန်သံပေးနှင့် လစ်လျှင် ခြံဝင်းထဲဝင်တာမျိုးမရှိ၊ ကိုယ့် စိတ်ထဲရှိရာ ဆားလမ်းမမှာ သွားရေးထားသည်။ ဥပမာ “ခိုင်”

ဆိုသောမိန်းကလေးကို “ကျော်” ပါသောကောင်လေးက ကြိုက် သည်ဆိုပါစို့။

“ခိုင်”

ကိုယ် မင်းကို စွဲလမ်းမိပြီ။

“ကျော်”

ဆားလမ်းမ မြေသားကို ချွန်ထက်သောစား သို့မဟုတ် တုတ် ဖြင့် ခြစ်ပြီး ရေးထားလိုက်သည်။ ဆားလမ်းမကို ဖြတ်သွားသူ တစ်ယောက်ယောက်ကမြင်လျှင် ရွာထဲမှာရှိသော “ခိုင်” ပါသည့် နာမည်ရှင် မိန်းကလေးတွေကို လိုက်ပြောတော့သည်။ သက်ဆိုင် သူ မိန်းကလေးကလည်း သဘောပေါက်သည်။ ကိုယ့်ကိုရေးသည် ဟုတ် မဟုတ်သိရန် ကိုယ်နှင့်နီးစပ်သည့် “ကျော်” ပါသည့်နာမည် ရှင်တွေကို အကဲခတ်တော့သည်။ ဤနေရာမှာ စာရေးသူကလည်း ပါးနပ်သည်။ ကိုယ်ပိုးနေသော “ခိုင်” သည် ရွာထဲမှာ နှစ်ယောက် ရှိသည်ဆိုပါစို့။ သွားလေး အနည်းငယ်ခေါသော “ခိုင်” နှင့် ပါးချိုင့် လေးပါသော “ခိုင်” ဖြစ်နေသည်ဆိုပါစို့။ နောက်တစ်နေ့မှာ ဤသို့ ပြောင်းရေးနိုင်သည်။

“ခိုင်”

မင်းသွားလေးတွေဟာ ကိုယ့်တွက် ရတနာပါ။

ဗေဒါလို ရေလွှာမှာ မမျောချင်တဲ့

“ကျော်”

ထိုနေရာမှာ အဖြေက ရှင်းသွားသည်။ ရွာထဲမှာ “ကျော်” နှစ်ယောက်ရှိ၍ တစ်ယောက်က လယ်လုပ်သည်။တစ်ယောက်က ဘဲမွေးသည်။ ဘဲမွေးသူ၏ကန်ထဲမှာ ဗေဒါပင်တွေရှိသည်။ မိန်းကလေးကလည်း ဤသို့ ဆက်စပ်စဉ်းစားနိုင်သည်။ ကိုရီးယား ကားတွေမှာလို အောင်သွယ်ကုမ္ပဏီမလို။ မြို့ကြီးတွေမှာလို အောင်သွယ်ခပေးပြီး ညှိနှိုင်းပေးစရာမလို။ သူ့ဟာသူ အဆင်ပြေ သွားပြီး နောက်တစ်ဆင့်တက်၍ အမှုအရာပြုလိုက်လျှင် ပွဲပြီးသွား ပြီ။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း ရှိသေးသည်။ ကိုယ်နှစ်သက်သည့် မိန်းကလေးသည် နာမည်တူလည်းရှိသည်။ ရုပ်ရည်ကလည်း နှစ်ဦး စလုံး ထူးထူးခြားခြား ပြောစရာမရှိ။ သို့သော်လည်း တစ်ယောက် သော မိန်းကလေး၏ အသိုင်းအဝိုင်းက ဆိုးသည်ဆိုပါစို့။

“ဖြူ”

မင်းကိုချစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းနားက ယက်ခ၊ ဂုန်ဘံတွေကို ကြောက်တယ်။

အားငယ်နေရတဲ့

“ထွန်း”

ဆိုလိုသည်က ယက္ခ၊ ကုမ္ပဏီတွေပါ။ အသံထွက်အတိုင်း ရေးထားသော်လည်း ဖတ်သူက သဘောပေါက်သည်။ အားငယ် နေရသော “ထွန်း” က ရွာမှာ “ထွန်း” နှစ်ယောက်ရှိ၍ ဆင်းရဲသော “ထွန်း” နှင့် ချမ်းသာသော “ထွန်း” ကို ခွဲခြားပြလိုက်ခြင်းပါ။ ဤလို နှင့် ရွာမှာ မေတ္တာဇာတ်လမ်းတွေ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သမျှ ဆားလမ်းမက

စသည်။ ဒီအထဲမှာ သက်ဦးမောင်ပါ ပါလိုက်သေးသည်။ သက်ဦးမောင် စိတ်ဝင်စားသည်က ရွာ ကွမ်းတောင်ကို နုနုထွေး ဖြစ်သည်။ သက်ဦးမောင်က မြို့ကျောင်းတက်နေ၍ လုပ်ရုံ ကိုင်ရုံ ပြောရုံ ဆိုရုံရှိသော်လည်း ရွာ့အစဉ်အလာ ပျက်မည်စိုး၍ ဆားလမ်းမမှာ စာရေးဖူးသည်။

“ရွာ့သပြေနုထွေးကို မြို့စံပယ်ဖြူဖွေးနှင့် ပေးမလဲနိုင်ပါ”

အောက်မှာ နာမည်ပင်ထည့်စရာမလိုဘဲ သက်ဦးမောင်မှန်း နုထွေးသိပါလိမ့်မည်။ ဒီအတွက်လည်း သက်ဦးမောင်ကိုမြင်တိုင်း ခေါင်းကလေးငုံ့ထားသည့် နုထွေးကို ယခုအချိန်ထိ မြင်ယောင် နေဆဲ။ ကံကြမ္မာ၏ စေစားရာအတိုင်း လိုက်နာကြရသူတွေမို့ နုထွေးနှင့်သူလည်း မဆုံစည်းဖြစ်ခဲ့။ ရွာဆားလမ်းမဆီလည်း ပြန် မရောက်ဖြစ်။ ယခု အသက်လေးဆယ်ကျော်မှ ရွာဆားလမ်းမကို မကြာခဏ သတိရမိသည်။

သက်ဦးမောင်တို့ ရွာသည် ဆားလမ်းမကြောင့် ပို၍ လူသိများ လှသည်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်အနီးအပါးရွာများမှ တစ်ယောက် ယောက်က သက်ဦးမောင်တို့ ရွာသူကို ပိုးပြီဆိုပါစို့။ သူတို့လည်း ဆားလမ်းမကို မေ့ထားလို့မရ။ ရွာထုံးစံအတိုင်း ဆားလမ်းမမှာ စာရေးသွားကြသည်။ လာပိုးသူသည် မဂ္ဂဘင်းရွာသားဖြစ်လျှင် မဂ္ဂဘင်းက သက်ပြင်းဆိုတာမျိုး၊ ကြာထုံးကဆိုလျှင်လည်း ကြာထုံးက မောင်ဘုန်း၊ ဇွဲတွန်က မောင်စွံ အစရှိသည်ဖြင့် အမည်ဂုဏ်များဖြင့်

ရေးသွားကြရာ ထိုရွာများနှင့်ပတ်သက်သော မိန်းမပျိုလေးများက သူ့အထာနှင့်သူ ဆက်စပ်စဉ်းစားနိုင်ကြသည်။

ဤသို့ဤနှယ် ထူးခြားသောရွာခလေ့နှင့် ဆားလမ်းမကို သက်ဦးမောင် မေ့မရသည်က အဆန်းမဟုတ်ပါ။

* * * * *

စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်ပါနိုင်သည့်အခြေအနေမို့ ရုံးပိတ်ရက်မှာ သက်ဦးမောင် ရွာပြန်ရောက်ခဲ့သည်။ ဆွေမျိုးတွေလည်း နှုတ်ဆက်ကန်တော့၊ သူငယ်ချင်းတွေနှင့်လည်း စကားပြော၊ ရွာဆားလမ်းမကိုလည်း အလွမ်းပြေကြည့်ရန်ဖြစ်သည်။ ဌာနမှ ပေးထားသောကားသည် သက်ဦးမောင်အတွက် ဂုဏ်ယူစရာပြယုဂ်ဖြစ်သည်။ ရွာဆားလမ်းမပေါ် ကားဘီးချမိသည်နှင့် သက်ဦးမောင်ရင်ခုန်သည်။ သက်ဦးမောင်တို့ငယ်စဉ်က ဘယ်ခရီးသွားသွားပြန်လာလျှင် ဆားလမ်းမကို အရင်ကြည့် သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆားလမ်းမမှာ ကိုယ်နှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာတစ်ခုခု ရေးထားမည်လားဟူသောအတွေးဖြင့် ကြိုတင်ရင်ခုန်မိသည်။ ယခုလည်း သက်ဦးမောင်တစ်ယောက် ဆားလမ်းမမှာ ဘီးလိမ့်ရုံ ကားမောင်းပြီး လမ်းဘေးဝဲယာကြည့်သည်။

ဆားလမ်းမသည် ယခင်က ဆားငွေတက်နေသည့် ပြောင်ချောနေသော လမ်းမကြီးဖြစ်သည်။ လူသွားလူလာ ဘယ်လောက်များများ ဆားလမ်းမက မဖြုံ။ မျက်နှာပြင်သည် ချောမွတ်

တင်းပြောင်နေသည်။ တုတ်ဖြင့်ခြစ်ပြီး စာရေးလျှင် အလွန်ကောင်းသည်။ တစ်လကိုးသီတင်း ဖျက်သူမရှိလျှင် မပျက်တော့။ ယခုအချိန်မှာတော့ မယုံနိုင်စရာ ပြောင်းလဲသွားသည်။ ဆားလမ်းမပေါ် ကားဘီးလှိုမ့်ပြီး မကြာမီ ဆားလမ်းမ၏ အပြောင်းအလဲကို သိလာရသည်။

ဆားလမ်းမသည် ယခင်လို နူးညံ့ရင်ခုန်ဖွယ် စကားလုံးများနှင့် မကြို။ ဖုန်လုံးများနှင့်သာ ကြိုနေသည်။ အလိပ်လိုက်တက်လာသော ဖုန်လုံးကြီးတွေက သက်ဦးမောင်ကားကို ထွေးပွေ့ပြီး ဆီးကြိုကြသည်။ အသက်ရှူမဝ၍ ကားအရှိန်ကို မြှင့်တင်ရသည်။ စကားလုံးတွေဖတ်ဖို့မဆိုထားနှင့်၊ မျက်လုံးဖွင့်ဖို့ပင် မနည်းကြိုးစားရသည်။ ရွာထဲဝင်တော့လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း။ ရွာထဲ ကားဝင်လာသည်ဟူ၍ ဘယ်သူမှ အထူးအဆန်းကြည့်မနေ။ အလုပ်အကိုင်မပျက်၊ အနေအထိုင်မပျက်ရှိနေကြ၍ သက်ဦးမောင် အံ့ဩရသည်။ ပြောင်းလဲနေသောအိမ်တွေကိုလည်း သက်ဦးမောင် မမှတ်မိ။ အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော် ဝေးကွာခဲ့သောရွာသည် အကြီးအကျယ်ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ သက်ဦးမောင်တို့ငယ်စဉ်က ကားဆိုတာမပြောနှင့်၊ ရွာထဲ ထွန်စက်ဝင်လာသည်ကိုပင် အော်ဟစ်ခုန်ပေါက်၍ ပြေးကြည့်တတ်မြဲ။ ယခုတော့ ကလေးအစ၊ လူကြီးအဆုံး တစ်ရွာလုံး တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်၍ မတတ်သာသည့်အဆုံး ကားရပ်ပြီး သက်ဦးမောင်ဆင်းပေးရသည်။ ဒီတော့လည်း ရွာခလေ့စရိုက်လည်း ပြန်ပေါ်လာသည်။

“ဟေ့ကောင် သက်ဦး၊ မင်းကပြောင်းလဲနေတော့ ငါတို့က ဘယ်မှတ်မိမလဲ၊ သာဂိတို့၊ စိတ်ကြီးတို့၊ ထွန်းလွင်တို့ရေ ဒီမှာ သက်ဦးကြီးဟေ့”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ သက်ဦးရာ၊ ဟေ့ကောင်တွေ လာကြကွာ၊ ဒီမှာ သက်ဦးကြီးကွ”

အိမ်ရှင်စိန်တိုးက အသံပြုကြီးနှင့်အော်လိုက်၍ တစ်ရွာလုံး ပြေးလာကြသည်။ ဟိုကတိုး၊ ဒီကတွန်းနှင့် သက်ဦးမောင်တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်နေရသည်။ နေနိုင်လိုက်တာကွာဆိုလိုက်၊ တစ်ချက်ထိုးလိုက်နှင့် သက်ဦးမောင် ရှောင်လို့လည်းမလွတ်။ သူတို့လက်ကြီးတွေကလည်း ခိုင်မြဲကြမ်းတမ်းလှပါဘိ။ ရောက်ကတည်းက လက်မလွတ်စတမ်း အိမ်လည်ခေါ်သူတွေကလည်း ပေါလှသည်။ ကျွေးသည်ကလည်း အလှူအပယ်၊ မြို့မှာလို အလှမဟုတ်၊ မဆုံမပြဲ ထိုးမသိပ် ရုံတမယ် ကျွေးလွန်း၍ ကြာတော့ သက်ဦးမောင် ကြောက်လာသည်။ ရောက်သမျှ အိမ်တွေကလည်း ယခင်လို ဝါးအိမ်၊ ဓနိအိမ်မဟုတ်၊ အိမ်ကြီးရခိုင်တွေသာ ဖြစ်နေသည်။ အိမ်ရှေ့မှာ စက်ဘီး၊ ဆိုင်ကယ်၊ ထော်လာဂျီ ရပ်ထားသည့်အိမ်က ခပ်များများ၊ အနည်းဆုံး မရှိဆို တရုတ်ဘီးတစ်စီးတော့ရှိသည်။ ထွန်စက်ရှိသော အိမ်နှစ်အိမ်ရှိသည်။ ကားရှိသည်။ ဌာနကားကို ဂုဏ်လုပ်ထားသော သက်ဦးမောင် အနည်းငယ် ရှိုးတို့ရှုန်းတန်းဖြစ်သွားရသည်။ ညရောက်တော့ အိမ်ရှင် စိန်တိုးနှင့် နှစ်ယောက်သား စကားပြောဖြစ်ကြသည်။ စိန်တိုးအိမ်က နှစ်ထပ်တိုက်ဖြစ်၍ အိမ်ရှေ့လသာ

ဆောင်မှာ နှစ်ယောက်သား လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောခွင့်ရသည်။ သက်ဦးမောင်က စိတ်ကူးယဉ်သမားပီပီ ရွာ၏လသာညကို ခံစားလို၍ လပြည့်ညကို ရွေးလာခဲ့သည်။ လက်တွေ့မှာတော့ ထိုစိတ်ကူးက အရည်ဖျော်ခံလိုက်ရသည်။ တစ်ရွာလုံး မီးစက်မောင်း၍ ထွန်းထားသည်က မြို့က လျှပ်စစ်မီးထက်ပင် လင်းနေသေး၏။ မြို့ကမှ လျှပ်စစ်မီးဖြစ်၍ သူလာချင်မှလာ၊ မလာလိုလျှင် ပျက်သေးသည်။ ရွာမှာက ကိုယ့်သဘောရှိ အောတိုက်၊ ကိုယ့်ဆီရှိလျှင် ဆီတတ်နိုင်လျှင် လမင်းကိုပင် မာကျူရီတပ်ပေးနိုင်သည်။

“အဆင်ပြေကြတာလဲမပြောနဲ့ သက်ဦး၊ ရွာမှာက ကန်သင်းရိုး တစ်ချောင်း အအားမထားဘူး၊ တို့ငယ်ငယ်က စပါးလေးတစ်မျိုးနဲ့ လယ်ဆိုတဲ့အတိုင်း လည်နေတာ၊ အခုဟာက စပါး၊ ပဲ၊ ပြောင်း၊ နှမ်း၊ ဝါ ဆိုသလို ပဲ၊ ခရမ်းချဉ်၊ ငရုတ်၊ ဖရဲကလဲ တစ်နှစ်တစ်နှစ် ရတာနည်းလား၊ ရွာသေးသေးနဲ့ ဗီဒီယိုရုံ သုံးရုံရှိတာပဲကြည့်”

စိန်တိုးက အမဲခြောက်ပန်းကန်ကို ရှေ့တိုးပေးရင်း အာပေါင် အာရင်းသန်သန်ဖြင့် ပြောသည်။

“ဆားလမ်းမဆိုတာလဲ မင်းမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဆားလမ်းမ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဖုန်လမ်းမဖြစ်နေပြီ၊ သွားလိုက်တဲ့ဘီးတပ်ယာဉ်တွေဆိုတာ တစ်နေ့တစ်နေ့ နည်းလား”

ဆားလမ်းမ ပါလာ၍ သက်ဦးမောင်ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။

“ဒါနဲ့ မင်းမြင်တော့ ငါ နုထွေးကို သတိရသကွာ၊ နုထွေးခမျာ မင်းက ဆားလမ်းမမှာ စာရေးထားပြီး မြို့ကပြန်မလာတော့ သူ့ ခမျာ မိန်းကလေးတန်မဲ့ ဆားလမ်းမမှာ “ချစ်ဦးမောင် . . . နေနိုင် လိုက်တာ” ဆိုပြီး ပြန်ရေးထားတာ ငါဖြင့် စိတ်မကောင်းလိုက်တာ ကွာ”

သက်ဦးမောင် ရင်ထဲ နင့်သွားသည်။ ထိုစဉ်က ကျောင်းစာ တစ်ဖက်နှင့်မို့ ကိုယ့်အပြစ်သာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွာ၊ အခု နုထွေးတို့ရော”

“ဟကောင် မင်းမသိဘူးလား၊ နုထွေး ရန်ကုန်ပြောင်းသွား တာ ကြာပါရောလား၊ သားက စစ်တက္ကသိုလ်မှာ၊ သမီးက ဆေး ကျောင်းတက်နေတာကိုယ့်လူ။ ကလေးတွေ သွားရလာရ ပင်ပန်း တယ်ဆိုပြီး ရန်ကုန်မှာ တိုက်ခန်းဝယ်ပြီး ပြောင်းသွားတယ်၊ ကား တောင်စီးနိုင်တာ အကောင်းစားကိုယ့်ဆရာရေ”

“ဪ”

သက်ဦးမောင် ဪက မချီတင်ကဲ ဪပါ။ ကိုယ်က ကိုယ့် အထွာနှင့်ကိုယ် ကျယ်လှပြီထင်နေတာ၊ ရွာ၏ တိုးတက်မှုတွေနှင့် စာလျှင် ကိုယ့်အထွာက ကျဉ်းကျဉ်းလေးရယ်။

“ဒါနဲ့ ဆားလမ်းမမှာ စာရေးပြီး ရင်ဖွင့်တဲ့အကျင့်လဲ ပျောက် သွားပြီနော်”

“အေးကွ၊ ရွာမှာ လူငယ်တွေလဲ ခပ်ရှားရှားရယ်၊ နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွားလုပ်တဲ့လူနဲ့၊ တက္ကသိုလ်တက်နေတာနဲ့၊ ဒီမှာရှိတဲ့

လူငယ်တွေကလဲ ဆားလမ်းမ သွားစရာမလိုတော့ဘူး ကိုယ့်လူ၊ ဗီဒီယို ရုံမှာ တစ်ရာဖိုး သုံးပုဒ်နဲ့အော်တင်လိုက်ရုံပဲ”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စကားကောင်းပြီး အတော်ကြီးညဉ့် နက်မှ အိပ်ရာဝင်ဖြစ်ကြသည်။ အိပ်ရာဝင်ခါနီး အပေါ့သွားစဉ် ချောမွေ့ ပြောင်လက်နေသော ကြွေပြားဖြူဖြူတွေကို ကြည့်ပြီး သက်ဦးမောင် ရွာအနာဂတ်ကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ သက်ဦးမောင် တို့ငယ်စဉ်က ရွာမှာဘယ်လောက်ပဲချမ်းသာပါစေ၊ အိမ်သာမရှိ၊ အိမ်သာရှိလျှင် အိမ်ညစ်ပတ်သည်ဟူသော အယူအဆဖြင့် မှောင်ရီ ပျိုးမှ လယ်ကန်သင်းရိုးဘေး ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ထိုစနစ်သည် ဟိုးဝေးဝေးမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ၊ ရွာအနာဂတ်သည် လင်းလင်း လက်လက်ရှိနေသည်။ တစ်ခုပဲ၊ တစ်ခုပဲရှိသည်။ စိန်တိုး အိပ်ရာဝင် ခါနီးပြောခဲ့သောစကား။

“မင်း လာလိုက်တာ ကောင်းသွားတယ် သက်ဦး၊ သူငယ်ချင်း တွေ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် စကားပြောခွင့်ရတယ်။ မဟုတ်ရင် တစ်ရွာ တည်းနေပေမယ့် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စကားမပြောဖြစ်ကြ ဘူး။ ပြောရလျှင် အရင်လို သိပ်မစည်းလုံးကြဘူးလေ . . . ” တဲ့။

ထိုစကားသည် သက်ဦးမောင် ရွာပြန်ခရီးကို ပိုပြီး လေးနက် စေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သက်ဦးမောင် ပြန်ရပါဦးမည်။

အက္ခရာမတင်သော ကမ္မည်း

ရွာဟု အမည်တပ်ထားသော်လည်း မြို့၏အဆင်အပြင်မျိုး ရှိသည်။ ရွာလယ်မှာ သုံးထပ်တိုက်တွေရှိသည်။ ကိုယ်ပိုင်ကား စီး နိုင်သူတွေ များသည်။ ဆိုင်ကယ်သည် အိမ်တိုင်းနီးပါးရှိသော ထသွားလာသွား စီးစရာဖြစ်သည်။ စလောင်းနှင့် ကွန်ပျူတာကို အိမ်၏ အဆင်တန်ဆာအဖြစ် ထားနိုင်ကြသည်။ ရွာလူငယ်အချို့ ကွန်ပျူတာသင်တန်းကို ရွာမှာပင် တက်နိုင်သည်။ ရွာအိမ်ထောင် ဦးစီးတစ်ယောက်စ၊ နှစ်ယောက်စ နိုင်ငံခြားနှင့်စီးပွားရေး ဆက် နွယ်မှုရှိသည်။ ရွာအိမ်ရှင်မများမှ ခေတ်မီသူအချို့ နိုင်ငံခြားသို့ ဈေးဝယ်သွားလေ့ရှိသည်။ ရွာကလေးငယ်အများစုသည် အိုင်အယ် (လ်) ဘီစီနှင့် သိန်းပေါင်းများစွာပေးရသော ဘော်ဒါတွေမှာ ကျောင်းတက်နိုင်ကြသည်။ ခြံ၍ ဆိုရပါမူ ရွာသည် ခေတ်မီတိုးတက် သော ရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ်သည်။

* * * * *

သံချေးကိုက်ထားသော သွပ်ပြားပေါ်တွင် သင်္ဘောဆေး အဝါဖြင့် “ငှါဆောင်” ဟု ရေးထားသည်။ ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့်

ဆေးသားအချို့ ကွာကျနေ၍ ခပ်ဝေးဝေးကကြည့်လျှင် “ငှါ ဆောင်” ဟု ဖတ်နိုင်သည်။ အနီ ငှါဆောင်ကို ခင်မြတ်သူ ရောက် စက နာမည်နှင့်လိုက်ဖက်သော ငှါပင်ကို အပြေးအလွှား ရှာကြည့် ဖူးသည်။ ဘယ်လိုမှ ရှာမတွေ့၍ နှုတ်က ဖွင့်ဟမေးလိုက်ပါမှ ငှါ ဆောင်မှာ လုပ်သက်အရင့်ဆုံးဆရာမကြီးက ညံပင်များကြားမှ ငှါ ပင် ရင်ညွန့်လောက်ကို ပြရှာသည်။

“အပင်က သေးပေမယ့် သက်တမ်းက မပေါ့ဘူး၊ ဒီကျောင်း ဆောင် ဆောက်ကတည်းက သူ့ရှိနေလို့ ငှါဆောင်လို့ ပေးခဲ့တာ”

ဆရာမကြီးပြသော ငှါပင်လေးကို ခင်မြတ်သူ ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး ကြည့်သည်။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါလိမ့်မည်။ ပု သေးသေးနှင့် ကျစ်လျစ်သောအပင်သားသည် သက်ကြီးပုဖြစ် ကြောင်းကို ဝန်ခံနေသည်။

“တကယ်ဆို ဒီအဆောင်ကို မလေးရှားဆောင်လို့ ပေးရမှာ” ခင်မြတ်သူပြောတော့ ဆရာမကြီးက ခင်မြတ်သူမျက်နှာကို အံ့ဩသလို ကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မလေးရှားပင်ကြီးတွေက အထင်ကရပဲဟာ၊ ပြီးတော့ ဒီအဆောင်မှာတက်တဲ့ကလေးတွေက ပြောလိုက်ရင် သူတို့အမျိုးတွေက မလေးရှားပြန်တွေ့ချည်းပဲ”

ဆရာမကြီးက တပည့်တွေအကြောင်းသိနေ၍ ဟက်ဟက် ပက်ပက် ပြုံးသည်။ ပြီးမှ ကလေးဆိုတော့ အားကျမခံပေါ့ကွယ် ဟု ညည်းပြော ပြောသည်။ ငှါဆောင်၏ နောက်ဆက်တွဲအခြေ

အနေကိုတော့ ထိုစဉ်က ခင်မြတ်သူ ထဲထဲဝင်ဝင် မသိခဲ့။ တစ်ရွာလုံး မှာ တစ်ကျောင်းတည်းရှိသော အထက်တန်းကျောင်းကြီးဖြစ်၍ ကျယ်ဝန်းခမ်းနားသည်တော့ အမှန်ပါ။ ကျောင်းဝင်းအတွင်းမှာ အထက်တန်းဆောင်၊ အလယ်တန်းဆောင်နှင့် မူလတန်းကျောင်း ဆောင်ဟူ၍ အဆောင်ကြီး သုံးဆောင်ရှိသည်။ အထက်တန်း ဆောင်ကို အဝင်လမ်းတစ်လျှောက် တန်းစီပေါက်နေသော ခရေ ပင်များကြောင့် ခရေဆောင်ဟုခေါ်သည်။ ကျောင်း၏မျက်နှာစာ မှာရှိပြီး နိုင်ငံတော်မှ ဆောက်ပေးထား၍ ခမ်းနားသောနှစ်ထပ် ကျောင်းဆောင်ကြီးဖြစ်သည်။ ထိုနည်းအတူ မူလတန်းဆောင်မှာ လည်း တစ်ထပ်တိုက်ကျောင်းဆောင်ဖြစ်ပြီး ရှေ့မှာ မြောင်းဖော် စိုက်ထားသော နှင်းဆီပင်များကြောင့် နှင်းဆီဆောင်ဟု အမည် ပညတ်သည်။ ထိုအဆောင်နှစ်ဆောင်က ကျောင်း၏ ကျက်သရေ ဆောင်များဖြစ်သည်။ အတွင်းပိုင်းကျကျမှာရှိနေသော ငှက်အောင် ကိုဖြင့် တော်ရုံလူက သတိပြုမိခဲ့သည်။ ဒီကျောင်းကို အလုပ်ဝင် စက မူလတန်းဆောင်မှာ ခင်မြတ်သူ တာဝန်ကျသည်။

ယခုနောက်ပိုင်း ရာထူးတိုးလာပါမှ ငှက်အောင်နှင့်ခင်မြတ်သူ ရေစက်ပါခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အဝေးမှကြည့်လျှင် ခပ်ကုပ်ကုပ် အနေ အထားရှိပြီး ရှည်လျားသော မြေစိုက်ကျောင်းဆောင်ကြီးဖြစ်သည်။ ကျောင်းသားငါးရာနီးပါးဆုံ၍ ဂရိတ်စစ်မှ ဂရိတ်ဆဲဗင်းအထိ တန်းခွဲအားလုံး ငှက်အောင်မှာရှိသည်။ ရုတ်တရက်ဆိုလျှင် ငှက် အောင်သည် အေးချမ်းငြိမ်သက်သောအနေအထားရှိသည်။ ပင်မ

ဆောင်နှင့်အကူး သစ်ပင်များ အုံ့ဆိုင်းနေသော မြေသားလမ်း ကလေးသည်လည်းကောင်း၊ ကျောင်းရှေ့ရှိ ကြည်လင်စိမ်းမြသော ကန်ရေပြင်သည်လည်းကောင်း၊ ကျောင်းအနောက်ဘက်ရှိ ရွှေရောင်ဝင်းနေသော စေတီလေးတစ်ဆူနှင့် တစ်မျှော်တစ်ခေါ် စိုက်ခင်းများသည် ငှက်အောင်ကို အားဖြည့်ထားသော သဘာဝ အလှများဖြစ်သည်။

“ဒီအဆောင်က နေပျော်ပါတယ်၊ အတွင်းပိုင်းဆိုတော့ စာသင် ရတာလဲ ကောင်းတယ်၊ နေရတာလဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိပါတယ်”

ရောက်စက ခင်မြတ်သူပြော၍ အားလုံးက ပြုံးစေနှင့်ကြည့် နေကြသည်။

“ခုနေတော့ ပျော်ထားပါဦး၊ မိုးရွာတော့မှ ...”
တစ်ပိုင်းတစ်စရပ်ထားသော စကားကို ခင်မြတ်သူ မရအရ လိုက်မေးသည်။

“ဪ ... မိုးရွာရင် ပိုပျော်စရာကောင်းမယ်လို့ ပြောတာပါ”
အရိပ်အမြှက်စကားတွေကို ခင်မြတ်သူ နည်းနည်းလေးမှ မရိပ်မိခဲ့။ စာသင်ခန်းအပြင်ထွက်၍ ဝင်းတံခါးကို ကျော်လိုက်လျှင်

စိမ်းစိုနေသော စိုက်ခင်းများက စိတ်ကို ကြည်နူးလန်းဆန်းစေ သည်။ စာသင်၍မောလျှင် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် အခင်းထွက် ဖရဲသီးချိုချိုများကို အလွယ်တကူဝယ်စားနိုင်သည်။ ဟင်းချက်စရာ လည်း ပူစရာမလို၊ ဘူး၊ ဖရုံ၊ ငရုတ်၊ သခွား ကြိုက်ရာဝယ်သွားနိုင် သည်။ ရှည်ပွပွ ပဲသီးစိမ်းတောင့်ကြီးများ၊ ရုံးပတီသီးနုထွားကြီးများ၊

ကန်စွန်းညွန့် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်များက ခင်မြတ်သူတို့ ငှါ
ဆောင်မှာ အလှူပယ်ပါ။ ဆရာမများ နားနေဆောင်မှ လှမ်းမှာ
လိုက်ရုံဖြင့် အခင်းရှင်က ခူးပြီး ပို့ပေးသည်။ နေ့လယ်စာ ထမင်း
စားချိန်မှာ အသီးအရွက်မျိုးစုံကို အတို့အမြှုပ် လုပ်စားရသည်
ကလည်း ခံတွင်းမြိန်စရာပါ။

ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ရုံးခန်းနှင့်အလှမ်းဝေး၍ အချို့နေ့
များမှာ အချိန်အားရှိသူက စားစရာတစ်ခုခု စီစဉ်ပေးထားပြီး
တစ်ပျော်တစ်ပါး ဝိုင်းဖွဲ့စားရသည်ကလည်း ငှါဆောင်၏ အနှစ်
သာရပါ။ စာသင်တော့လည်း ငှါဆောင်က လွတ်လပ်မှုရှိသည်။
ကလေးများတပျော်တပါး ဆူညံအော်ဟစ်နေ၍လည်း စိုးရွံ့စရာ
မရှိ။ စာသင်ခန်းအတွင်း မသင်ချင်လျှင် ကလေးများပါခေါ်၍
ကန်ပေါင်ရိုးပေါ်၊ လယ်ကန်သင်းရိုးပေါ်၊ ကျောင်းရှေ့မလေးရှားပင်
အောက် နေရာမရွေး စာသင်နိုင်သည်။ စာသင်ခန်းငြီးငွေ့မှုကို
ကလေးများမခံစားစေဘဲ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်နှင့်ပင် လက်တွေ့
ဆက်စပ်ပေးနိုင်၍ ငှါဆောင်ကို ခင်မြတ်သူ သဘောကျသည်။

ဒီလိုနှင့် မိုးရွာပါပြီ။ ငွေပွင့်ဖြူပုလဲစက်တို့ ဖျန်းပက်ကျိစယ်
သော ကျောင်းဖွင့်စ ဇွန်လရာသီဖြစ်သည်။ မိုးရေစပ်စပ်တို့သည်
ကျောင်းဝင်းမြေအတွင်း ဟိုတစ်ကွက် ဒီတစ်ကွက်နှင့် ငွေရောင်
ကော်ဇောကွက် ခင်းထားသလိုရှိနေသည်။ တယုတယစိုက်ပျိုး
ထား၍ ရှင်သန်နေသော စံပယ်၊ ခရေ၊ ခတ္တာ၊ ဇလပ်၊ ဇီဇဝါတို့
လည်း သူ့ထက်ငါ ဖူးပွင့်မြိုင်ဆိုင်နေကြသည်။ ကြည့်လေရာ စိမ်းစို

နေသော မြင်ကွင်းကြောင့် ရင်တွင်း လန်းဆန်းအေးမြနေသည်က
အမှန်ပါ။ စိတ်သစ်၊ လူသစ် အတန်းသစ်နှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး
ကျောင်းတက်လာကြသော တပည့်ချစ်တို့နှင့်လည်း ဆုံတွေ့စ ရာသီ
ဖြစ်၍ စိတ်ညစ်ညူးစရာ တစ်ကွက်လေးမျှ မရှိခဲ့။ ဤအခြေအနေ
မှာပင် ငှါဆောင် (သို့မဟုတ်) ငှါဆောင်က ဇာတိပြုလာသည်။

“အမလေး ... တော့”

အာမေဗိုတ်နှင့်အတူ ခါးဆီမှ မျက်ခနဲဝေဒနာက ခံရခက်လှ
သည်။ လူပါ ဗိုင်းခနဲ လဲကျမသွားအောင် နီးရာသစ်ပင်ကို လှမ်းဆွဲ
လိုက်ရသည်။ သွားပါပြီ။ မိုးစီးအဖြစ် တကူးတက သွားဝယ်ထား
သော နိုင်ငံခြားဖြစ် ခုံမြင့်ဖိနပ်လေးသည် လုံးချောနေသောမြေ
သားလမ်းမှာ စက်တံစီးသလို ဖြစ်နေရသည်။

“ဟဲ့ ဟဲ့၊ ဒါမျိုးနဲ့ ငှါဆောင်နဲ့ မရဘူးလေ၊ မမတို့လို ဖိနပ်မျိုး
စီးမှ”

ခုံပါးပါးနှင့် လေစုပ်ပေါက်ပါသော ဖိနပ်ကိုမြှောက်ပြပြီးပြော
၍ ခင်မြတ်သူ စိတ်ညစ်ရပြီ။ နွေနေ့မိုးမိုး ခုံမြင့်သို့မဟုတ် ဒေါက်
ဖိနပ်မှစီးတတ်သော ကိုယ့်အကျင့်ကို စွန့်လွှတ်ရတော့မည်။ ကိုယ်မှ
မဟုတ်၊ ရိုးရိုးခြေညှပ်စီးလာသော ကလေးအချို့လည်း တပိုင်းပိုင်း
ချော်လဲသည်။ ခင်မြတ်သူ အလွန်သဘောကျခဲ့မိသော အံ့ဆိုင်
ဆိုင် ပင်မဆောင်အကူး လမ်းကလေးသည် မိုးရေအောက်မှာ
ပုံပျက်ပန်းပျက် မိုးများသောအချို့နေ့များမှာ ရေစိမ့်အိုင်မှုကြောင့်

ဦးခေါင်းကျော်ရေကို ဖြတ်ကူးရသေးသည်။ ဒါက ငှက်အောင်နှင့် ပင်မဆောင်အကူး လမ်းအခြေအနေပါ။

ငှက်အောင်အတွင်းကို ကြည့်ပါဦး။ ဆွေးမြေ့နေသော ပျဉ်ချပ် များကြားမှ ပက်သွင်းထားသောမိုးကြောင့် စာသင်ခန်းတစ်ခုလုံး စေးထန်းချွဲကျနေသည်။ စာသင်လျှင် ရှေ့နောက်လမ်းလျှောက်ပြီး ကလေးတစ်ဦးချင်းစီကို အနီးကပ်စောင့်ကြည့်တတ်သော ခင်မြတ်သူ အခက်တွေ့ပြီ။ ဒါ့အပြင် စိုစွတ်နေသော အောက်ခြေမြေသားကို တံမြက်စည်းလှည်းမရ၍ ကလေးတွေအမှိုက်မချဖို့ ပြောရသည်က လည်း အာပေါက်မတတ်။ မဟုတ်လျှင် အမှိုက်နှင့်ရွံ့ရော၍ စာသင် ခန်းသည် လမ်းဘေးအမှိုက်နီးပါး ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

“အားလုံးမတ်တတ်ရပ်၊ အရိုအသေပြု နှုတ်ခွန်းဆက်”

“မင်္ဂလာပါ ဆရာမ”

“မင်္ဂလာပါကွယ်၊ ထိုင်ကြ၊ ထိုင်ကြ”

နှုတ်ဆက်ခံဆရာမက ယခင်လို လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မလုပ်ဝံ့၍ ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်ခိုင်းရသည်။ ခြောက်သွေ့ရာသီမှာတော့ ခင်မြတ်သူ က စာသင်ချိန်တိုင်း ကလေးများနှုတ်ဆက်ပြီးသည်နှင့် အတန်းကို တစ်ပတ်ပတ်ပြီးသား စာသင်ချိန် အကူးအပြောင်းမှာ မဖွယ်မရာ လုပ်တတ်သော ကလေးအချို့က စာသင်ခန်းတိုင်းမှာ ရှိသည်။ အိမ်မှပါလာသော မုန့်ထုပ်ကိုဖွင့်စားသည်က ခွင့်လွှတ်၍ရကောင်း သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ လက်သိပ်ထိုး ရောင်းတတ်သော မဲကတ် များ၊ အရွယ်နှင့်မလိုက်သော ပုံပြင်စာအုပ်များ၊ ဂျင်လိုအချွန်

အတက်ပါသည့် ကစားစရာများက ကလေးများအတွက် အန္တရာယ် ပါ။ ကလေးဆိုသော်လည်း ဂရိတ်စစ်၊ ဂရိတ်ဆဲဗင်းအရွယ်မှာက ပွင့်အာဖို့ အစွမ်းကုန်အားယူနေသော အငုံအဖူးဘဝဖြစ်၍ ခင်မြတ်သူတို့ဆရာမများ အထူးသတိထားရသည်။

“ကဲ ... မနေ့ကအကြောင်းကို ဆရာမတို့ ဆက်ကြရအောင်”

“ဟေး”

ကလေးများ ဟေးခနဲအော်လိုက်၍ ခင်မြတ်သူအံ့ဩသွားရ သည်။

“ဆရာမ၊ ဂျပန်ကျောင်းသား နိုဂုချိအကြောင်းမဟုတ်လား၊ ဆက်ပြောပါ ဆရာမ၊ သားတို့ကြိုက်တယ်”

အတန်းထဲမှာ အစွာဆုံးကောင်ကို မော်နီတာခန့်ထား၍ သူက အမြဲတမ်းဦးဆောင်နေကျ။ မနေ့က ခင်မြတ်သူ စာသင်ချိန်နှစ်ချိန် ဆက်ဖြစ်၍ ကလေးများငြီးငွေ့မှာစိုး၍ ဂျပန်ဆေးသုတေသီ နိုဂုချိဟီဒဲရော် အကြောင်းကို ပြောပြခဲ့သည်။ ယနေ့တောင်းဆို နေပြီ။

“နေဦးလေ၊ စာသင်ဦးမယ်။ စာသင်ပြီးမှ ပြောမယ်”

ပြောလိုက်တော့လည်း နားလည်လွယ်ပါသည်။ စာအုပ်လေး တွေ ကိုယ်စီထုတ်ပြီး ခင်မြတ်သူမျက်နှာကို မျှော်လင့်တကြီးကြည့် နေကြသည်။ လိုရာပုံသွင်းနိုင်သော ဖယောင်းရုပ်လေးတွေပဲ။ ဆရာပြုံးလျှင် သူတို့ပြုံးမည်။ ဆရာမဲ့လျှင် သူတို့မဲ့မည်။ ဆရာကြမ်း လျှင် သူတို့ကြမ်းမည်။ ဆရာယဉ်မှ သူတို့ယဉ်မည်။ အမှတ်တမဲ့

နေလျှင် အမှတ်တမဲ့ပါ။ သတိထားဆင်ခြင်လျှင်တော့ ခင်မြတ်သူတို့ ဆရာမဘဝက အလွန်တာဝန်ကြီးလှသည်။

အနာဂတ်တိုင်းပြည်က ဆရာတွေရဲ့လက်ထဲမှာရှိသည်ဟု ခင်မြတ်သူ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မပြောလိုသော်လည်း လူသား တစ်ဦး၏ ဘဝလမ်းကြောင်းကို ထိန်းကျောင်းတည့်မတ်ပေးနိုင် သည့် အဓိကလူသားမှာ ဆရာဖြစ်သည်ဟု ခင်မြတ်သူတွေ့ပြီး ဂုဏ်ယူနေမိသည်။ ဒီအတွက်လည်း ကိုယ်တိုင် အပြောအဆို၊ အပြု အမူကို ဆင်ခြင်ပြီး သတိကြီးစွာ နေထိုင်ရသည်။ ကလေးက ကိုယ့်ကို မှန်တစ်ချပ်လို ရှုနေသည်မဟုတ်ပါလား။ ယနေ့ခေတ် ကလေးတွေ ပိုပြီးသိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆရာထက်ပင် အစွမ်း ထက်ချင်နေ၍ ခင်မြတ်သူတို့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေက ဘေးမှစောင့် ကြည့်ထိန်းမတ်ပေးရုံသာ။ သူလုပ်စရာရှိသည့်အလုပ်ကို ကလေးက တစိုက်မတ်မတ် လုပ်သွားသည်။ ဆရာမှ မျက်ခြည်မပြတ် ကျန်မနေ ရစ်ဖို့ ကိုယ်တိုင်လည်း အားဖြည့်ထားရသည်။ ဒီအတွက် ခင်မြတ်သူ စာများများဖတ်သည်။ စာအုပ်ထဲက သင်ခန်းစာလောက်ဆိုလျှင် ကလေးက ကိုယ့်ကိုအိပ်ပြီ။ သင်နေကျ ထုံးစံအတိုင်းဆိုလည်း ကလေးက ကိုယ့်အထာကို နပ်နေသည်။ ဒီအတွက် အမြဲတမ်း ဖောက်ထွက်နိုင်ဖို့ ခင်မြတ်သူ ကြိုးစားရသည်။ ဒါတောင် ငုဝါဆောင် ကိုရောက်စက ခင်မြတ်သူ ခံလိုက်ရသေးသည်။ ခင်မြတ်သူက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စာဖတ်အားကောင်းသူအဖြစ် အမြဲတမ်းဂုဏ်ယူ

သည်။ သို့သော်လည်း အားနည်းချက်က တစ်နေရာ သေချာပေါက် ရှိနေသည်။ ဒါလည်း လူ့သဘာဝပါ။

ခင်မြတ်သူက ပြင်ပစာတွေဖတ်သလောက် ကျောင်းမှာသင် ရမည့်သင်ခန်းစာကို စေ့စေ့စပ်စပ် ဖတ်ခဲ့လှသည်။ အကြမ်းဖျင်း သိလျှင် ကိုယ့်ဗဟုသုတနှင့်ပေါင်းပြီး ရှင်းပေးလိုက်သည်။ တစ်နေ့ ... ။

ထိုနေ့က ဂရိတ်စစ်အေမှာ ခင်မြတ်သူ ကဗျာတစ်ပုဒ်သင် သည်။ ထိုကဗျာက ဆယ့်နှစ်ရာသီမိုးကဗျာပါ။ ကဗျာပါအကြောင်း အရာမှာ လအလိုက်ရွာသောမိုးကို ဖွဲ့ဆိုထားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဝါဆိုလပြောင်း၊ မိကျောင်းဖွေးဖွေး မိုးအေးအေးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဝါဆိုလမှာ မိုးကလဲများတယ်။ မိကျောင်းတွေကလဲ မြစ်ချောင်းတွေထဲမှာ ရေပြည့်နေတော့ ပျော်ပါးပြီးသွားနေကြတာ ဖွေးဖွေး ဖွေးဖွေးနဲ့ ... ”

တစ်ဖက်စာမျက်နှာမှ ခက်ဆစ်အဓိပ္ပာယ်ကို မကြည့်ဘဲ ခင်မြတ်သူ စာရှင်းကောင်းနေခဲ့သည်။ ထိုခဏ အတန်းထဲမှ အသွက်ဆုံးကျောင်းသားတစ်ယောက် မတ်တတ်ထရပ်သည်။

“ဆရာမ၊ မိကျောင်းက မည်းမည်းမဟုတ်ဘူးလား ဆရာမ”

ခင်မြတ်သူ အခက်တွေ့ပြီ။ ရှာရှာဖွေဖွေမေးတတ်သည့် ကျောင်းသားနှင့်မှ လာတွေ့ရသည်။ ဘယ်ရမလဲ ခင်မြတ်သူပဲ။

“ဟုတ်တယ်သားရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ မိကျောင်းက အကောင်ပေါက်စ ဆို ဖြူတယ်”

ကလေးက မျက်လုံးလေး ပေကလပ်၊ ပေကလပ်လုပ်ပြီး ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ မိကျောင်းပေါက်စလေးကို ခင်မြတ်သူ ကိုယ်တိုင်လည်း မမြင်ဖူး၍ ဖြူသလား၊ မည်းသလားမသိ။ လတ်တလောပြဿနာအေးအောင် ခင်မြတ်သူဖြေရှင်းလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း တစ်ဖက်စာမျက်နှာမှ ခက်ဆစ်ကိုရှင်းပြချိန်မှာတော့ ခင်မြတ်သူ မျက်လုံးပြူးရတော့သည်။ အမှန်မှာ မိကျောင်းဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်က တောစပ်၊ ရေစပ်တွင်ပေါက်သော အပွင့်ဖြူဖြူများ ပွင့်သည့်အပင်တစ်မျိုးဟု ဖွင့်ဆိုထားသည်။ ခက်ဆစ်အဓိပ္ပာယ်ကို ကလေးများ သံပြိုင်ဖတ်ချိန်မှာ အခြားကျောင်းသားများ သတိမထားမိသော်လည်း မကြာသေးမီက မိကျောင်းမည်းသည်ဟု ထပြောခဲ့သောကျောင်းသားက ခင်မြတ်သူမျက်နှာကို ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်နေသည်။ သူ့အပြုံးက ဟဲ ဟဲ ... ဆရာမ မှားသွားပြီဆိုသည့် အပြုံးမျိုးပါ။ ထိုအပြုံးကို တစ်သက်မမေ့နိုင်သလို တွေးမိတိုင်းလည်း ခင်မြတ်သူ ရှက်သည်။ ထို့နောက်ပိုင်းမှစ၍ ခင်မြတ်သူ သင်ခန်းစာကို စေ့စေ့စပ်စပ် လေ့လာတတ်သည့်အကျင့် ရသွားသည်။

“မနေ့က နာမဝိသေသနရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ဆရာမရှင်းသွားတယ်။ ဒီနေ့ဆက်ပြီး လေ့ကျင့်ခန်းတွေ လုပ်ရအောင်”

ခင်မြတ်သူတစ်ယောက် ကလေးတွေနှင့်အပြန်အလှန် အမေးအဖြေလုပ်နေဆဲမှာပင် အနောက်တောင်အရပ်မှ မိုးရိပ်တွေ ညိုမည်းပြိုဆင်းလာသည်။ မိုးရိပ်နှင့်အတူ လေကလည်း တဝီဝီ အသံပေးလာသည်။ ကျောင်းဖွင့်စမှ ယနေ့အထိ ငှါဆောင်သည်

စိုစွတ်စေးထန်းပြီး အေးစိမ့်သည့်အနေအထားမျိုး ရှိသည်။ အနွေးထည်အထပ်ထပ်ကြားမှာပင် လေဒဏ်ကြောင့် အမြဲလိုလို ချမ်းစိမ့်နေတတ်သည်။ ပတ်ပတ်လည်တွင် လယ်ကွင်းပြင်နှင့်ရေပြင်များသာဖြစ်၍ လေဒဏ်ကို ကာကွယ်နိုင်စွမ်းလည်းမရှိ။ မကြာမီ မိုးစက်တွေ ဒလဟောပြိုဆင်းလာသည်။ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ရွာချနေသောမိုးမှာ လေကလည်း စစ်ကူပါသည်။ ခင်မြတ်သူ စာသင်ခြင်းကို ရပ်နားလိုက်ရပြီး လေရောမိုးပါ အုန်းခြိမ့်ညံ့အောင် ရွာချနေ၍ ကလေးများ စာသင်ခန်းအတွင်းမှာ ငြိမ်ကုပ်နေကြသည်။ မိုးက တော်ရုံနဲ့မစဲ။ အကာပျဉ်ချပ်များအကြားမှ တရစပ်ပက်သွင်းနေ၍ စာသင်ခန်းတစ်ခုလုံး ရွဲ့ရွဲ့တောက်နေသည်။ စာသင်ခန်း၏ နောက်ဘက်မှာ ချိုင့်ခွက်ဖြစ်ပြီး မိုးရေတွေ စုဝေးစိမ့်အိုင်နေသည်။

ကလေးအချို့ လျှောတိုက်ကစားနေ၍ ခင်မြတ်သူ အော်ရသေးသည်။ အအေးဒဏ်မခံနိုင်သော ကလေးအချို့ မျက်နှာလေးတွေ ပျက်နေသည်။ မနေသာသည့်အဆုံး ခင်မြတ်သူ အကျိုးအကြောင်းပြောရန် နားနေဆောင်ဆီ ထွက်လာခဲ့သည်။ လား ... လား၊ နားနေဆောင်သည် သစ်ရွက်အပိုင်းအစများ ပြန့်ကျဲ၍ တစ်ခန်းလုံးရွဲ့စိုနေသည်။ ထိုင်စရာတစ်ကွက်လေးမျှပင် ခြောက်သွေ့မှုမရှိ။ အောက်ခြေမြေသားသည် ကြွက်ဖောက်ထား၍ မွစာတက်နေပြီး မိုးရေကြောင့် စိစပ်လိုက်နေသည်။ ပုစွန်လုံးတွင်းအချို့လည်း ဖောက်ထားလိုက်သေးသည်။ စိတ်မသက်သာဖွယ် မြင်ကွင်းကြောင့် ခင်မြတ်သူ ဆွံ့အနေခဲ့သည်။ ငှါဆောင်မှ လုပ်သက်

အရင့်ဆုံးဆရာမကြီးသည် သစ်ရွက်ကြွေများကို လှည်းချပြီး ထိုင်ခုံများကို အဝတ်တစ်ခုနှင့် သုတ်နေသည်။

“ဘာထူးမှာလဲ မမရယ်၊ ပြီးရင်လဲ ပြန်စိုဦးမှာ”

ခင်မြတ်သူ စိတ်ညစ်ညူးစွာ ပြောလိုက်မိသည်။

“ခဏတစ်ဖြုတ် ထိုင်ရတာပေါ့ကွယ်”

ဆရာမကြီးက အေးအေးသက်သာ ပြန်ပြောသည်။

“ဒီမှာ ကြွက်တွင်းတွေရော၊ ပုစွန်လုံးတွေရော ဘယ်လိုလုပ်ခြေချရမလဲ၊ ထမင်းစားတော့ ဘယ်မှာစားကြမလဲ”

“ဒီလိုနေလာခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းကြာခဲ့ပါပြီကွယ်”

ခင်မြတ်သူ မပြောသာခဲ့။ ကိုယ့်ထက်စာလျှင် သူတို့အားလုံးက ငုဝါဆောင်မှာ အနေကြာခဲ့ပြီပဲ။ နားနေဆောင်မှာ တွင်းလာဖောက်သော ကြွက်နှင့်ပုစွန်လုံးကိုလည်း အပြစ်မဆိုသာ။ ရေဖွေးနေသော လယ်ကွင်းပြင်မှာ ကုန်းမြေဆို၍ ငုဝါဆောင်တစ်ခုတည်းသာ ရှိသည်မဟုတ်လား။

“ဆရာမတွေကတော့ ခံနိုင်ရည်ရှိလို့ ထားပါတော့။ ကလေးတွေ ဒုက္ခရောက်လိုက်တာ။ အတန်းထဲမှာလည်း ရေအိုင်ကြီးဖြစ်နေတယ်”

“ရေအိုင်က မိုးများလွန်းလို့ ခဏတစ်ဖြုတ် ဖြစ်တာပါကွယ်၊ ပြီးတော့ ခြောက်သွားမှာပါ”

မတတ်သာသည့်အဆုံး ခင်မြတ်သူ စာသင်ခန်းအတွင်းပြန်ဝင်ခဲ့ရသည်။

“ဟောတော့”

ခင်မြတ်သူ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရသည်။ ခင်မြတ်သူ ထွက်သွားစဉ်ခဏ ရေအိုင်သည် ပြောင်ချောနေသော ချိုင့်ငယ်တစ်ခုဖြစ်သွားပြီး ဘေးပတ်လည်သည် ရွှံ့မံထားသလို ချွဲပြောင်နေသည်။ ခင်မြတ်သူ စိတ်တိုသွားသည်။

“ဒါ ဘယ်သူလုပ်တာလဲ ပြော”

ခင်မြတ်သူ မေးခွန်းမဆုံးမီ သူ့ရဲကောင်းလေးယောက် မတ်တတ်ထရပ်သည်။

“အလိုလေးလေး”

လှတောသားညည်းသလို ခင်မြတ်သူညည်းလိုက်ချင်ပါသည်။ မျက်စိနှစ်ပေါက်မှလွဲ၍ တစ်ကိုယ်လုံး ရွံ့စက်တွေပေကျနေသော သင်္ကေတသားလေးယောက်က သူ့ရဲကောင်းကြီးတွေလို ရင်ကော့နေသည်။

“ကြည့်စမ်း၊ မင်းတို့ရုပ်တွေ ကျောင်းသားရုပ်ပေါက်သေးရဲ့လား”

“ရတယ် ဆရာမ၊ သားတို့က ကျောင်းနောက်ဖေးကနေ လယ်ကွင်းထဲဖြတ်ပြန်မှာပါ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ကိစ္စမရှိရလား၊ မင်းတို့ အိမ်တွေက ဆူမှာပေါ့၊ အင်္ကျီတွေဆို ပေလူးနေတာပဲ”

“သားတို့က နေ့တိုင်းလဲ ဒီလိုပဲပြန်နေကျ ဆရာမ၊ တောသားတွေဆိုတော့ ခံနိုင်ရည်ရှိတယ်”

အသားညိုညို တုတ်တုတ်ခဲခဲနှင့် ကွင်းကျောင်းသား တစ်ယောက်ကပြော၍ ခင်မြတ်သူ စကားမဆက်နိုင်ခဲ့။ ခင်မြတ်သူ တို့ကျောင်းမှာ ကျောင်းသားနှစ်စားရှိသည်။ ရွာခံကျောင်းသားနှင့် ဘေးရွာများမှ နေ့ချင်းပြန်တက်ကြသော ကွင်းကျောင်းသားဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ကွင်းကျောင်းသားအများစုမှာ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တစ်နာရီ နှစ်နာရီနာရီနီးပါး သွားရသော ရွာများမှဖြစ်ပြီး သူတို့ခံမှာ တော်ရုံ ခံနိုင်ရည်ဖြင့် ကျောင်းမတက်နိုင်ကြ။ လှေမပေါက်၊ လှည်းမပေါက် ရွာများမှ ကလေးအများစုက ခြေကျင်လာကြရာ နေ့စဉ်သွားလာ ရသည့်အဖြစ်က လွယ်လှသည်မဟုတ်။ သို့သော်လည်း သူတို့ ကွင်း ကျောင်းသားများ အလွန်အလိုက်သိသည်။ ကျောင်းမှာ လုပ်စရာရှိ လည်း သူတို့ အကြမ်းပတမ်းခိုင်းစရာရှိလည်း အားမနာတမ်းခိုင်း၊ မညည်းမညူ လုပ်ကြသည်။

“သားပြောတယ် ဆရာမ၊ မင်းတို့ကို ဆရာမ ဆူလိမ့်မယ်၊ မလုပ်နဲ့လို့”

အတန်းခေါင်းဆောင်က သူ့အပြစ်ကျမှာစိုး၍ ပျာပျာသလဲ ရှင်းပြသည်။

“မဟုတ်ဘူး ဆရာမ၊ အတန်းထဲမှာ ရေအိုင်ကြီးရှိနေတော့ ချော်လဲမှာစိုးလို့ သားတို့လုပ်တာ၊ ရေမရှိတော့ တစ်အောင့်ပဲ ခြောက်သွားမှာ”

စိတ်ကူးလေးမဆိုးလှ၍ ခင်မြတ်သူ ဆူဖို့ခက်သွားသည်။

“အလကား ဆရာမ၊ ဒီကောင်တွေ ငါးပက်မယ်ဆိုပြီး ပက်ကြတာ”

“မဟုတ်ဘူး ဆရာမ”

“တော်ပြီ၊ မင်းတို့လုပ်တာနဲ့ ငါ အလကားဆရာမလဲဖြစ်၊ မဟုတ်ဘူးဆရာမလဲဖြစ်ပြီ၊ ဒီလို လုပ်ချင်ကိုင်ချင်စိတ်လေးရှိတာ တော့ ကောင်းပါရဲ့၊ နောက်ကို ဒီလို ညစ်ပတ်နေအောင် မဆော့ ရဘူးနော်”

ခင်မြတ်သူပြောတော့ အားလုံးခေါင်းညိတ်ကြသည်။

ထို့နောက် ခင်မြတ်သူမှမဟုတ်၊ ငှက်ဆောင်ရှိ တန်းခွဲအားလုံး စာမသင်ကြရ။ မိုးက တစ်စိတ်မိမ့်ရွာချနေ၍ ပြတင်းပေါက်အားလုံး ပိတ်ပြီး အတန်းထဲမှာ စုဝေးထိုင်နေကြရသည်။ မိုးအများဆုံး ဩဂုတ်လမှာတော့ ခင်မြတ်သူတို့ ငှက်ဆောင်ကို ဆယ်ရက်ခန့် ပိတ်ထားရသည်။ အကြောင်းရင်းက စာသင်ဆောင်အတွင်း ရေများဝင်လာ၍ စာသင်မရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မူလတန်း ဆောင်မှာ မနက်ညာခွဲတက်ရ၍ ရပ်ဝေးကျောင်းသားတွေ ဒုက္ခ ရောက်ကြသည်။ ရေကျပြန်တော့လည်း အောက်ခြေမြေသားကို အခြောက်ခံနေရ၍ တစ်ပတ်ဆယ်ရက်ကြာပြန်သည်။ စာသင်ပျက် ရုံသာမက မြေပါးကင်းပါးအန္တရာယ်ကလည်း စိုးရိမ်ရသေးသည်။ ရက်ရှည်ပိတ်ထားသော စာသင်ဆောင်အတွင်း မြွေများဝင်ရောက် ခိုအောင်းနိုင်သည်။

ခင်မြတ်သူ အတွေးမှန်ပါသည်။ ရေကျ၍ ကျောင်းပြန်ဖွင့်ပြီး မကြာမီ ကျောင်းသားတစ်ဦး၏ခိုအတွင်းမှ မြွေထွက်လာသောအခါ

တစ်ခန်းလုံး ဆူညံသွားခဲ့သည်။ များမကြာမီ ဆရာမတစ်ဦး စာသင် နေခိုက် မြွေတစ်ကောင်ဝင်လာ၍ ကျောင်းသားများ ဝိုင်းရိုက်ကြ သည်။ မြွေကလည်း တကယ့်မြွေဆိုး။ ပါးပျဉ်းထောင်ပြီး ဝင်လာရာ မျက်စိလျင်သော ကွင်းကျောင်းသားက လက်ဦးမှုရသွား၍ တော် တော့သည်။ မဟုတ်လျှင် မတွေ့ဝံ့စရာ။

“ဒီလိုအခြေအနေတွေ ရှိနေရဲ့နဲ့ ဒီလောက်ထိနေလာကြတာ အံ့ဩမဆုံးဘူး။ ကျွန်မကတော့ အခြေအနေကိုတင်ပြမှာပဲ။ ဒီလို ရွာကြီးမျိုးမှာ ဒါဟာ ဘာမှအပန်းကြီးတဲ့ အခြေအနေမဟုတ်ဘူး။ ဝိုင်းဝန်းပြုပြင်လိုက်ရင် ကောင်းသွားမှာ”

ခင်မြတ်သူ အားတက်သရောပြော၍ အားလုံး ရယ်နေကြ သည်။ သူတို့ကြည့်ပြီး ခင်မြတ်သူ အားမလို၊ အားမရဖြစ်နေမိသည်။ သူတို့စိတ်တွေမှာ ခင်မြတ်သူက ယခုမှရောက်လာပြီး ခံနိုင်ရည်မရှိ သူဟု ထင်နေပြီလားမသိ။

“ကျွန်မအတွက်က ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ စာသင်ချိန်ပြီးရင် အခြားအဆောင်တွေမှာ သွားနေလို့ရတယ်။ ဒီမှာ တစ်ချိန်လုံး ထိုင်ပြီး စာသင်နေရတဲ့ ကလေးတွေရဲ့အဖြစ်က သနားစရာ”

“သနားစရာကောင်းလဲ တစ်နှစ်ပါ။ နောက်နှစ်တွေဆို ခရေ ဆောင်ကို ရောက်သွားမှာ”

ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပြောလိုက်သူက ငှက်ဆောင်မှာအနေကြာသူ ဆရာမတစ်ဦးဖြစ်နေ၍ ခင်မြတ်သူ စကားမဆက်ဖြစ်ခဲ့။ လူရှင်း သွားချိန်မှာ အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်းက ပြောလာသည်။

“မြတ်သူက အေးအေးမနေတတ်ဘူး။ သူများတွေလဲ ဒီလိုပဲ နေ နေကျဟာ၊ နင်က ညည်းနေတော့ အဖြစ်သည်းတယ်လို့ ပြောမှာပေါ့”

စေတနာကို စော်ကားရက်လေခြင်းဟု ဝမ်းနည်းချင်သည်။ သို့သော်လည်း မာန်တင်းပြောဖြစ်သည်။

“ငါ့အတွက်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အားလုံးအတွက် ပြောတာပါ”

“အားလုံးအတွက်လဲ မပြောနဲ့။ နင့်သားသမီး တစ်ယောက် မှပါတာ မဟုတ်ဘူး။ နင်ပြောလို့လဲ ဘာမှဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ အမြင်တောင် ကတ်ဦးမယ်”

“အမြင်ကတ်မှာစိုးလို့ မပြောဘဲနေကြရင် ဘယ်သူကသိမှာလဲ။ ကိုယ်ကပြောမှ သိမှာပေါ့။ ကတ်ချင်လဲကတ်၊ ပြောမှာပဲ”

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ကတ်ပြောချင်နေမိသည်။ တကယ်ဆို ကလေးတွေတောင် အဆိုးအကောင်းသိပြီး တာဝန်ယူချင်စိတ်ရှိ သေးလျှင် ကိုယ်က လူကြီးတွေပဲ။ ပြောသင့်ပြောထိုက်တာကို ပြော ရမည်က ဓမ္မတာပါ။ နောက်ဆုံး ခင်မြတ်သူတိုက်တွန်းပါများ၍ အစည်းအဝေးမှာ တင်ပြဖြစ်ကြသည်။ ရပ်ရွာအကြီးအကဲ ရပ်မိ ရပ်ဖများနှင့် အစည်းအဝေးထပ်မံခေါ်ယူပြီး ငှက်ဆောင်၏အခြေ အနေကို ဆွေးနွေးကြသည်။ တကယ့်ကို စုံစုံညီညီတက်ရောက်၍ ငှက်ဆောင်မှ ဆရာမများလည်း အားတက်သရော ဝင်ရောက် ဆွေးနွေးကြသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မှန်ပါတယ်၊ ဒါဖြစ်သင့်တာပေါ့”

ငုဝါဆောင်၏အခြေအနေမှန်ကို ဆရာမကြီးမှတင်ပြ၍ အားလုံးက ထောက်ခံနေကြခြင်းပါ။ သို့သော်လည်း

“အင်း ... ထည့်ချင်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ကျုပ်တို့ ကလဲ သားတွေနိုင်ငံခြားမှာဆိုတော့ ငွေက သိပ်ပိုပိုလျှံလျှံရှိတာ မဟုတ်ဘူး”

တတ်နိုင်သမျှငွေကြေးထည့်ဝင်၍ ငုဝါဆောင်ကို အကောင်းဆုံး ပြုပြင်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်စဉ်မှာတော့ ရပ်မိရပ်ဖတစ်ဦးက ဤနှယ် စတင်ပြောလာသည်။

“ကျုပ်တို့ကလဲ ဒီကျောင်းရဲ့အကျိုးကျေးဇူးကို ခံစားဖူးခဲ့ တာဗျာ၊ ကျုပ်ကလေးတွေဆို ဒီကျောင်းမှာအလယ်တန်းတက်ပြီး မြို့ကျောင်းပြောင်းလိုက်တာ အားလုံး ဆရာဝန်လိုင်းရတယ်။ ဒီတော့ ထည့်ချင်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ တစ်လတစ်လ သားသမီးတွေ ကို ထောက်ပံ့ရတဲ့စရိတ်က နည်းလား၊ နှစ်ယောက်ဆို သုံးသိန်း၊ ဒီအတွက် များများစားစား မထည့်နိုင်တာပါ။ ပါသလောက်လေး ထည့်ခဲ့မယ်ဗျာ၊ ဒီမှာ တစ်သောင်း”

မြို့မှာ အချမ်းသာဆုံးစာရင်းဝင်တစ်ဦးက ပိုက်ဆံတစ်သောင်း ချပေး၍ ခင်မြတ်သူတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ဖြစ် ကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့က အလှူအတန်းဆို လက်မနှေးပါဘူး၊ ဘယ် နေရာမဆို ရှေ့ဆုံးက လှူဖြစ်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းဆိုတော့လဲ

အခက်သားလား၊ လှူရေးတန်းရေးဆိုတာ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ကမ္ပည်းထိုးပြီးလှူမှ မြင့်မြတ်တော့ ...”

တစ်ပိုင်းတစ်စ စကားကို ခင်မြတ်သူတို့အားလုံး နားလည်ကြ သည်။ သို့သော်လည်း ဟန်ကိုယ့်ဖို့ဆိုသလို

“ကမ္ပည်းထိုးဆိုလဲ ထိုးပေးပါ့မယ် ဦးရယ်၊ လှူချင်စိတ်ရှိ ရင်တော့ လှူပါ”

“ဟင်း ...ဟင်း ကျွန်တော်တို့က ဘာသာရေးဘက်ကိုပဲ အားသန်တော့ အိမ်သားတွေနဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်ပါဦးမယ်”

ကျောင်းဆိုသည်က အသီးတစ်ရာ၊ အညှာတစ်ခုဖြစ်၍ မည်မျှ အကျိုးကျေးဇူးကြီးကြောင်းကို ခင်မြတ်သူ ရှင်းပြချင်ပါသည်။ သို့သော်လည်း လူ့ရှေ့ရောက်ပြီး စိတ်နောက်ကျန်နေသည့် လူအချို့ ကြောင့် အောင်မြင်ထမြောက်မှု မရှိခဲ့။

“ဒီလို အခြေအနေတွေကြောင့် သည်းခံနေကြရတာလေ။ ဒီရွာမှာက အလှူဆိုရင် ဘုရားကျောင်းကန်တွေမှာ ကမ္ပည်းထိုးလှူမှ အလှူလို့ ထင်နေကြတာ”

ခင်မြတ်သူ နားလည်သဘောပေါက်ခဲ့ရသည်။

* * * * *

ကံကောင်းသည်ဟုပဲ ပြောရပါမည်။ နောက်တစ်နှစ် ကျောင်း ဖွင့်ရာသီမှာတော့ ငုဝါဆောင်က အကြီးအကျယ်ပြောင်းလဲသွားခဲ့ သည်။ လှပသစ်လွင်သော ကျောင်းဆောင်သစ်ကြီးမှာ ကလေးများ

ပြေးလွှားဆော့ကစားနေကြသည်။ ဆရာမများနားနေဆောင်မှာ အေးချမ်းလုံခြုံစွာ အနားယူခွင့်ရပြီ။ ထို့အတူ မိုးရေ၊ လေပါ လာစေဦးတော့ ငှက်အောင်က ကြွေမပျက် တုဖက်ရင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့ပြီ။ နွေလည်မှာ ထိန်ထိန်ဝေအောင် ပွင့်နေသော ငှက်ပန်းတို့ကဲ့သို့ အားမာန်အပြည့်နှင့် လန်းစွင့်နေဦးမည်။ ကျေးဇူးကြီးပေစွ။

“အလှူရှင်က ဒီရွာသားမဟုတ်သလို ဒီကျောင်းမှာလဲ ပညာ မသင်ဖူးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းနဲ့ဆေးရုံကို အဓိကထားပြီး လျှာတဲ့ အတွက် ဒီကျောင်းရဲ့လိုအပ်ချက်ကို သိလို့ လှူခဲ့တာပါ”

ရေရှားရာမှာ မိုးရွာခဲ့သော အလှူရှင်၏စေတနာက အံ့ဩ ချီးကျူးစရာပါ။

ငှက်အောင်မှာ မည်သည့်စာတန်းမှ ရေးထိုးထားခြင်းမရှိပါ။ အလှူရှင်၏ဆန္ဒအရ ရေးထိုးခွင့်မရခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း နှစ်စဉ်တက်ရောက်နေသော ကျောင်းသားပေါင်းများစွာ၏ နှလုံး သားတွင် အလှူရှင်၏နာမည်သည် ဖျောက်ဖျက်မရအောင် စွဲထင် ကျန်ရစ်နေခဲ့သည်။ တကယ်တော့ သက်မဲ့အဆောက်အအုံတစ်ခု ပေါ်မှာ ရေးထိုးထားသော ကမ္ဘာ့ထက် လူသားတစ်ယောက်၏ နှလုံးသားမှာ ရေးထိုးထားသောကမ္ဘာ့ထက် ပို၍ လေးနက်ခိုင်ကျည် သည်ဟု ခင်မြတ်သူ ယုံကြည်သည်။

သင်းကွဲ ဆည်းဆာ

မိုးရာသီဆိုလျှင် အိမ်ရှေ့ရေကပြင်လေးမှာ သူမ ထိုင်နေ တတ်သည်။ သူမတို့အိမ်လေးသည် ချောင်းကိုမေးတင်ဆောက် ထား၍ ရေကပြင်ထက်မှာထိုင်နေလျှင် ချောင်းကို အပေါ်စီးမှ မြင်နေရသည်။

နေဝင်ချိန်တွင် ချောင်းရေသည် ပုစွန်ဆီရောင်စွန်းထင်းလျက် ကြွေကြီးတစ်ခွဲသား ရှိနေတတ်ပြီး လသာသောညများတွင် ချောင်းရေသည် ငွေရောင်လက်လက်ထ၍ တပြိုင်တပြိုင်လှုပ်ရှားနေ တတ်သည်။ သူမသည် ကျောင်းဆင်းချိန်ညနေတိုင်း လွယ်အိတ်ကို ပစ်ချပြီး ရေကပြင်ထက်မှာ မလှုပ်မယှက်ထိုင်နေမြဲ။ သူမ၏မျက်လုံး များကို ချောင်းအစသို့ မမှိတ်မသုန် ပို့လွှတ်ထားသည်။ လမ်းမဆီမှ ရွယ်တူကလေးများ ဆူဆူညံညံဆော့ကစားနေလျှင် သူမစိတ် မဝင်စား။ သူမတွင် အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းမရှိ။ တံတားပေါ် မှာ ဆပ်ပြာပူဖောင်းမှုတ်နေသော သူ့အထက်အစ်ကိုထံလည်း စိတ် မရောက်။ ထီးတည်းနေတတ်သော သူ့စိတ်သည် ချောင်းဝဆီမှ ထွက်ပေါ်လာမည့် တစ်စုံတစ်ရာကိုသာ စူးစိုက်နေသည်။ သူမ

အရိပ်အကဲကို ကြည့်နေသော သူမအစ်ကိုသည် မကြာခဏ ချော
ခေါ်တတ်သည်။

“ညီမလေး ပူဖောင်းမှုတ်တမ်း ကစားရအောင်၊ ပူဖောင်းလေး
တွေကို ကိုကိုမှုတ်ပေးရင် ညီမလေးက လိုက်ဖမ်းပေါ့၊ ဖမ်းလို့မိရင်
ညီမလေးသိမ်းထားလေ”

“အင်”

လေထဲရောက်ပြီး မကြာမီ ပျောက်ကွယ်သွားလေ့ရှိသော
ဆပ်ပြာပူဖောင်းတွေအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းမသိ၍ တအံ့
တဩ ဖြစ်သွားသည်။

“လာလေ ညီမလေး သွားကြမယ်”

သူမ မလိုက်ဖြစ်ခဲ့။ အကျင့်ပါနေသောခေါင်းက အလိုလိုခါမိ
လျက်သားဖြစ်နေသည်။

“ကိုကိုပဲ သိမ်းထားလိုက်ပါ”

ဒီလိုနှင့် ထိုင်နေရာမှ မထသောနေ့တွေ များလာသည်။ အချို့
ညနေများမှာ ချောင်းရိုးအတွင်း လှေကလေးတစ်စီး ဝင်လာတတ်
သည်။ ထိုအခါမျိုးမှာတော့ သူမ အသံစူးစူးလေးဖြင့် ဝမ်းသာအားရ
အော်နေတတ်သည်။ လှေကလေးသည် သူတို့အိမ်ကလေးဆီသို့
ဦးတည်လှော်ခတ်လာသည်။ အိမ်မရောက်မီ ချောင်းဖြတ်တံတား
ငယ်အချို့လည်း ဖြတ်ကျော်ရသည်။ ရေတက်နေသောအချိန်တွင်
တံတားငယ်သည် ရေပြင်နှင့်တစ်ညီတည်းဖြစ်နေ၍ လှေတစ်စီး

ဖြတ်သွားနိုင်အောင် တံတားပျဉ်ကို မ,ပေးရသည်။ တံတားပျဉ်
သည် များသောအားဖြင့် အရှင်လုပ်ထားကြသည်။

ထိုနေ့က မိုးသည်းထန်စွာ ရွာနေသည်။ မိုးရွာထဲမှ မသဲမကွဲ
မြင်ကွင်း သူမငေးမောကြည့်နေသည်။ ချောင်းရေပြင်သည်
အဆက်မပြတ် ယိုစီးကျနေသော မိုးရေပေါက်များကြောင့် ပွက်
ပွက်ထနေသည်။ ချောင်းကမ်းစပ်သည် မိုးအရိုန်ကြောင့် လှိုင်းနု
လေးများ၏ ဦးတိုက်မှုကို ခံနေရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မြေသားတို့ပင်
အိခနဲပြိုဆင်းသွားသည်။ ချောင်းဝဆီသို့ မျှော်ကြည့်နေသော သူမ
ကိုယ်မှာ မိုးရေငွေ့ကြောင့် စိုထန်းထန်းဖြစ်နေသည်။ သူမအစ်မ
သည် သူမကိုပြောမနိုင်၍ နောက်ဘက်မှာ တနှံ့နှံ့ငိုနေသည်။

“သူဖျားရင် ငါပဲဒုက္ခရောက်မှာ၊ အမေကလဲ အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့
အားတာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့လဲ ငါ့ကို ဆူဦးမှာ”

ဗလုံးဗထွေးစကားတွေနှင့် သူမကိုပြောနေသေးသည်။ သူမက
တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။ သူမ မျှော်ရကျိုးနပ်သွားသည်။ ပါးလျားသော
မိုးရေစက်ကြားမှာ လှေဦးမည်းမည်းလေးကို မြင်လိုက်ရသည်။
သူမရင်သည် ဆတ်ခနဲခနဲသွားပြီး လှေတစ်စီးလုံး ကိုမြင်လိုက်
ရလျှင် သူမလက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး ပျော်လိုက်သေးသည်။ လှေ
ကလေးသည် ရေလွတ်သော တံတားတစ်စီးကို ဖြတ်ကျော်လာ
သည်။ ဒုတိယတံတားမှာ ရေနှင့်တစ်ညီတည်းဖြစ်နေ၍ လှေဦး
ထိပ်မှလူသည် တံတားကိုမ,ရန် တံတား၏ဒုတိယအဆင့်ပေါ်သို့
လှမ်းတက်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း တံတားပေါ်မရောက်ဘဲ

ဖြုတ်ခနဲ ရေထဲ ထိုးကျသွားခဲ့သည်။ မြင်ကွင်းကိုကြည့်ရင်း သူမ အံ့အားသင့်နေသည်။ ပြီးမှ သတိရပြီး စူးစူးဝါးဝါး အော်ငိုလိုက်သည်။

“အမေ”

ထိုညက သူမ အကြီးအကျယ်ဖျားသည်။ ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်နေသော သူမကို အမေထွေးပွေ့ထားရသည်။

“သမီးက အမေ့ကို ဘာဖြစ်လို့ အမြဲတမ်းမျှော်နေရတာလဲ၊ ကိုယ့်အစ်ကို၊ အစ်မတွေ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကစားပေါ့”

သူမ ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါရမ်းရင်း အမေ့ကို အားကိုးတကြီး ဖက်ထားမိသည်။

“အမေ နေ့တိုင်းပြန်လာနော်၊ အမေနဲ့ပဲ သမီးနေချင်တယ်”

အမေ့ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဖက်တွယ်ပြီး သူမ ပြောမိသည်။ ထိုစဉ်က အမေသည် မြို့နှင့်သုံးမိုင်ခန့်ဝေးသော ရွာလေးမှာ လယ်လုပ်နေရသည်။ သူမ၏ အမြဲလိုလို ငိုယိုကျမှုကြောင့် အမေသည် နွေနှွေမိုးမိုး တစ်နေ့တစ်ခေါက် ပြန်လာရသည်။ အမေ ခြေသလုံးတွေတောင့်တင်းနေတာ သူမမသိ။ အမေ့ခြေဖနောင့်တွေ အက်ကွဲကြောင်းတင်၍ သွေးစိမ့်နေတာ သူမ မသိ။ သူမ သိသည်က အမေနေ့စဉ်ပြန်လာဖို့ပဲ ဖြစ်သည်။

* * * * *

နေလုံးသည် အနောက်ဘက် ဝါးရုံထိပ်မှာ ဟီးလေးခိုနေသည်။ ကောင်းကင်မျက်နှာသည် လိမ္မော်ရင့်ရောင်ပြေးလျက် ဆေးဆိုး

ပန်းရိုက်ဖြစ်နေသည်။ သစ်ရွက်အချို့ ငိုက်မြည်းစပြုပြီ။ မကြာသေးမီက အိပ်တန်းပြန်ငှက်တချို့ ကသုတ်ကရက် ပြန်ပြေးသွားသည်။ ဆည်းဆာသည် ညရင်ခွင်သို့တိုးဝင်ရန် အရှိန်ယူနေခဲ့ပြီ။ အမှောင်ကန့်လန့်ကာမချမီအချိန်ထိ သူ့မျက်လုံးတွေ လမ်းကလေးမှ ဖယ်ခွာမရသေး။ ကြည့်ဖန်များလွန်း၍ သူ့မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ပူတို့ စိမ့်အိုင်စုဝေးလာသည်။ မကြာခဏ ချစ်သူလျှောက်လာနေကျ ဤလမ်းကလေးမှာ သူမ အမြဲတမ်း စောင့်ကြိုနေတတ်သည်။

“မလာနိုင်ရင်လဲ မလာနိုင်ဘူးလို့ပဲ အပြတ်ပြောလိုက်ပါ။ ကျွန်မစိတ်ထဲက အပြီးအပိုင်ထုတ်ပစ်လိုက်ပါ့မယ်၊ အခုလို မတင်မကျနဲ့ အမြဲတမ်းမျှော်နေရတဲ့အဖြစ်ကို ကျွန်မရင်မဆိုင်ချင်တော့ဘူး”

မျှော်ရသည်ကို စိတ်မရှည်တတ်သော သူမက မကြာခဏ ထိုစကားတို့ဖြင့် ချစ်သူကို နာကျင်ထိခိုက်စေခဲ့သည်။

“စိတ်က မင်းဆီမှာ အမြဲရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူမှုတာဝန်တွေနဲ့ ရှုပ်ထွေးနေတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ့်စိတ်ဆန္ဒတစ်ခုတည်း ဦးစားပေးဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ချစ်သူ၏ ဖျောင်းဖျစ်ကားသည် သူမမာနကို ပိုမိုနှိုးဆွစေခဲ့သည်။

“ဘာ လူမှုတာဝန်တွေမှ ကျွန်မမသိဘူး၊ ကျွန်မဖြစ်စေချင်တဲ့ အတိုင်း မလိုက်လျောနိုင်ရင် ကျွန်မနဲ့အဝေးဆုံးမှာပဲ နေလိုက်တော့”

သူမ၏ အနိုင်ယူစိုးမိုးလိုစိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံးလိုက်လျော ခဲ့သော်လည်း သူမ၏ချွန်ထက်နေသော အတ္တဆူးများ၏ဒဏ် ကိုတော့ ချစ်သူသည်မခံနိုင်ခဲ့။

“လူရယ်လို့ဖြစ်လာရင် လူမှုတာဝန်ဆိုတာ ရှိမှာပဲ၊ ကိုယ် တစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်လို့မရတဲ့အခြေအနေမှာ သူ့ဘက် ကိုယ့်ဘက် ကြည့်တတ်မှ သဘာဝကျမှာပေါ့”

ချစ်သူ၏စကားကို သူနားလည်မှု မပေးနိုင်ခဲ့။ သူမ၏ တစ်ဇွတ်ထိုးဆန်မှုနှင့် တစ်ယူသန်စွဲများက နှစ်ဦးကြားမှာ စည်းခြား ထားသလို ဖြစ်ရသည်။ တစ်စတစ်စ ဝေးကွာတော့မည့်အဖြစ်ကို သူမနားလည်သည်။ သို့သော်လည်း မွေးရာညှိဆိုးဖြစ်သော သူမ ၏ခေါင်းမာမှုသည် ညနေပေါင်းများစွာကို ကုန်ဆုံးစေခဲ့သည်။ အချိန်တွေကြာမြင့်လာသည်အထိ ချစ်သူလာတတ်သောညနေကို သူမ မျှော်လင့်နေဆဲဖြစ်သည်။ သူ့အခန်း၏ ပြတင်းပေါက်သည် လမ်းကလေးကို တစ်ပိုင်းတစ်စမြင်နေရသည်။ သူမသည် ပြတင်း ပေါင်ကိုမှီတွယ်ရပ်ရင်း အချိန်ကြာမြင့်စွာ ငေးကြည့်နေတတ်ခဲ့ သည်။ သူမမျှော်လင့်သောညနေသည် သူ့ထံမှ အပြီးတိုင်ပျောက် ကွယ်သွားခဲ့ပြီဟု သိရသောအချိန်တွင် သူမ မာနဖြင့်တင်းခံနိုင် ခဲ့သေးသည်။

* * * * *

မှန်ပြတင်းအပြင်ဘက်မှာ နှင်းတွေ ပါးပါးလျားလျား ကျနေ သည်။ ဆောင်းက မြမြလေးအေးသည်။ အအေးကြောက်သော သူမအဖို့ နေရောင်ကို အလောတကြီးမျှော်လင့်ရင်း အအေးဒဏ်ကို ကာကွယ်ရသည်။ စောင်ပုံအောက်မှ သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခြမ်းသည် ထူအမ်းထုံထိုင်းနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ အနေအထားတစ်ခုကို အချိန်ကြာမြင့်စွာ ပြုမူနေထိုင်ခဲ့၍ ဤဝေဒနာကို သူ့ခံစားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အိပ်ရာထက်မှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးအိပ်နေလျှင်တောင် သူ့ခြေလက် တွေက ထုံကျင်အေးစက်နေခဲ့သည်။ ထိုအခါမျိုးမှာ သူ့အိပ်ရာမှ အလန့်တကြား နိုးထလာမြဲ။ သူ့ခံစားနေရသောဝေဒနာကို ဖွင့်ဟ ဝေမျှလိုသော်လည်း သူ့အနီးအပါးမှာ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိ။ အခန်းပေါင်းများစွာနှင့်ဖွဲ့စည်းထားသော အိမ်ကြီးအတွင်းမှာ သူမ တစ်ယောက်တည်း။ ဘဝကို တစ်ဦးတည်းရင်ဆိုင်မည်ဟု သူမ ဆုံးဖြတ်ခဲ့စဉ်က သူမအနီးအပါးမှာ အားပေးဖေးမသူတွေ ဝိုင်းဝိုင်း လည်နေခဲ့သည်။

“ဘယ်သူနဲ့မှ အတူမနေချင်ဘူး၊ ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်းပဲ သီးသီးသန့်သန့် နေချင်တယ်”

ထိုစကားစုကို သူမနှုတ်မှ တဖွဖွပြောဖြစ်ခဲ့၍ သူမအနီးအပါးမှ ဖယ်ခွာသူတွေ များလာခဲ့သည်။ တကယ်တမ်း သူမခွန်အားလျော့ ပါးချိန်၊ သူမဘဝ၏ ဆည်းဆာချိန်မှာတော့ အထီးကျန်ဆန်မှုက ပြင်းပြင်းပြပြ ဒုက္ခပေးလာခဲ့သည်။ မိဘများရှိစဉ်အခါက အခါ

မလပ် ရောက်လာတတ်သော ဆွေမျိုးသားချင်းများကြောင့် မကြာခဏ သူမစိတ်ညစ်ညူးခဲ့ရသည်။ တဝုန်းဝုန်းတရုန်းရုန်းဖြင့် စည်ကားရှုပ်ထွေးနေသော ဤအိမ်ကြီးကို သူမငြီးငွေ့စိတ်ကုန်ဖူးသည်။ တစ်ယောက်တည်းနေလျှင် အေးချမ်းပျော်ရွှင်နေရမည့် အဖြစ်ကိုလည်း မကြာခဏ စိတ်ကူးပုံဖော်ခဲ့သည်။

တကယ်တမ်း တစ်ယောက်တည်းဖြစ်လာချိန်မှာတော့ သူမ ဆန္ဒတွေ ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ အထီးကျန်စွာ အိပ်စက်ရသော ညတွေကို သူမမုန်းသည်။ တိတ်ဆိတ်သောညဉ့်လယ်မှာ မိုးရေစက်ကျသံတဖျောက်ဖျောက်ကပင်လျှင် သူမစိတ်ကို ချောက်ချားစေသည်။ အိမ်ခေါင်မိုးထက်မှ အိမ်မြှောင်စုတ်ထိုးသံကပင် သူမကို အထိတ်တလန့်ဖြစ်စေသည်။ အချို့ညများမှာ အအေးဒဏ်ကြောင့် အိမ်မိုးသွပ်ပြားတို့ တဂျိုးဂျိုးဂိုမ့်ဂိုမ့် ရုန်းကြွလျှင် သူမအထိတ်တလန့် ထကြည့်မြဲ။ တီးတိုးတိုင်ပင်ဖော်မရှိသော သူမအဖို့ အစဉ်အမြဲ အားငယ်စိုးထိတ်ခဲ့ရသည်။ တကယ်တမ်း ဥစ္စာပစ္စည်းပြည့်စုံမှုနှင့် ရာထူးရှိန်ဝါသည် ဘဝလုံခြုံမှုကို မပေးစွမ်းနိုင်ကြောင်း သူမနားလည်လာသည်။ အထူးသဖြင့် ဆူးတစ်ချောင်းလို ချွန်ထက်နေသော သူ့အတ္တသည် သူ့ဘဝကို အဖော်မဲ့အထီးကျန်စေသည်။ လောကသည် အပေးအယူမျှမှ နေပျော်ကြောင်း သူမ သိလာချိန်တွင် အရာရာနောက်ကျခဲ့သည်။

* * * * *

နှင်းပဝါကို ဖောက်ထွင်းထွက်လာသော နေခြည်နုသည် သူမအိပ်ရာပေါ်သို့ လင်းလင်းလက်လက် ကျရောက်လာသည်။ နေခြည်ကို အာသာငမ်းငမ်းစိတ်ဖြင့် မှန်ပြတင်းကို သူမဖွင့်လိုက်သည်။ နှင်းငွေ့ပါသောလေက သူမမျက်နှာကို ဖြတ်သန်း တို့ထိသွားသည်။ ညဝတ်အနွေးထည်ကို လည်ပင်းအထိ ဆွဲယူလိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့ဝင်းတံခါးဆီ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ အမြဲလိုလို စေ့ပိတ်ထားသော ဝင်းတံခါးသည် သံချေးများကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ ဖွင့်လျှင် တက္ကီတက္ကီအော်ဟစ်ညည်းညူမြဲ။ အိမ်အဝင်လမ်းကလေးကို ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ အပိုင်စိုး မင်းမူထားသည်။ ဖုန်အလိမ်းလိမ်း တက်နေသော ဧည့်ခန်းသည် နှုတ်ဆိတ်သော လူတစ်ယောက်လို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ သူမ အမြတ်တနိုးသိမ်းဆည်းထားခဲ့သော ဧည့်ခန်းရှိ အလှဆင်ပစ္စည်းများ၊ ပရိဘောဂများ၊ အဝတ်ဗီရိုများက သူ့လိုပဲ အထီးကျန်ဆန်နေခဲ့သည်။

ခြံဝင်းတံခါးဆီငေးကြည့်လျက် တစ်စုံတစ်ရာကို သူမမျှော်လင့်နေခဲ့သည်။ ယခုအချိန်ထိ မှီတွယ်ရာအစစ်အမှန်ကို သူမရှာဖွေမတွေ့ရှိသေး။ သူမ၏ အတ္တဆူးများကို ထိုအရာဖြင့် သူမဖယ်ရှား မပစ်နိုင်သေး။ အိမ်အဝင်လမ်းကလေးကို မြင်နေရသော ဧည့်ခန်းမှာ သူမ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မျက်လုံးများကို ဝင်းတံခါးအပြင်ဘက် လမ်းကလေးဆီ ပို့ထားသည်။ တစ်စုံတစ်ရာ သူမမျှော်လင့်နေသည်။ ကြည့်ဖန်များလွန်း၍ သူမမျက်လုံးတွေ မှေးစက်ငိုက်မြည်းလာသည်။

yi f , fco ESh jcn0wKvlsn

နောက်ဆုံး သူမ မျက်ခွံတို့လေးလံ ပိကျသွားသည်။ ထို့နောက် အရာအားလုံးကို သူမ မေ့လျော့သွားသည်။ ထိုနေ့မှစ၍ သူပြန်နိုး မလာခဲ့။ သူမ မျှော်လင့်မထားသောအရာက သူမကို အပြီးတိုင် အိပ်စေခဲ့သည်။

တို့တောင်းလှသော ဘဝ၏အနှစ်သာရကို သူမ ရေရေရာရာ သိမသွားခဲ့။ တကယ်တော့ သူမသည် ဘဝကို ခက်ခဲသောပုစ္ဆာ တစ်ပုဒ်ဟု ယူဆပြီး တွက်ချက်ရန် ဝန်လေးနေခဲ့ခြင်းသာ။

ပင်လယ်ခေါင်သံ

“ဖြန်း”

“မှတ်ထား၊ အဖေကို အာခံချင်ဦး”

“ရိုက်ပါ အဖေ၊ ရိုက်ပါ၊ သေအောင် ရိုက်ပါ။ အဖေ မကျေနပ် ရင် သမီးကို သတ်လိုက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ သမီး အဖေ့စကားကို နားမထောင်နိုင်ဘူး”

ပြောပြီးသည်နှင့် အိမ်ပေါ်မှပြေးဆင်းလာသော မြတ်စုဝေ ခြေထောက်တွေ မြေကြီးနှင့်မထိသလို ဖြစ်နေသည်။ ရွာလယ် လမ်းမကို စုန်ပြေးလာပြီး ရွာထိပ်ကုက္ကိုပင်အောက်အရောက်မှာ မြတ်စုဝေ ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွားသည်။ ယခင်လို ပင်လယ်ကြီး အနီးအပါးမှာရှိလျှင် မြတ်စုဝေ ပင်လယ်တွင်းခုန်ဆင်းသွားမည် လားမပြောတတ်။ ယခုတော့ ပင်လယ်သည်လည်း ဟိုဝေးဝေးမှာ မှန်ပျံနှင့်ကုန်ကြွေရရှိနေသည်။ တစ်စတစ်စနှင့် သောင်ထွန်းလာ သော ပင်လယ်သည် ယခင်ပင်လယ်ပြို၍ ထွက်ပြေးကြရသော ရွာသား အချို့ကိုပင် ပြန်လည်စည်းရုံးနိုင်ခဲ့ပြီ။

ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာမှ အဖေတစ်ယောက် သဘောထား ပြောင်းလဲခြင်းကို မြတ်စုဝေ နားမလည်နိုင်ခဲ့။ ဒါလည်း ပတ်ဝန်း ကျင်ကြောင့်ဟု မြတ်စုဝေထင်သည်။ အဖေစကားတွေက မြတ်စုဝေ နားမှာ သံမှိုနှက်သလို စွဲထင်ကျန်ရစ်သည်။

“စဉ်းစားကြည့်လေ၊ အဖေတို့တစ်သက်လုံး ပင်လယ်မှီပြီး လုပ်စားလာတာ တစ်လတစ်သိန်းရဖို့ဆိုတာ ဝေလာဝေး၊ အခု ကြည့်စမ်း သမီးကြီးသွားတာ ဘာမှမကြာသေးဘူး၊ ပိုက်ဆံနှစ်သိန်း ပို့နိုင်ပြီ။ ဒီတော့ သမီးအငယ်လဲ လိုက်ရမယ်။ ကျောင်းလဲ ဆက်မတက်နဲ့တော့။ ဒီလိုမျိုး ပိုက်ဆံရမှတော့ ကျောင်းတက်ဖို့ မလိုတော့ဘူး။”

ငွေမျက်နှာကြောင့် ချိုအိနေသော အဖေစကားသံက မြတ်စုဝေ ကို အပြင်းထန်ဆုံး တုန်လှုပ်စေသည်။ တက္ကသိုလ်တက်ရမည်တဲ့။ တစ်ချိန်လုံးပြောလာခဲ့သော အဖေမျှော်မှန်းချက်သည် မမမြတ်နုဝေ ပို့လိုက်သော ငွေစက္ကူအထပ်လိုက်အောက်မှာ မှိန်ပျော့ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီ။

“ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း စွန့်စားပြီး လွှတ်ရတာမျိုးဆိုရင် တော့ အဖေလဲ ဘယ်လွှတ်ပါ့မလဲ။ အခု အဖေတို့ ပင်လယ်နား တစ်ဝိုက်က ရွာတွေမှာ မိန်းကလေးတွေ မရှိသလောက်ပဲ။ ဟိုမှာက အလုပ်လဲ ပေါတယ်။ ဝင်ငွေလဲ ကောင်းတယ်။ ဒီမှာလိုလဲ မပင် ပန်းဘူးလေ။ ဒီမှာက ရေစိမ်ပြီး ကောက်စိုက်၊ နေပူခံပြီး စပါးရိတ် နိုင်မှ တစ်နေ့တစ်ထောင်၊ ကိုးရာရယ်”

အဖေက ပါးချောင်ထဲ ငုံ့ထားသော ကွမ်းယာကိုပင် ထွေးပစ် လောက်အောင် အားရပါးရ ပြောနေခဲ့သည်။ ထိုခဏ အဖေမျက်လုံး တွေရွန်းလက်ပြီး အဖေအပြုံးတွေ တောက်ပနေခဲ့တာ မြတ်စုဝေ သတိထားမိသည်။ တစ်ချိန်က ပင်လယ်ပြို၍ မှီခိုရာမဲ့ဘဝရောက် သည်ဆိုကာ ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုကြွေးခဲ့သော အဖေ။ ပင်လယ်ကြီး အပေါ် အားထားလွန်းသောအဖေ။

“ဟောဒီ မုတ္တမပင်လယ်ကွေ့ဟာ အဖေတို့အတွက်တော့ အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်ပဲ။ လှေတစ်စင်းရယ်၊ ပိုက်တစ်ပုံရယ်၊ ဒီမုတ္တမပင်လယ်ကြီးရှိနေသမျှ တို့မိသားစု ထမင်းမဝတ်စေရဘူး။”

ထိုစဉ်က ညိုမောင်းတုတ်ခဲ့သော လက်ရုံးကြီးတွေကို ထုတ် ပြရင်း အားပေးခဲ့သည့်အဖေ။ တကယ်တမ်း ပင်လယ်ပြို၍ ရွာ အချို့ ပင်လယ်ရေပြင်အောက် ရောက်သွားချိန်မှာလည်း အဖေ အဖြစ်က အရူးမီးဝိုင်းသည့်နှယ်။

“ကိုယ့်မြေကိုယ့်ဒေသမဟုတ်တဲ့ သူစိမ်းတွေကြားမှာ ငါဘာ လုပ်စားရမလဲ။ ငါ့သမီးလေးတွေတော့ ဒုက္ခရောက်ပါပြီ။ သူတို့ ပညာမတတ်ရင် ငါ့ဘဝ ဘယ်လိုလုပ် အလင်းရောင်ရမှာလဲ”

သမီးနှစ်ယောက်အပေါ် ရည်မှန်းချက်ကြီးစွာထားခဲ့သော အဖေသည် ပင်လယ်ကြီးကို ဖက်တွယ်လျက် ကိုယ့်မြေကိုယ့်ဒေသ နှင့်မဝေးလှသော အရပ်မှာပင် လုပ်ကိုင်စားသောက်ဖို့ ဝန်လေးခဲ့ သည်။ ယခုအချိန်မှာတော့ ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ပင်လယ် ၏ မျက်နှာသာပေးမှုကို ခံရပါလျက် အဖေစိတ်တွေ ဘာကြောင့် များ ယိမ်းယိုင်သွားရပါလိမ့်။

ကုက္ကိုမြစ်ပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်လျက် ပင်လယ်ကြီးဆီ မြတ်စုဝေ ငေးမျှော်ကြည့်မိသည်။ ပင်လယ်နှင့်မြတ်စုဝေတို့ရှာကြား သောင်မြေနေသည် စိမ်းစိုသောစိုက်ခင်းများနှင့် တစ်ပြန့်တစ်မော ရှိနေခဲ့သည်။ မြေဆီမြေဥစုဝေးရာဖြစ်၍ စပါး၊ ပဲအထွက်နှုန်းလည်း ကောင်းလှသည်။ ငါး၊ ပုစွန် ရှာဦးမလား။ ယခင်လို ပိုက်တစ်ပုံ၊ လှေတစ်စင်းဖြင့် အရင်းအနှီးထောင်စရာမလို၊ ကိုယ့်လယ်ရေထွက် ပေါက်ကိုပိတ်၍ ပိုက်တားရုံ၊ မြူးချရုံမျှဖြင့် ဖောဖောသီသီ ရှာစားနိုင် သည်။ ငါးပိဆိုလျှင် ရာဝင်အိုးကြီးများနှင့် သိပ်စားနိုင်လောက် အောင် ပေါလှသည်။ ပုစွန်ဆိုလျှင် အကောင်ကြီး၊ အကောင်သေး နှစ်လည်ခါကျူး စားနိုင်သည်။

တချို့ အရောင်းအဝယ်ဝါသနာပါသူများက သက္ကလလိုရွာကြီး တွေမှာ ငါးပိ၊ ပုစွန်ခြောက်တက်ရောင်းကြသည်။ ငါးပိကောင်၊ ငါးခြောက်ဆိုသည်ကလည်း အိမ်မှာ အလှုံပယ်စားလို့ရသည်။ ဤအခြေအနေမျိုးမှာမှ ပင်လယ်ချစ်သောအဖေသည် သူ့အလွန် အမင်းမျှော်မှန်းထားသော သမီးနှစ်ယောက်ကို အဝေးပို့ပြီး ငွေရှာ ခိုင်းချင်ပါသတဲ့။

ဒေါသကြောင့် လက်ပါခဲ့သော အဖေ့ရိုက်ချက်သည် နားသယ်စပ်လား၊ ဇက်ပိုးလား မကွဲပြားသော်လည်း အမှန်တကယ် နာနေသည်က ရင်၏တစ်နေရာဖြစ်ကြောင်း မြတ်စုဝေ နားလည် သည်။ ရင်ဘတ်ထဲမှာ ထည့်ဝှက်လာသော မမမြတ်နုဝေ၏စာကို ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဖတ်ဖြစ်သည်။

ညီမလေး စုဝေ

မမ စာရေးလိုက်တယ်။ ညီမလေး ကျောင်းဖွင့်ပြီလား။ ညီမလေးတက္ကသိုလ်တက်ရင် ဝတ်ဖို့ မမအင်္ကျီလှလှလေးနှစ်ထည် ဝယ်ပေးထားတယ်။ ဒီတစ်ခါ လူကြုံကောင်းရင် ထည့်ပေးလိုက် မယ်။ ညီမလေးရေ စာကိုပဲ ကြိုးစားပြီး ဆရာမဖြစ်အောင်လုပ်နော်။ ဒီမှာအလုပ်လုပ်ရတာကို အားကျပြီး ညီမလေးလိုက်မလာနဲ့နော်။ မမကတော့ မိဘတွေစိတ်ချမ်းသာအောင် နေနေရပေမယ့် တစ် စက်ကလေးမှမပျော်ဘူး။ ကိုယ့်အရပ်ဒေသမှာက ဘယ်လောက်ပဲ လူပင်ပန်းပါစေ၊ စိတ်မပင်ပန်းဘူး ညီမလေး။ ဒီမှာက အမြဲတမ်း ကြီးလန့်စာစားနဲ့ စိတ်ပင်ပန်းလိုက်တာ အရမ်းပဲ။ ကိုယ့်ဒေသက လူတွေ အများကြီးရှိပေမယ့် မမနေရတာစိတ်မလုံဘူး။ ဒီအကြောင်း တွေကို အဖေနဲ့အမေကို မပြောပြနဲ့နော်။ မမလေ အမြဲတမ်းငိုရ တယ်။ အဖေနဲ့အမေကိုလဲ လွမ်းတယ်။ ကိုယ့်ရွာလေးကိုလဲ လွမ်း တယ်။ ပင်လယ်ကြီးကိုလဲ လွမ်းတယ်။ ပြီးတော့ “နေ” ကိုလဲ သတိ ရတယ်။ သူ့ဆီကို မမစာသက်သက်မရေးတော့ဘူး။ ညီမလေးပဲ ပြောပြလိုက်နော်။ မမ သုံးနှစ်ပဲ လုပ်မှာလို့။ ပြီးတော့ သူ့မှာသလို ကိုယ့်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို အသက်နဲ့လဲပြီး ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မှာ ပါလို့။ မမကို စိတ်ချပါလို့။ ညီမလေးလဲ အဖေဘယ်လောက်ပဲ တိုက်တွန်းတိုက်တွန်း လိုက်မလာနဲ့နော်။ မမပြန်လာရင် ညီမလေး ဘွဲ့ရပြီးလို့ ဆရာမဖြစ်နေတာပဲ မမမြင်ချင်တယ်။

ချစ်တဲ့ မမ
နဲ့ဝေ

မမစာကို ပထမအကြိမ်ဖတ်စဉ်က စုဝေ ရှိုက်ကြီးတင်ငိုမိသည်။ ဘာရယ်လို့ အကြောင်းအရာမကွဲပြားသော ခံစားချက်မှာ ရင်ထဲ နှင့်နှင့်ကြီးဖြစ်လို့နေသည်။ အဖေနှင့်အမေကိုလည်း ခံစားချက်အစစ်အမှန်ကို မဖွင့်ဟရဲ။ သမီးများများမွေးထားနိုင်လျှင် ကံကောင်းပြီဟု ယူဆနေသော လက်ရှိအခြေအနေမှာ မြတ်စုဝေဘယ်သူ့ကိုမျှ ဖွင့်ပြောလို့မဖြစ်။ မမချစ်သူ ကိုစိုးနေအောင်ကိုတော့ ဖွင့်ပြောဖြစ်သည်။ မမမှာလိုက်သည့် အကြောင်းအရာကို စာရရချင်း မြတ်စုဝေ မခြွင်းမချန်ပြောပြခဲ့သည်။ ထိုနေ့က ...

“ငါ သူ့ကို မယုံတာမဟုတ်ပါဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မယုံတာပါ။ ဘယ်လောက်ပဲ သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ချင်တယ် ထားဦး။ ပတ်ဝန်းကျင်က လိုသေးတယ် စုဝေ။ နင်လဲ ဆယ်တန်းအောင်ထားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ ရေခြားမြေခြား အရပ်ဒေသတစ်ခုမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ဘယ်လောက် အန္တရာယ်များမလဲ။ နင် စဉ်းစားတတ်ပါတယ်”

ပင်လယ်ဘက်ဆီ မျှော်ရီငေးရင်း ကိုစိုးနေအောင် တစ်လုံးချင်းပြောခဲ့သည်။

“ငါလဲယောက်ျားပါ။ သူများတွေ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်တွေမှာ အလုပ်တွေသွားလုပ်နေကြတာ။ ငါ့အသိအမြင်ပဲ။ နောက်ဆုံးဟောဒီပင်လယ်ကြီးကို ဖြတ်သွားရင်တောင် ဟိုဘက်မှာ အလုပ်လုပ်လို့ရသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ သွားဖို့စိတ်မကူးဘူး။ ပညာမတတ်လို့ အောက်ကျခံရတာချင်းတူရင်တောင် ကိုယ့်တိုင်းပြည်မှာပဲ အောက်ကျခံမယ်။ ဒါ ငါ့စိတ် အမှန်ပဲ”

ကိုစိုးနေအောင်က လက်ထဲမှ ပေါက်တူးဖြင့် မြေပြင်ကို ခပ်ဆဆဖွရင်း ပြောသည်။

“ခက်နေတာက တို့ဒေသက မိဘတွေဟ။ ဒီလိုသွားနိုင်တာကို ဂုဏ်ယူနေတာ။ ဘယ်အိမ်မှာ သားသမီးဘယ်နှယောက်ရှိလို့ ဝင်ငွေဘယ်လောက်ရှိတယ်။ ဒါကိုပဲ တိုင်းတာနေကြတာ။ ကိုယ့်သားသမီးလေးတွေ သူများတိုင်းပြည်မှာ ဘယ်လောက်မျက်နှာငယ်ရတယ်။ ဘယ်လောက်အန္တရာယ်များတယ် ဆိုတာ သူတို့မသိဘူး။ ငါးစာသာမြင်ပြီး ငါးမျှားချိတ်မမြင်တဲ့ငါးတွေလိုပဲ”

ပေါက်တူးကိုပစ်ချပြီး ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်သော ကိုစိုးနေအောင်စကားကြောင့် သူငယ်ချင်းပိုးဥ မျက်နှာကို ကွက်ခနဲ မြင်ယောင်ခဲ့မိလေသည်။

“အလုပ်လုပ်ရတာ မပင်ပန်းဘူး မိဝေရဲ့။ ဘယ်လောက်ပဲ လုပ်ရလုပ်ရ လန်းဆန်းတက်ကြွနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်သိမ်းလို့ အဆောင်ပြန်ရောက်ရင်တော့ အရုပ်ကြီးပြတ်ပဲ”

ပိုက်ဆံပေးပြီး ဖြောင့်ထားသောဆံပင်ကို တမင်ခါလျက် ပိုးဥပြောသည်။

“တစ်ခါတလေကျရင် အဖမ်းခံရတာလဲ ရှိတယ်ဟ။ ကြောက်စရာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဟီ ဟီ... ပြီးတော့လဲ ပြန်လွတ်တာပဲ”

ကိုယ်လုံးနှင့်ကွက်တိဖြစ်နေသော ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် ပိုးဥပုံစံကို ယနေ့အထိ မျက်လုံးထဲမှာ မြင်ယောင်နေမိသည်။

“ဒါနဲ့ နင် ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲ”

“ပြန်လာမှာပေါ့ဟ၊ ဟိုမှာ ပိုက်ဆံရလို့ အလုပ်လုပ်တာ။ ကိုယ့်ဆီမှာလောက်တော့ ဘယ်ပျော်မလဲ”

ဒီလိုတော့လည်း မဆိုးဘူးဟု မြတ်စုဝေ တွေးဖြစ်သည်။ ဆရာမပြောသလိုဆို ပိုးဥလည်း မျိုးချစ်စိတ်ရှိသည်ပေါ့။ မြတ်စုဝေ တို့ ဆယ်တန်းတက်စဉ်က သမိုင်းသင်သည့် ဆရာမ အလွန်တော် သည်။ သင်ခန်းစာကို ပြင်ပပဟုသူတနှင့် ဆက်စပ်ပြီး သင်လေ့ ရှိ၍ ငြီးငွေ့စရာ တစ်စက်လေးမှမရှိ။

“မျိုးချစ်စိတ်ဆိုတာ အဝေးကြီးတွေးနေစရာမလိုဘူး။ ကိုယ့် အရပ်ကိုယ့်ဒေသကို ခင်တွယ်မက်မောတဲ့စိတ်။ ကိုယ့်ရပ်ရွာ ကောင်းကျိုးကို ဆောင်ရွက်ချင်တဲ့စိတ်ရှိရင် မျိုးချစ်စိတ်ရှိတာပဲ။ ကိုယ့်ထုံးတမ်းစဉ်လာယဉ်ကျေးမှုနဲ့ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ဒေသကို ခင်မင် တွယ်တာမှတော့ တိုင်းပြည်နဲ့လူမျိုးချစ်စိတ်လဲ အလိုလိုရှိမှာပဲ”

ထိုစဉ်က ကိုယ့်အရပ်၊ ကိုယ့်ဒေသကို ချစ်တဲ့လူရှိရင် လက် ညှိုးထောင်လို့ ဆရာမပြောတော့ အားလုံးလက်ညှိုးလေးတွေ ထောင်လို့။ မြဝတီမှာ ကျောင်းလိုက်မတက်ရလို့ တငိုငိုတရီရီဖြစ်နေ တဲ့ သက်ဝေမွန်တောင် လက်ညှိုးကိုအပြေးအလွှားထောင်လိုက် သေးသည်။ ကိုလိုနီနယ်ချဲ့အကြောင်း သင်တော့လည်း ဆရာမပြော သည့် ဥပမာလေးကို မြတ်စုဝေ ယခုထက်ထိ နားထဲစွဲနေခဲ့သည်။

“ကိုယ့်လက်ထဲမှာ သိပ်အရသာရှိတဲ့ မုန့်လေးတစ်ခု ကိုင်ထား တယ်ဆိုပါစို့။ ဒါကို စားချင်တဲ့သူတွေက အများသားရယ်၊ ဘယ်လို နည်းနဲ့ ကိုယ့်ဆီက ဖွဲစားကြမလဲ။ ကဲ မင်းတို့ ပြောကြည့်ပါဦး”

ဒီတော့ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ထပြောကြသည်။

“ငါ့ကို နည်းနည်းကျွေးပါကွာဆိုပြီး တောင်းစားမယ် ဆရာမ”

“မကျွေးဘူးဆိုရင်ရောကွာ”

“မကျွေးရင် လူစားမယ်ဆရာမ”

“ဟား ဟား ... ဟား”

သွားရည်သိမ်းပြီး အားရပါးရပြောလိုက်သော အစားပုပ် မျိုးသူအောင်စကားကြောင့် တစ်ခန်းလုံး ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

“သားက လူမစားပါဘူးဆရာမ၊ မင်းမုန့်လေးက ကောင်းမဲ့ ပုံလေး၊ မင်းက သိပ်ကံကောင်းတာပဲ၊ မုန့်အကောင်းစားတွေ စားရ တယ်။ ငါလဲ သိပ်စားချင်တာပဲဆိုပြီး ချောစားမယ်ဆရာမ”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို ကနွဲ့ကလျပြောတတ်သော အောင်ကံဦးက ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ပြောသည်။

“သားကတော့ အဲ့လိုမပြောဘူး။ ဟေ့ကောင် မင်းကျွေးမှာ လား၊ မကျွေးဘူးလား၊ မင်းမကျွေးရင် ကျောင်းတက်တုန်း မုန့်ခိုး စားတယ်ဆိုပြီး ဆရာမနဲ့တိုင်မယ်”

“ဟား ဟား ... ဟား”

ဗလအားကိုးနှင့် အတန်းထဲမှာ လူတွင်ကျယ်လုပ်တတ်သော အောင်ထက်က အမူအရာအပြည့်နှင့်ပြော၍ တစ်ခန်းလုံး ရယ်မဆုံးတော့။

“အေး အဲ့ဒီလိုပဲ၊ အင်အားကြီးနိုင်ငံအချို့ဟာ နည်းပရိယာယ် အမျိုးမျိုးသုံးပြီး နိုင်ငံငယ်လေးတွေအပေါ်မှာ အနိုင်ကျင့်စိုးမိုးကြ တာကို ကိုလိုနီနယ်ချဲ့တယ်လို့ခေါ်တယ်”

ဆရာမ အပြောကောင်းလွန်း၍ သမိုင်းချိန်ဆိုလျှင် ကျောင်းသားအားလုံး တက်ကြွပျော်ရွှင်နေကြသည်။ ဘယ်လောက်ပဲ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသော ဘာသာရပ်ဖြစ်ပါစေ သင်ကြားသောဆရာ၊ ဆရာမပေါ်မူတည်၍ စိတ်ဝင်စားမှုရှိကြသည်။ ဆရာမပြောသလို ကိုယ့်ရပ် ကိုယ့်ဒေသကိုချစ်ပါလျက် ငွေကြောင့် တစ်မြေခြားမှာ အလုပ်သွားလုပ်နေရသော တပည့်တွေအကြောင်းကို ဆရာမသိလျှင် မည်သို့ပြောမည်မသိ။

“မြတ်စုဝေ သမီးက စာတော်တော့ ဆရာမဖြစ်အောင် ကြိုးစားပြီး ကိုယ့်ရွာမှာ သေတစ်ပန် သက်တစ်ဆုံးနေနော်”

ထိုစဉ်က ဆရာမပြောသောစကားကို မြတ်စုဝေ သဘောပေါက်ပါသည်။ မြတ်စုတို့ ပင်လယ်နားတစ်ဝိုက် ရွာတွေမှာ ဆရာ၊ ဆရာမ မမြဲသည်က ထုံးစံလိုဖြစ်နေသည်။

ရွာခံမဟုတ်လျှင် ခဏလေးနှင့် ပြန်ပြောင်းဖို့ကြိုးစားကြသည်။ မြို့နယ်မြေပုံပေါ်မှ အောင်ကံလှိုင်၊ အောင်မိဿာ၊ အောင်နိုင်ကြီး စသည့် ရွာနာမည်လှလှလေးများက တကယ်တမ်း ဝေးလံသီခေါင်သော ရွာငယ်ကလေးများသာ။ ရောက်ပြီးမကြာမီ ပင်လယ်အငွေ့ အသက်မကင်းသော ရွာကလေးများမှာ မည်သူမျှ ကြာရှည်ကြာမြဲ မနေလိုကြ။ မြတ်စုဝေတို့ရွာမှာလည်း ဤနယ်ပါ။ ထိုရွာလေးများလောက် အခြေအနေမဆိုးလှသော်လည်း စာသင်ဖို့ထက် ဝမ်းရေးကို ဦးစားပေးနေရ၍ ကျောင်းသားအများစုက မကြာခဏ ကျောင်းပျက်ကြသည်။ ကျောင်းဆင်းချိန်တွင် တစ်အိမ်တက်ဆင်း လိုက်လံ

စည်းရုံးရသည်က နေ့စဉ်အလုပ်တစ်ခုလိုဖြစ်နေသည်။ ကြာတော့လည်း သံယောဇဉ် ဘယ်လိုပင်ရှိပါစေ၊ ဆရာဘဝကို ဘယ်လောက်ပဲ ခုံမင်နှစ်သက်ပါစေ နှုတ်ဆက်ခွဲခွာသွားကြမြဲ။ ဒီအတွက် ရွာခံဆရာဖြစ်ဖို့ မျှော်လင့်နေကြသည်။ တောင်စဉ်ရေမရ အတွေးတို့ဖြင့် အချိန်ဘယ်လောက်ကြာအောင် မြတ်စုဝေ ငေးငိုင်နေသည်မသိ။ အနီးအပါးမှာ ရပ်နေသူကိုပင် သတိမထားမိ၍ ကိုစိုးနေအောင်က ချောင်းဟန့်သံပေးရသည်။

“အဟမ်း ... အဟမ်း”

“ဪ ... ကိုစိုးနေ၊ ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး၊ နင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီမှာလာထိုင်နေရတာလဲ”

ရေနစ်သူအဖို့ ကောက်ရိုးတစ်မျှင်သည်လည်း အားကိုးရာဖြစ်၍ မြတ်စုဝေ အကျိုးအကြောင်းဖွင့်ပြောမိသည်။

“ခက်တာပဲဟာ၊ မိဘဆိုတော့လဲ ကလန်ကဆန်လုပ်လို့ မဖြစ်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အချိန်ဆွဲပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောကြည့်ပါဦး။ အဆင်မပြေတော့လဲ နုဝေကို အကူအညီလှမ်းတောင်းပေါ့”

“အာ ဟုတ်သားပဲ၊ ကိုစိုးနေပြောမှ ကျွန်မ သတိရတယ်။ အခု မမက ပိုက်ဆံပို့နေတော့ မမစကားဆို အဖေ နားဝင်မှာ။ မမကလဲ ကျွန်မကို မလိုက်စေချင်ဘူး။ တက္ကသိုလ်ပဲ တက်စေချင်တာ”

“နုဝေက အကြီးပီသပါတယ်”

သက်ပြင်းတစ်ခုကို လေးလေးပင်ပင်ချရင်း ကိုစိုးနေအောင် ပြောသည်။ မိသားစုအတွက် ရုန်းကန်နေသော ချစ်သူကို နားလည် မှုပေးနိုင်သည်ကပင် စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝသူဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်နေသည်။ မမမြတ်နုဝေသွားစဉ်က နှစ်ယောက်သား စကားပြောဖြစ်ကြသည်ကိုလည်း မြတ်စုဝေ သတိရသည်။

ထိုနေ့က စကားလုံးတွေအစား မျက်ရည်တွေသာ သွန်ချယိုစီး နေသော မမနုဝေမျက်နှာကို ကိုစိုးနေအောင် တမေ့တမောကြည့် သည်။ ထို့နောက် မမလက်ကလေးကို ...။ ရှက်စရာမို့ မြတ်စုဝေ မျက်လုံးလွဲခဲ့ရသည်။ ချစ်သူရည်းစားဆိုတာ ဒီလိုပဲလား။ မြတ်စုဝေ မှာ ယခုအချိန်မှာ သံယောဇဉ်တွယ်ငင်စရာမရှိသေး။ ကျောင်းနေ ဖက် သူငယ်ချင်းများရှိနေသော်လည်း ကျောင်းစာတွင် အာရုံစိုက် နေခဲ့ရ၍ မြတ်စုဝေ ဟိုဟိုဒီဒီ စိတ်မကူးအားခဲ့။ မမလို ချစ်သူရှိသူ တစ်ယောက်ကပင် စွန့်စွန့်စားစား သွားနိုင်လျှင် မြတ်စုဝေ ဘာကြောင့်ငြင်းဆန်နေရသလဲ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေးခွန်းထုတ်ကြည့်မိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြတ်စုဝေ မသွားချင်ပါ။ တံတားကြီးကူးလိုက်တာနဲ့ ရောက်သွား တာပါပဲ။ ဘာမှမဝေးပါဘူးဆိုသည့် သွားနေကျသူငယ်ချင်းများ၏ စကားကိုလည်း မြတ်စုဝေ နားမယောင်ချင်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ကိုယ့်ရွာ ကိုယ့်ဒေသမှ တစ်ဖဝါးမှမခွာချင်သည်က မြတ်စုဝေဆန္ဒပါ။

“ကဲ သွားတော့ စုဝေ၊ မိုးချုပ်ရင် လူကြီးတွေစိတ်ပူနေမယ်။ ဩဂ်ဒါနဲ့ နင့်သူငယ်ချင်း ခင်နှင်းအေး ပြန်ရောက်နေတယ် သိလား”

“ဟင် ဟုတ်လား”

အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်းဖြစ်၍ မြတ်စုဝေ ဝမ်းသာသွားသည်။ တွေ့ချင်စိတ်လည်း ဖြစ်မိသည်။ တစ်ရွာတည်းနေ၊ တစ်ရေတည်း သောက်၊ လည်ပင်းဖက် ကြီးပြင်းခဲ့ရသည့်အပြင် ကျောင်းနေတော့ လည်း တစ်တန်းတည်း၊ တစ်ခုံတည်းဖြစ်၍ သံယောဇဉ်က ဆိုဖွယ် ရာမရှိပြီ။ ရှစ်တန်းရောက်မှ ခင်နှင်းအေးတစ်ယောက် ကောက်ကာ ငင်ကာကျောင်းထွက်ပြီး သူ့အစ်မများနှင့်ပါသွား၍ မတွေ့ရသည် မှာ နှစ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ။

“အတော်ပဲ၊ နှင်းအေးနဲ့ စကားသွားပြောလိုက်ဦးမယ်”

“အေး သွား သွား၊ လူကြီးတွေကို အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြ နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုစိုးနေအောင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ခင်နှင်းအေးတို့အိမ်ဘက် သူ လျှောက်လာခဲ့သည်။ နေဝင်ရိုးရှိဖြစ်၍ ရွာလမ်းမပေါ် လူရှင်းစ ပြုနေသည်။ ခင်နှင်းအေးတို့အိမ်ဝိုင်းသည် ရွာတောင်ဘက်အစွန် မှာဖြစ်၍ မြတ်စုဝေ သွက်သွက်လှမ်းလာခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့အရောက် ရေကပြင်မှာထိုင်နေသော ခင်နှင်းအေးကို အဆင်သင့်တွေ့လိုက် ရသည်။

“ဟေ့ စုဝေ၊ လာ လာ သူငယ်ချင်း”

ခင်နှင်းအေးတစ်ယောက် ဝမ်းသာအားရအော်လိုက်ပြီး ရုတ်တရက်အသံတိုးသွားကာ အိမ်နောက်ဘက်ဆီ မျက်ရိပ်ပြလိုက်

သည်။ စုဝေက အလိုက်တသိဖြင့် ရေကပြင်ဘေးမှပတ်လျက် အိမ်နောက်ဘက်ဆီ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“သူငယ်ချင်းရယ်၊ ငါလဲ နင့်ကိုတွေ့ချင်နေတာ”

ခင်နှင်းအေးက မြတ်စုဝေလက်ကို တင်းတင်းဆုတ်ပြီးပြောသည်။ ပိန်လှီဖျော့တော့နေသော ခင်နှင်းအေးလက်တွေက အေးစက်စက်နိုင်လှသည်။

“နင် အပြီးပြန်လာတာလား နှင်းအေး”

“ဘယ်လိုမှန်းမသိသေးပါဘူး စုဝေရယ်။ အခုဟာက မမ နေမကောင်းလို့ ပြန်လာတာ”

ခင်နှင်းအေးပြောမှ အိမ်ရှေ့မှာထိုင်နေသော လူစုစုကို မြတ်စုဝေ သတိထားမိသည်။ သတင်းလာမေးကြဟန် တူသည်။

“မမက တော်တော်နေမကောင်းဖြစ်တာဟာ ငါလဲ အိမ်ကို ပြန်မရောက်တော့ဘူးလို့တောင် ထင်နေတာ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ နှင်းအေး”

“ငါလဲ သေချာမပြောတတ်ဘူးဟယ်၊ တဖြည်းဖြည်း ပိန်ပြီး အိပ်ရာထဲ မထနိုင်တော့တာ၊ မမ သနားပါတယ်။ သူက အလုပ်ကို အရမ်းကြိုးစားတာ”

ခင်နှင်းအေးက အစ်မဖြစ်သူအကြောင်းကို ပြောပြရင်း မျက်ရည်ဝဲနေသည်။

“ခုရော သက်သာသွားပြီလား”

“မသက်သာသေးပါဘူးဟာ၊ ရွာထဲက ကျန်းမာရေးမှူးနဲ့ ပြကြည့်နေတယ်”

နှစ်ယောက်သား ရောက်တတ်ရာရာပြောရင်း နေလုံးစုပ်စုပ် မြုပ်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်စကားအဖြစ် ခင်နှင်းအေး ပြောသည်။

“သူငယ်ချင်း နင်က ဆယ်တန်းလဲအောင်ထားပြီးပြီ။ ငါတို့ကို အားမကျနဲ့နော်။ မမကိုပဲကြည့်၊ တကယ်နေမကောင်းပြီဆို ဘာမှ လုပ်လို့မရဘူး၊ ကိုယ့်မြေမှာလုပ်စားတာက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖေးဖေး မမနဲ့ နွေးနွေးထွေးထွေးရှိတယ်ဟ”

အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ရင့်ကျက် တည်ငြိမ်နေသော သူငယ်ချင်းမျက်နှာကို မြတ်စုဝေ တအံ့တဩကြည့်မိသည်။

“ဒါဆို နင်ရော”

မြတ်စုဝေမေးတော့ ခင်နှင်းအေးမျက်နှာလေး ငယ်သွားသည်။

“မမအတွက် ပိုက်ဆံတွေကုန်ထားတော့ ...”

တစ်ပိုင်းတစ်စရပ်ပစ်လိုက်သော စကားနှင့် ဆုပ်ကိုင် ဖျစ်ညှစ်လိုက်သော လက်ဖဝါးတို့၏အတွေ့ကြောင့် သူငယ်ချင်း ရင်တွင်းကို မြတ်စုဝေ လှမ်းမြင်လိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ငါ အကြာကြီးမနေတော့ဘူးသိလား”

နှစ်ယောက်သား သက်ပြင်းကိုယ်စီ ရှိုက်မိကြသည်။ မြတ်စုဝေ ကို ခြံအထိ ခင်နှင်းအေးလိုက်ပို့သည်။

“ငါ ပြန်လာရင် ပုစွန်ခြောက်တွေ၊ ငါးခြောက်တွေလုပ်ပြီး မြို့တက်ရောင်းမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်။ မြို့က စားကုန်သောက် ကုန်တွေလဲ ဒီရွာမှာ ပြန်ရောင်းမယ်။ ငါက ကုန်သည်ကြီးပေါ့ဟာ။ နင်က ဆရာမကြီးပေါ့ ... ဟား ... ဟား”

ခင်နှင်းအေးစကားကြောင့် နှစ်ယောက်သား ရယ်မိကြသည်။ ထိုခဏ ပင်လယ်ဘက်ဆီမှ တဟူးဟူးမြည်သံပေးလာသော လေက နှစ်ဦးကြား တိုးဝှေ့တိုက်ခတ်သွားသည်။ ပင်လယ်ခေါ်သံဆိုတာ ဒါမျိုးလား။

သွဲ့ထားညို (သက္ကလ)